

Giới thiệu NGẠO KIẾM LĂNG VÂN Convert

- Đó là một thế giới lấy kiếm là chủ. Lăng Tiêu là một đệ tử nội môn của Thục Sơn, khi quan sát tiền bối sư môn độ kiếp thì bị thiên kiếp đưa sáng dị giới, sống lại trên thân xác của một công tử quý tộc.

- Nắm giữ kiếm kỹ Thần cấp mà vô số người trên thế giới này tôn sùng, còn cả y thuật thần kỳ mà người ở thế giới này không thể lý giải nổi, bản thân lại là thiên mạch giả có thể chất phế phẩm đối với võ đạo, Lăng Tiêu sẽ dùng phương thức nào để tự chứng minh bản thân?

- Truyện có xử lý tình cảm khá phong phú, không khô khan như một số truyện tự sướng khác, tình tiết hấp dẫn, hợp lý. Bỏ qua không đọc rất phí!

Bạn đang đọc truyện *NGẠO KIẾM LĂNG VÂN Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Vụ bê bối

Thủ đô Nhã Lan của Đế quốc Lam Nguyệt, trong biệt viện của tướng quân phủ, một thiếu niên mặc y phục hoa lệ trạc mười bốn mười lăm tuổi, giờ phút này đang nằm trên giường trong một gian phòng rất sang trọng, đôi mắt hơi thất thần lơ đãng nhìn lên trần nhà điêu khắc các loại hoa văn lộng lẫy trên đỉnh đầu. Đệm giường dưới thân thiếu niên là lông của Tứ Giác Linh Dương sinh sống ở Phạm Đế Á Tuyết Sơn, còn tấm chăn chính là làm ra từ lông tơ của Hắc Thiên Nga tại Uy Tư Hồ. Bất cứ một vật trang trí nào trong phòng cũng đều giá trị ngàn vàng. Lăng Tiêu không biết hình dạng của hoàng cung như thế nào, có điều tự mình từ trên các sách cổ xưa cũng hiểu biết đại khái về những hoàng cung ấy, e rằng cũng chỉ thế này không hơn được!

Giờ phút này trong lòng của Lăng Tiêu không cách nào bình tĩnh được. Thật kỳ quái, chính mình không ngờ lại chuyển tới địa phương xa lạ này. Đối với một người tu luyện Thục Sơn kiếm mà nói, cho dù là chết trận luân hồi cũng là tốt hơn rất nhiều so với linh hồn xuyên việt đến một thế giới không biết tên, sinh mệnh nhập vào một thân xác đang ngắc ngoải chờ chết chờ sống chứ?

Dường như trong cõi U minh do ý trời sắp đặt, vốn chủ nhân của thân thể Lăng Tiêu này, cũng tên là Lăng Tiêu, phụ thân Lăng Thiên Khiếu là một vị tướng quân của Đế quốc Lam Nguyệt, quanh năm đóng giữ tại bờ hồ Uy Tư, chỗ tiếp giáp với Đế quốc Tử Xuyên - một đại đế quốc khác trên đại lục Thương Lan.

Nói chung thực lực của hai nước không hơn kém nhau nhiều lắm, những năm gần đây vùng biên giới của hai nước cũng tương đối yên ổn, tuy rằng thỉnh thoảng có xung đột nhỏ, nhưng trước nay chưa từng có trận đụng độ nào lớn.

Hoàng đế bệ hạ của hai quốc gia thực ra đều hiểu rõ rằng, trên đại lục không chỉ có hai đại đế quốc, còn có bốn đế quốc lực lượng không nhỏ, đều đang lăm lăm như hổ nhìn mồi chờ cho hai đại đế quốc phạm phải sai lầm, như vậy, bọn họ liền có cơ hội trở thành một đế quốc mới xưng hùng xưng bá trên đại lục.

Bởi vì không có chiến sự gì, cho nên tướng quân Lăng Thiên Khiếu mỗi năm thật ra thỉnh thoảng có thời gian được phép về nhà đoàn tụ cùng vợ con. Có điều là mấy ngày trước phát sinh một sự việc, thiếu chút nữa làm cho Lăng Thiên Khiếu đang hứng chí bùng bùng trở về nhà phải tức giận mà chết.

Hết thảy mọi chuyện đều xuất phát từ Tam công tử Lăng Tiêu của Lăng gia. Tướng quân Lăng Thiên Khiếu tổng cộng có bốn người con, hai nam hai nữ. Lăng Tiêu đứng hàng thứ ba, được gọi là Lăng gia Tam công tử, trên còn có một ca ca Lăng Chí, hiện đang phục vụ trong quân đội, là thuộc hạ của phụ thân đảm nhiệm đại đội trưởng Hồ Gầm đột kích đội, có được tu vi Đại Kiếm Sư bậc năm, trong thế hệ trẻ tuổi được cho là ưu tú phi thường.

Nhị tỷ của Lăng Tiêu là Lăng Tố, hiện nay ở đế quốc học viện là giảng sư về tổng quát lịch sử đại lục, bản tính ham thích khảo cổ nên thường xuyên vắng nhà đi khảo sát tìm kiếm di tích cổ xưa của lịch sử còn lưu lại. Bản thân nàng cũng có được tu vi Đại Kiếm Sư bậc ba, trưởng thành đáng vẻ cũng hết sức xinh đẹp, hơn nữa gia thế tốt đẹp, ở đế quốc học viện có vô số người theo đuổi.

Còn đến Lăng Tiêu, dường như vận may của Lăng gia đều đã dùng hết, từ thuở nhỏ khi kiểm tra thể chất, phát hiện Lăng Tiêu lại là thiên mạch giả bẩm sinh. Cái gọi là thiên mạch giả thực ra chính là kinh mạch toàn thân không có cách nào đã thông được, mặc cho người cố gắng như thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể tu luyện đến Kiếm Sư bậc sáu.

Kiếm Sư bậc sáu đối với người thường mà nói, đã xem như thành tựu rất cao, có điều đối với các đại gia tộc có được các loại kiếm kỹ và công pháp tu luyện thì căn bản không tính là cái gì. Hơn nữa sự chênh lệch giữa Kiếm Sư và Đại Kiếm Sư tuyệt đối không phải là chênh lệch một cấp đơn giản như vậy.

Lăng Thiên Khiếu cũng không kỳ vọng các đứa con của mình tất cả đều ưu tú hoàn toàn. Cha mẹ sinh con trời sinh tính, mỗi đứa mỗi khác, hơn nữa giữa các con của ông cũng không có phát sinh chuyện học hặc lẫn nhau như thường xảy ra ở các thế gia quý tộc khác, ngược lại hết sức yêu thương đoàn kết nhau. Chỉ có điều Lăng Tiêu này bản tính ngang bướng không tốt, làm cho ông bận tâm lo lắng rất nhiều.

Lần này mới từ tiền tuyến trở về, nguyên vốn muốn hưởng vài ngày vui vẻ hạnh phúc cùng vợ con, không nghĩ tới vừa trở về, chợt nghe nói Lăng Tiêu làm ra một chuyện đại nghịch bất đạo, làm chuyện phi lễ với bạn cùng học ở đế quốc học viện, cũng là vị hôn thê của Lăng Tiêu vốn định hôn ước từ nhỏ là Tạ Hiểu Yên!

Đây quả thực đúng là một vụ tai tiếng động trời, nhất là đối với thân phận địa vị hiện nay của loại người như Lăng Thiên Khiếu, càng khó có thể chấp nhận đứa con của mình làm ra loại sự tình này. Lăng Thiên Khiếu tính tình nóng nảy dữ dằn, bởi vậy vừa thấy mặt Lăng Tiêu, phần nộ không hời phải trái đúng sai lập tức ra tay. Sau khi một kích đánh đứa con mình thành trọng thương, ông mới cảm thấy đau lòng và hối hận.

Thực ra tất cả mọi người đều không biết rằng, mặc dù Tạ Hiểu Yên từ nhỏ đã nổi tiếng xinh đẹp thiên tài, cho dù nàng mười bốn tuổi cũng đã tu luyện đến Kiếm Sư bậc sáu, cho dù Tạ gia của nàng là một trong thương đoàn lớn nhất ở Đế quốc Lam Nguyệt, nhưng đối với tướng quân phủ mà nói, nàng vẫn là trào cao... Mặc dù Lăng Tiêu kia có là một phế nhân, nhưng có thể gửi thân vào tướng quân phủ, cùng Lăng gia kết thông gia tức thì dựa vào nước lên thì thuyền lên, có thể một bước leo lên làm gia tộc nhất lưu ở đế quốc, đó là một vinh quang có chỗ nào sánh bằng!

Vì cái gì nàng lại phản kháng kịch liệt như thế? Vì sao?

Đổi lại là nữ hài tử bình thường, sợ là cũng tình trong như đã mặt ngoài còn e. Dù sao sớm hay muộn đều phải gả cho người ta, Lăng Tiêu ngoại trừ không thể tu luyện thành tựu cao hơn trên võ đạo, các mặt khác vẫn là vượt trội không tề, ít nhất càng lớn lên bộ dạng càng hết sức khôi ngô tuấn tú.

Càng khiến cho người ta có phần thắc mắc không hiểu chính là Lăng Tiêu, tuy rằng từ nhỏ đã nổi danh công tử ăn chơi, nhưng ngay cả hai thị nữ bên người hẳn cho đến nay đều còn là tấm thân xir nữ trong trắng, như thế nào lại có thể làm chuyện phi lễ với chính vị hôn thê của mình? Cho dù trong lòng Tạ Hiểu Yên muôn vàn không muốn, không sớm thì muộn trước sau gì cũng gả cho Lăng Tiêu, thành người của hắn, hẳn gấp cái gì chứ?

Nhưng sự thật chính là sự thật, cảnh tượng Tạ Hiểu Yên y phục không chỉnh tề về mặt sợ hãi, trên mặt còn đầm đìa nước mắt từ trong ký túc xá xa hoa của Lăng Tiêu chạy ra, bị toàn bộ mấy trăm giáo sư và học viên nhà trường trông thấy. Tạ Hiểu Yên vốn chính là hoa khôi của đế quốc học viện trong nháy mắt giành được sự thông cảm của mọi người.

Còn Lăng Tiêu, chỉ đơn giản là vì xuất thân tốt, phế vật đó vừa sinh ra đã cao cao tại thượng, vốn đã khiến cho người khác vừa ghen tị vừa hâm mộ, giờ đây lại làm ra loại chuyện nhục tởm nề nếp gia đình quý tộc, càng phải chịu sự phi nhạo và khinh bỉ của mọi người, nói hắn là một khối ung nhọt của đế quốc học viện cũng không quá đáng. Rất nhiều người đều đang khẩn cầu, sao cho tướng quân Lăng Thiên Khiếu, phụ thân của hắn, mau mau đánh chết cái đồ bôi nhọ gia phong đi cho xong, tất cả mọi người theo đó thanh tịnh lại một chút.

Mà trên thực tế, tên phế vật Lăng Tiêu nguyên bản kia quả thật đã chết không thể chết thêm lần nữa. Tướng quân Lăng Thiên Khiếu nóng giận đánh ra một kích, thân thể yếu nhược của Lăng Tiêu sao có thể chống lại?

Đang sống nhờ thân thể này nhưng thực ra Thục Sơn kiếm tu Lăng Tiêu cảm thấy chính mình cũng thực không may mắn. Hắn đi quan sát một tiền bối của sư môn độ kiếp, mắt thấy trên bầu trời kiếp vận càng tụ càng nhiều, trong lòng thầm nhận định tiền bối sư môn này đúng là độ kiếp hơn phân nửa sẽ thất bại. Mang tâm tư xấu xa chờ đợi đề lượm đồ, Lăng Tiêu định tới gần một chút cho chắc ăn còn có thể nhặt được vài món pháp bảo, lúc đó thì phát đạt rồi.

Nhưng không ngờ chẳng hiểu sao lại xui xẻo đến thế, thiên kiếp lại bổ vào trên người hắn. Lăng Tiêu mới qua Kim Đan kỳ, có lý nào còn sống sót được dưới sấm sét của thiên kiếp đánh xuống, lập tức bị đánh tan thành tro bụi, may mà hồn phách bất diệt, một lũ u hồn mơ màng bỏ chạy đến thế giới này, nhập vào cơ thể của một người cùng tên với mình.

Hơn nữa thông qua trí nhớ sẵn có của nguyên chủ nhân, Lăng Tiêu cũng biết được cái gọi là phi lễ căn bản là không tồn tại. Chuyện này chỉ là Tạ Hiểu Yên muốn thoát khỏi hắn đã sử dụng âm mưu quỷ kế mà thôi.

Thực ra người có lòng thì chỉ suy nghĩ kỹ một chút là có thể tìm được điểm đáng ngờ, Lăng Tiêu chỉ là một Kiếm Thị bậc năm, bây giờ vẫn còn lẫn lộn trong khối cấp thấp ở đế quốc học viện, điều này nói ra không khỏi có chút bề mặt, nhưng đây chính là thực lực của Lăng Tiêu. Còn Tạ Hiểu Yên lại là một Kiếm Sư bậc sáu, nếu muốn đánh Lăng Tiêu, nói một mình nàng có thể đánh một trăm tên Lăng Tiêu cũng không tính là khoa trương lắm!

Tăng lên về chất, lượng không thể thay thế nổi. Giữa Kiếm Sư và Kiếm Thị vốn chênh lệch là rất lớn, huống chi hai người hơn kém nhau tới bảy bậc!

Vậy thì như thế nào có thể bị Lăng Tiêu biến thành y phục không chỉnh tề? Nếu có ý định muốn phản kháng, cho dù không muốn thương tổn tới Lăng Tiêu, nhưng bỏ chạy bất cứ lúc nào cũng không thành vấn đề, làm sao biến thành nhếch nhác như vậy?

"Huynh đệ, ngươi thực là không may mắn, có điều ngươi yên tâm, ta khẳng định sẽ giúp ngươi báo thù, rửa sạch oan khuất! Coi như là ta đền ơn việc chiếm thân thể của ngươi đi." Thục Sơn kiếm tu Lăng Tiêu tìm kiếm khái niệm của võ giả trên đại lục này trong đầu của bản thể chủ nhân, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh: Kiếm thuật sao...?!

Người dân ở Đại lục Thương Lan theo phong trào thượng võ, võ giả có địa vị rất cao, không có ma pháp hoa mỹ, chủ yếu lấy kiếm thuật làm chính, trải qua ngàn vạn năm phát triển, đã phát triển kiếm thuật tới cực hạn.

Hơn nữa phân chia ra cấp bậc, tổng cộng chia như sau: Kiếm Thị, Kiếm Sư, Đại Kiếm Sư, Cuồng Kiếm Sư, Ma Kiếm Sĩ, Ma Kiếm Sư, Kiếm Tông, Kiếm Hoàng, Kiếm Tôn, Kiếm Thánh, Kiếm Thần, cộng là mười một cấp bậc, trừ Kiếm Thị có chín bậc, mỗi một cấp bậc còn lại đều chia thành sáu bậc.

Mà căn cứ vào các loại kiếm kỹ lưu truyền tới nay, các thế hệ sau dần dần sửa sang lại thành các công pháp không giống nhau, từ cao đến thấp chia làm Thần, Thánh, Thiên, Địa, Nhân năm cấp, mỗi cấp lại chia thành Thượng Trung Hạ ba bậc.

Có thể trở thành Đại Kiếm Sư, cũng đã là thành tựu phi thường rồi. Muốn trở thành Đại Kiếm Sư, ắt phải đã thông kinh mạch toàn thân, khi giải khai kinh mạch này cần phải chịu được thống khổ thật lớn, và thường nhân khó có thể tưởng tượng được cái giá của nỗ lực này.

Mà tôi đẳng cấp Ma Kiếm Sĩ kia, cũng không phải chỉ dựa vào chăm chỉ tu luyện là đạt được, mà cần phải có thiên phú chân chính. Ma kiếm Sĩ có thể sử dụng lực lượng của nguyên tố, thêm lực lượng của nguyên tố vào trên thân vũ khí, khi đối địch có được lực sát thương rất lớn.

Tỷ như nói Ma Kiếm Sĩ cấp ba tướng quân Lăng Thiên Khiếu, ông luyện chính là kiếm kỹ Cự Phong Phá gia truyền, là thuộc tính Phong, thuộc loại công pháp thiên cấp bậc trung. Sau khi tu luyện đến giai đoạn Ma Kiếm Sĩ, lúc đối địch có thể ở trên trường kiếm tăng vọt ra một đạo Cự Phong kiếm khí dài hơn ba thước, Ma Kiếm Sĩ đánh với võ giả dưới tay gần như có thể trong nháy mắt giết chết đối thủ.

Vũ lực mạnh mẽ lại thêm suy nghĩ bình tĩnh, cùng với việc vận dụng các loại binh pháp xuất thần nhập hóa, tạo nên tướng quân Lăng Thiên Khiếu của Đế quốc Lam Nguyệt ngày nay. Tuy rằng không có căn cơ thâm sâu cho lắm, cũng không tính là nhân vật đứng đầu của quân đội, có điều ở Đế quốc Lam Nguyệt, tướng quân Lăng Thiên Khiếu cũng rất được người khác kính trọng.

Bởi vậy có thể thấy được địa vị của Ma Kiếm Sĩ ở một đế quốc nào cũng có vị trí cao nhất, càng không nói đến Ma Kiếm Sư còn trên cấp Ma Kiếm Sĩ, toàn bộ đế quốc Lam Nguyệt, số lượng Ma Kiếm Sư nổi danh cũng chẳng có mấy.

Đương nhiên, đây cũng không tính đến những cung phụng cấp hộ vệ trong hoàng thất, cùng với các cao thủ siêu cấp ẩn tàng trong hậu trường của các đại thế gia, và cũng không bao gồm những người ẩn tu không màng thế sự.

Nghe nói bên trong Kiếm Công hội có ẩn tàng rất nhiều cao thủ thần bí không xuất hiện bên ngoài, thậm chí có cấp bậc Kiếm Thánh, chuyên môn phụ trách các cuộc thi lên bậc của Ma Kiếm Sư trở lên, nhưng rất ít khi lộ diện, càng không nói tới tham dự vào các loại tranh chấp trên đại lục.

Nói tóm lại, Ma Kiếm Sư ở trên đại lục đều là nhân tài cực kỳ được coi trọng ở mỗi quốc gia.

Cấp bậc trên Ma Kiếm Sư, trên cơ bản chính là những người trong truyền thuyết, rất ít khi xuất hiện trên đại lục. Ba trăm năm trước, trên đại lục từng xuất hiện một thiên tài oanh liệt một thời là Kiếm Thánh Vân Chi Lan, trong thời gian ngắn gần năm mươi năm đã tăng vọt tới Kiếm Thánh, tung hoành trên đại lục chưa từng thua trận nào.

Chẳng qua sau một thời gian đột nhiên biến mất, không lưu lại chút dấu vết gì cũng giống như cách ông bất thành linh xuất hiện trên thế gian. Rất nhiều người đoán rằng, có lẽ Vân Chi Lan đã đột phá Kiếm Thánh trở thành Kiếm Thần, thành Thần thật sự phá toái hư không mà đi. Đương nhiên, mọi lời nói đều mơ hồ, cũng không ai biết Kiếm Thánh Vân Chi Lan rốt cuộc đã đi về đâu.

Bạn đang đọc truyện *NGẠO KIẾM LĂNG VÂN* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Lăng Gia Tiểu Công Chúa

- Tránh ra !

Trong khi Lăng Tiêu đang nhắm mắt trầm tư, một giọng nói trong trẻo lạnh như băng từ bên ngoài truyền đến.

Dựa vào trí nhớ, Lăng Tiêu biết đó là Lăng Vận Nhi, Lăng Gia tiểu công chúa, cũng là một Kiếm Sư bậc hai. Tuy nàng cũng là một thiên tài tập võ nhưng mọi người lại càng vị nể gia thế của nàng hơn, tất cả đều gọi nàng là "Lăng Gia tiểu Công Chúa"

Cũng bởi vì Lăng Vận Nhi rất đáng yêu, so với tỷ tỷ Lăng Tổ thì xinh đẹp hơn rất nhiều, da phấn trắng ngọc, lớn lên khẳng định nàng cũng là một tuyệt sắc giai nhân.

Tướng quân có bốn người con, ba người có tài năng trác tuyệt trừ Lăng Tiêu, khiến rất nhiều người đoán rằng Lăng Tiêu căn bản không phải con của tướng quân, có điều cũng chỉ là lời nói vô căn cứ, tất cả cũng chỉ dám nghĩ trong bụng chứ không dám nói ra.

- Tiểu thư... Tướng quân có lệnh...

Tên hộ vệ thập phần khó xử nhìn Lăng Vận Nhi, thật sự hắn không muốn dây vào tiểu Công Chúa ngỗ nghịch, tình quái này, chẳng qua tướng quân có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được tới thăm Lăng Tiêu, nói là muốn để Lăng Tiêu tự mình bế môn suy nghĩ về lỗi lầm của mình.

- Thập tam, ngươi không phải đối thủ của ta, đừng ép ta !!!

Lăng Vận Nhi lạnh lùng, ngọc thủ trắng nõn giơ cao cây đoản kiếm cổ xưa nhìn Thập Tam thị vệ, rất có dáng vẻ một lời không hợp liền lập tức chuẩn bị động thủ.

Quả thật, với năng lực Kiểm Thị bậc chín của Thập Tam, tuyệt đối không phải là đối thủ của Kiểm Sư bậc hai Lăng Vận Nhi, thực lực vốn không liên quan tới tuổi tác....

Chẳng qua tướng quân có lệnh, Thập Tam cũng không dám cãi lời, khó xử đưa mắt nhìn về mặt lạnh lùng, nghiêm khắc của tiểu thư, Thập Tam thị vệ đưa mắt khó xử nhìn tên thị vệ trưởng...

- Thập Tam, để nàng vào

sau đó là một tiếng thở dài.

Thập Tam thị vệ nghe thấy thanh âm của tướng quân, ngay lập tức khom người lui ra, Lăng Vận Nhi cũng không quay lại, hừ nhẹ một tiếng rồi vọt vào.

Tướng quân Lăng Thiên Khiếu sắc mặt trầm ngâm nhìn xuống, trong đầu ông nghĩ lại chuyện xưa lúc cô con gái nhỏ bảo bối quán quyết lấy ông, trong lòng có chút bức tức, nhưng cũng vì sự đoàn kết của mấy đứa nhỏ mà vui mừng, ông cũng tự hỏi, có phải mình lần này thật sự đã sai lầm? Có phải mình đã quan tâm quá ít tới Lăng Tiêu hay không?

Nhưng nghĩ tới cảnh lão bằng hữu sắc mặt khó xử nói ra lời từ hôn khiến Lăng Thiên cảm thấy lửa giận xung thiên, tức giận kìm nén không thể giải phóng được.

Nhiều năm như vậy, chưa bao giờ ông lâm vào tình thế xấu hổ quần bách như vậy. Lăng Thiên Khiếu cùng Lam Nguyệt Đế Quốc đại phú thương Tạ Trường Đình cùng nhau lớn lên, là bằng hữu tốt nhất, thâm tình nhiều năm không thay đổi, cho nên việc hôn nhân từ nhỏ này đã được đính ước từ trước, không nghĩ rằng lại phát sinh ra chuyện này.

Lăng Thiên Khiếu trong lòng thầm mắng đứa con Lăng Tiêu: "Chó má, ngay cả con gái cũng không chấp nhận nổi, làm thế nào xứng đáng nói dối Lăng gia? Còn nữa, hôn sự đã chấm dứt, nếu Lăng Tiêu vẫn cứ yếu đuối như vậy, chỉ sợ là sau này sẽ không thể nên người được!"

Tướng quân Lăng Thiên Khiếu lửa giận đầy ngực, cũng mất luôn ý định tới thăm Lăng Tiêu, xoay người phẩy áo bỏ đi. Truyện Tiên Hiệp

Kỳ thật, Lăng Thiên Khiếu không phải không biết thực lực Lăng Tiêu kém hơn rất nhiều so với Tạ Hiểu Yên, chính mình quả thực có thể đã trách lầm đứa con, có lẽ nỗi oan này cũng do con bé kia gây ra. Chẳng qua thân phận Lăng Thiên Khiếu thế nào, làm sao có thể tìm một cô bé gây phiền toái? Huống chi nàng còn là con Tạ Trường Đình, bằng hữu tốt nhất của mình.

Vì vậy, sau khi Lăng Tiêu tỉnh lại, Lăng Thiên Khiếu đã nghĩ rất kỹ, con cũng có nhiều loại, cũng có thể biết nổi nhục nó phải chịu đựng, nếu là phế vật, chính mình có thể giúp một lần, không thể giúp trăm lần, ngược lại giúp nó có thể lại làm hại nó.

Lăng Thiên Khiếu rất đau lòng nhưng cũng đáp ứng thỉnh cầu từ hôn của Tạ Trường Đình. Lăng Thiên Khiếu cũng không thực sự thích cô gái này, đa tình, quá đa tình, lại quá nhiều tâm kế, không thích hợp với Lăng gia.

Lăng Thiên Khiếu thở dài, mười năm chiến đấu trên tiền tuyến đã hy sinh biết bao nhiêu đồng đội, đến giờ không biết còn bao nhiêu người nhớ tới bọn họ?

Lăng Vận Nhi liếc mắt thấy tam ca đang nằm trên giường, nước mắt tuôn rơi, thanh âm nghẹn ngào nức nở

- Tam ca, huynh không sao chứ, có phải bị thương rất nặng không? Phụ thân rất quan tâm tới huynh!!

Vừa mới vừa rời ở bên ngoài, Lăng Vận Nhi ngay cả câu nói cũng lạnh như băng, nhưng nhìn ca ca nằm trên giường, trong lòng không thể kìm nổi ảm ức và đau lòng.

Trong học viện, Lăng Vận Nhi nghe được rất nhiều người xì xào nói rằng ca ca nàng là nỗi nhục của giới quý tộc, mà từ nhỏ Lăng Vận Nhi yêu quý Tam ca nhất, tự nhiên nàng không chịu nổi. Đã vài lần nàng đánh bọn chúng nhưng xì xào lại ngày càng mãnh liệt, nói ca ca nàng là phế vật, lại vô dụng phải để nữ nhân ra mặt. Lăng Vận Nhi một mạch chạy tới đây, nàng muốn an ủi Tam ca, muốn nghe hắn nói rõ câu chuyện, bởi Lăng Vận Nhi vốn không tin ca ca nàng làm ra chuyện này.

Mặc dù Lăng Tiêu Phi khinh bỉ Lăng Tiêu, nhưng dù sao cũng là tình huynh muội. Kiếp trước, Lăng Tiêu từ nhỏ đã bước lên Thục Sơn tu luyện tiên đạo, còn huynh đệ tỷ muội trong lúc đó đều không hề để ý, nhất nhất lạnh lùng, cũng chưa từng thể nghiệm qua thân tình. Huống chi hắn còn dễ dàng dung hợp hoàn toàn với linh hồn Lăng Tiêu nguyên bản không chút tổn hao, bên trong linh hồn Lăng Tiêu là một tình cảm thật sâu, thật mãnh liệt.

Trong lúc nhất thời, mũi Lăng Tiêu cũng có chút sục sịt, hắn có thể cảm nhận được tình cảm của Lăng Tiêu với muội muội.

Lăng Tiêu nhấc tay, nhẹ nhàng lau nước mắt của muội muội, có chút xấu hổ cười"

- Vận nhi, ca ca không sao, nhưng quả đã khiến muội chịu nhiều ảm ức rồi.

Lăng Vận Nhi ngẩng đầu khẽ cắn răng, giọt nước mắt long lánh dừng lại trong mắt, nàng cất giọng nói trong trẻo:

- Tam ca, muội tin tưởng huynh! Đại ca và Nhị tỷ cũng sẽ tin tưởng huynh! Muội cũng sẽ không bỏ qua cho Tạ Hiểu Yên!

Lăng Tiêu có chút xúc động, nhưng vẫn nói:

- Không quan trọng, cây ngay không sợ chết đứng. Đáp ứng ca ca một việc, đừng gây phiền toái cho nàng.

Kỳ thật, trong lòng Lăng Tiêu cho rằng muội muội không phải đối thủ của Tạ Hiểu Yên, Kiểm Sur bậc hai đối với Kiểm Sur bậc sáu, mặc dù kiếm pháp Lăng Vận Nhi cao cấp hơn Tạ Hiểu Yên, nhưng thực lực chênh lệch quá nhiều, có khi còn tự rước lấy nhục.

Còn về Tạ Hiểu Yên, phải chính mình tự đi !! Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, si nhục "Ta", cứ đơn giản mà bỏ qua thế sao?

Lăng Vận Nhi nhìn Lăng Tiêu, cảm thấy Tam ca có chút thay đổi. Trong ấn tượng của nàng, Tam ca tuy kiếm thuật không cao lắm, nhưng ân oán phân minh, hiện tại không hiểu sao lại có chút nặng nề. Chẳng lẽ bị cha đánh đập đến tâm ý nguội lạnh?

Lăng Vận Nhi nghĩ vậy liền sinh lòng oán hận phụ thân, trách phụ thân hồ đồ, hận ý đối với Tạ Hiểu Yên lại càng sâu sắc hơn. Nàng cũng ít nhiều hiểu được ý ca ca không muốn mình đi trả thù, sợ thực lực nàng không đủ phải chịu thiệt thòi, chẳng qua....Lăng Vận Nhi khóe miệng cười lạnh, ta mới mười hai tuổi !! Còn có thời gian !!! Tạ Hiểu Yên, một ngày nào đó ta sẽ vượt qua ngươi !!!

Lúc này, bên ngoài thị vệ lớn tiếng thông báo:

- Tam thiếu gia, tứ tiểu thư, bên ngoài có cô gái tự xưng là Tạ Hiểu Yên muốn tới thăm thiếu gia.

"Tạ Hiểu Yên !!!" Lăng Vận Nhi mày liễu dựng thẳng, thần tình không thể tin, ngay lập tức đứng dậy, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Không ngờ còn dám đến Lăng gia !! Ta phải giết nó

- Chờ đã!

Lăng Tiêu gọi muội muội, thân nhiên cười cười nói :

- Vân nhi, đây là chuyện của Tam ca!

Lời nói không nặng, nhưng lại rất chân thật.

Lăng Vận Nhi thờ phỉ phỉ cùng Lăng Tiêu nhìn nhau, cuối cùng cũng đè nén bức bối, đứng ở cửa hướng về phía ngoài nói:

- Cho cô ta vào !

Sau một lát, cửa phòng mở ra, ánh dương quang lọt qua cửa phòng chiếu vào, vô số tro bụi bay lượn trong ánh mặt trời. Mấy ngày không thấy ánh mặt trời, Lăng Tiêu không tự chủ được nhắm mắt lại, nhìn nữ nhân đứng dưới ánh mặt trời. Vẫn như vậy, Lăng Tiêu "số một" vừa nhìn thấy nữ nhân này đã không muốn nhìn nhận đây là vị hôn thê.

Kêu nàng vào, kỳ thật cũng chỉ là muốn xác nhận một chút, nữ nhân này rốt cuộc bộ dáng thế nào mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *NGAO KIẾM LĂNG VÂN Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tạ Hiểu Yên

Tạ Hiểu Yên quả nhiên rất đẹp, mái tóc đen dài, mi mắt dài cùng hàng lông mày thanh thoát, đôi mắt phượng đen thăm thẳm, mặt hoa, da phấn sáng bóng mịn màng, vòng eo mảnh khảnh, cặp mỷ đồn cùng đôi chân trắng tấp, thon dài, toát ra sức hấp dẫn rất lớn của thiếu nữ mới mười bốn tuổi này.

Quả thật là mỹ nữ, trong lòng Lăng Tiêu cũng có chút gọn sóng, muốn vứt bỏ chấp niệm của cái tên Lăng Tiêu kia lưu lại. Thoạt nhìn, trong lòng "ta" thứ hai kia vẫn thấy thích Tạ Hiểu Yên, Lăng Tiêu thờ dài, nếu không bởi vì điều này, sợ là cũng sẽ không dễ dàng bị hãm hại.

Lăng Tiêu thờ dài một tiếng, lãnh đạm nhìn Tạ Hiểu Yên nói :

- Tạ Hiểu Yên đồng học, ngồi đi.

Hắn nhìn thoáng qua bộ mặt lạnh như sương của muội muội bên cạnh nói:

- Vận nhi...

Lăng Vận Nhi thực không muốn ngồi, nhưng cũng đẩy ghế đứng lên. Lúc này Tạ Hiểu Yên đã đứng trước mặt, sau lưng, tiếng cửa đóng vang lên. Lăng Vận Nhi nhìn nữ nhân này, cảm thấy như chính mình bị sỉ nhục, không kìm nổi ý nghĩ muốn rút kiếm giết chết nữ nhân đối trá này!!! Mặc dù trên thực tế, nàng đánh không lại Tạ Hiểu Yên.

Trên mặt Tạ Hiểu Yên thoáng qua một chút xấu hổ, sau đó dùng ánh mắt tràn ngập áy náy nhìn Lăng Tiêu:

- Thực xin lỗi, ta không nghĩ sẽ thương tổn anh nhiều như vậy, thật không nghĩ tới...

Nghe nói Lăng Tiêu trở về bị tướng quân đánh trọng thương, thiếu chút nữa đã chết, trong lòng Tạ Hiểu Yên cũng có chút áy náy, nhưng chút áy náy đó cũng ngay lập tức bị sự vui sướng tự do làm cho biến mất, bởi vì phụ thân Tạ Ân Đài đã tự mình tìm gặp tướng quân Lăng Thiên Khiếu, cũng thành công giải trừ hôn ước của hai người.

Nhưng tại quý tộc học viện của Đế quốc Lam Nguyệt cũng không thiếu người thông minh bình tĩnh phân tích mọi việc, còn có một số người ngược lại nghi ngờ Tạ Hiểu Yên, thẳng thắn chỉ ra điểm nghi ngờ: Lăng Tiêu chỉ là một Kiếm Thị bậc năm, so với Tạ Hiểu Yên thì chênh lệch tới mười bảy cấp!! Hắn có thể dùng sức mạnh với Kiếm Sư bậc sáu sao? Chẳng lẽ cứ một câu nói: "Đối phương thân phận rất cao ta không dám phản kháng!!" là có thể giải thích việc này?

Vì vậy, Tạ Hiểu Yên cảm thấy chính mình cần phải đến Lăng Phủ một lần, nàng phải làm sáng tỏ lời đồn này!! Đúng vậy, chính là lời đồn!!

Tạ Hiểu Yên có rất nhiều thân vệ. Chỉ cần nàng tới Lăng Phủ một lần, đội thân vệ này sẽ lập tức tuyên truyền ra, dùng để phản kích những tin đồn nghi ngờ Tạ Hiểu Yên. Lăng Tiêu bị thân phụ đã thương, ta Tạ Hiểu Yên có thể đăng môn thăm hỏi!! Không phải các người không tin tưởng sự thật như thế sao? Nhưng các người cứ xem, ta không sợ đối chất!!

Cứ như vậy, cho dù người khác có hoài nghi, nhưng sẽ không ai dám nói là Tạ Hiểu Yên đặt bẫy.

Tạ Hiểu Yên thừa nhỏ được xưng là thiên tài trong thiên tài, mười bốn tuổi đã tu luyện đến Kiếm Sư bậc sáu, cũng đứng đầu trong số bạn cùng lứa.

Vì vậy, nàng không cam lòng trở thành một quân cờ, đại lục có câu: Thà làm đầu gà còn hơn làm đuôi trâu! Dựa vào cái gì mà nhà nàng làm thương nhân lại nhất định phải đi nịnh bợ tướng quân?

Tướng quân thì sao?

Lăng Thiên Khiếu trước kia chẳng phải cũng xuất thân hèn kém, dựa vào chiến công mới đạt tới vị trí kia sao?

Tạ Hiểu Yên vẫn cho rằng, nàng cũng có thể đi lên bằng chính sự cố gắng của mình, đứng ở đỉnh cao, nơi mà mọi người phải kính ngưỡng nàng, lúc đó, Tạ gia tương cũng kém gì so với quý tộc Lăng gia!

Bởi vậy, bất luận thế nào, việc hôn nhân với phủ tướng quân cũng phải giải trừ. Tạ Ân Hiểu chỉ muốn tự nắm giữ vận mệnh của mình. Ăn nhờ ở đậu không phải là tâm nguyện của nàng!!

...

Lăng Tiêu nhìn Tạ Hiểu Yên, hẳn biết nữ nhân này lớn lên là cái dạng gì, chỉ cảm thấy cũng đủ rồi, nghe Tạ Ân Hiểu nói một đằng nghĩ một nẻo, trong lòng không kìm được tức giận:

- Một câu xin lỗi không thể vẫn hỏi thương tổn ta đã chịu, cũng không vẫn hỏi được thanh danh Lăng gia đã bị vấy bẩn!

Không biết vì sao, Tạ Hiểu Yên bỗng cảm thấy chính mình đối diện với Lăng Tiêu này có chút xa lạ, thậm chí còn có chút cảm giác sợ hãi, chẳng lẽ bởi vì mình đuối lý? Tạ Hiểu Yên cố gắng loại bỏ ý niệm này khỏi đầu, muốn thành đại sự không cần câu nệ tiểu tiết, sau đó dùng thần tình chân thành nói:

- Ta biết, Lăng Tiêu, người hận ta cả đời, nhưng ta cũng chỉ là bất đắc dĩ, chuyện này khiến người bị thương tổn, ta thực sự cảm thấy có lỗi...ta sẽ đi xin lỗi Lăng thúc thúc

- Dù rồi, ta hận người cả đời? Người không xứng

Lăng Tiêu lãnh đạm nhìn thoáng qua Tạ Hiểu Yên rồi nói:

- Mục đích của người đã đạt được. Tạ Hiểu Yên, không thể không thừa nhận người là người rất có tâm cơ, chẳng qua người tốt nhất nên nhớ kỹ, một ngày nào đó, người đối với ta thế nào, đối với Lăng gia thế nào, ta sẽ hoàn trả đầy đủ! Hiện tại, người có thể đi được rồi!

Đời trước, Lăng Tiêu tuy rằng một lòng tu luyện nhưng hẳn cũng không phải hạng người thiện lương, nếu không đã không xuất hiện việc khi tiền bối sư môn độ kiếp, hẳn có tâm chờ đợi người ta độ kiếp thất bại rồi cướp bảo bối.

Đối với Tạ Hiểu Yên, Lăng Tiêu chỉ liếc mắt là có thể thấy, nàng đến chỉ là để tranh thủ đại nghĩa mà thôi, bất luận hôm nay hai người ở trong này nói gì, Tạ Hiểu Yên ra khỏi tướng quân phủ thì mọi nghi ngờ đối với nàng sẽ biến mất.

Bởi vì nàng không sợ đối chất!!!

Bây giờ cũng vậy, Lăng Tiêu vẫn giữ nguyên tính tình nguyên bản, trong đầu trừ tu luyện thì không có gì khác, nên thanh danh hắn có thể không cần, nhưng đã tiến vào thế giới này, lại chiếm cứ thân thể người khác, như vậy, thanh danh tướng quân phủ, thanh danh của Lăng gia, hắn không thể không để ý!

Hiện tại, không phải là đối thủ của ngươi, ta nhìn!!

Lăng Tiêu rất tin tưởng vào bản thân, chỉ không lâu nữa, thế nhân sẽ thấy một Lăng Tiêu hoàn toàn mới, còn về phần Tạ Hiểu Yên, trước hết ta nhường ngươi một chút. Truyện Sắc Hiệp

Chỉ là khoảng mười năm nữa thôi, thanh danh Lăng gia đã bị ít nhiều sỉ nhục năm đó, ta sẽ tính đủ rồi trả lại gấp bội cho ngươi.

Thấy Lăng Tiêu nói vậy, Tạ Hiểu Yên rốt cục cũng thu hồi bộ mặt ngụy trang, lạnh đạm nói

- Lăng Tiêu, nếu ngươi có thể sớm sáng suốt như vậy, ta cũng sẽ không bày ra hạ sách này! Còn nữa...

Tạ Hiểu Yên nhoen miệng cười, thần nhiên nói:

- Nếu ngươi có bản lĩnh làm ta nói ra sự thực, ta... lúc nào ta cũng sẽ chờ đợi!

Tạ Hiểu Yên thiếu chút nữa nói ra, nếu ngươi có bốn sự như vậy, ta thật tình sẽ nguyện ý gả cho ngươi, chẳng qua nói đến miệng lại nuốt trở vào, vì điều đó là không có khả năng, không phải sao?

Hôm nay nàng đã nắm đại nghĩa trong tay, Lăng gia cũng không thể vận dụng thế lực của gia tộc báo phục gia tộc của nàng. Về sau, không ai có thể ngăn cản Tạ Hiểu Yên một bước lên trời! Chờ đến lúc đó, cho dù Lăng gia có muốn trả thù, có năng lực sao?

"Nữ nhân nông cạn, trừ sắc đẹp cũng không có ưu điểm gì lớn" Lăng Tiêu nhìn thần sắc đắc ý của Tạ Hiểu Yên, trong lòng cười lạnh, khinh thường nhếch mép hướng về phía cửa hồ:

- Tiễn khách!

Sắc mặt Tạ Hiểu Yên rất phức tạp, nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, nhưng mục đích đã đạt tới, nàng đứng dậy rồi đi. Trong lòng nàng có chút mê man, vì cái gì Lăng Tiêu trước nay luôn phải khúm núm trước mặt nàng lại trở nên cường thế như vậy, hôm nay bỗng nhiên như thay đổi hoàn toàn, thân mình hắn luôn tản ra một ý tứ lạnh lẽo. Nàng nhìn ra, mặc dù những vết thương của Lăng Tiêu vẫn không sai biệt lắm, tu vi vẫn như cũ, một chút tiến bộ cũng không có.

Đối mặt với chính mình, trong mắt hắn lúc này đã không còn sự ái mộ và nóng bỏng như quá khứ, mà thay vào đó là khinh thường. Hắn dựa vào cái gì? Tạ Hiểu Yên bỗng nhiên cảm giác phần nộ, loại cảm giác bị người khác khinh thường, nhất là lại bị phế vật Lăng Tiêu khinh thường khiến nàng nổi giận.

Nếu nói hôm nay nàng đối mặt là tướng quân Lăng Thiên Khiếu, Tạ Hiểu Yên còn không dám phần nộ như vậy, nhưng loại tư thái cường thế này hiện tại một phế nhân như Lăng Tiêu...Hắn, hắn dựa vào cái gì?

Nhưng vừa ra khỏi tướng quân phủ, ánh nắng ấm áp bên ngoài chiếu lên người, ngắm quang cảnh chim chóc nhảy múa tự do trên cành cây, tâm tình Tạ Hiểu Yên lập tức tốt lên, từ từ nhắm hai mắt, cảm thụ không khí tinh thuần, hít sâu một hơi. Ngay sau đó, hai tròng mắt lộ ra thần sắc kiên định: Ta tự do! Đúng vậy, hiện tại, đã không còn kẻ nào có thể trói buộc ta bay cao!!

Bạn đang đọc truyện *NGẠO KIẾM LĂNG VÂN* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thân tình

Chờ sau khi Tạ Hiểu Yên đi rồi, Lăng Tiêu ngán ngấm cười lạnh, quả thực là một... một nữ nhân cứ tự cho mình là đúng, có vẻ cũng quá coi trọng bản thân đây, cứ xinh đẹp là có thể như vậy sao? Trong các sự tỷ muội đồng môn của Thục Sơn trước đây, tùy tiện đưa ra một người, bất kể là dung mạo hay chỉ số thông minh, cũng sẽ không kém hơn so với nàng!

- Tự cho là đúng, thực là ếch ngồi đáy giếng.

Lăng Tiêu thản nhiên nói một câu, sau đó uốn mình một cái, cảm thấy thân thể dường như hơi bị tê cứng.

Mặc dù Tướng quân Lăng Thiên Khiếu đầu tư phần lớn những thu nhập từ thuế đất của cả gia đình vào trong quân đội của ông, nhưng trong tướng quân phủ vẫn luôn không thiếu các loại dược liệu quý báu. Trải qua mấy ngày chăm chút điều dưỡng, Lăng Tiêu cảm thấy nội thương đã tốt hơn rất nhiều, bắt đầu thử vận hành nội công tâm pháp của sư môn, không ngờ sau khi thử vài lần, thân thể cũng không có một chút phản ứng nào, đành phải chán nản vứt bỏ ý định.

Lúc này mới nghĩ đến trong trí nhớ còn sót lại, bản thân mình còn có cái ngoại hiệu kêu là phế vật... "Thiên mạch giả?" Lăng Tiêu thì thảo tự nói:

- Thật là còn có chút phiến toái! Xem ra, trước hết đành phải làm lại nền tảng cơ thể mới có thể tu luyện được!

Kiếp trước Lăng Tiêu tuy là một tên đệ tử nội môn bình thường của Thục Sơn, nhưng có thể tiến vào Thục Sơn nội môn, không đưa nhờ nào không có thiên phú thật tốt? Nếu đem Lăng Tiêu ở kiếp trước tới Thương Lan đại lục, thiên tài cỡ như Tạ Hiểu Yên so sánh với hắn, chẳng qua cũng chỉ là ánh sáng của đom đóm so với ánh trăng rằm mà thôi.

Lăng Tiêu cảm giác được rõ ràng, linh khí ở thế giới này, nếu so với tiên khí trần môn của Thục Sơn có được còn dồi dào hơn mấy lần. Nếu còn ở kiếp trước, e rằng cũng không cần tới trăm năm, Lăng Tiêu đã có thể một bước tiến vào Nguyên Anh kỳ, trở thành người tu chân cuộc sống kéo dài vô hạn, có lẽ không cần tới một ngàn năm có thể vượt qua thiên kiếp, tu tới đại thừa bước vào tiên giới.

Ở Tu Chân Giới trước đây, tốc độ tu luyện cỡ này có lẽ là điều xưa nay vốn không dám tưởng tượng tới! Phải biết rằng, chính mình trước khi đến thế giới này đang quan sát tiền bối kia của sư môn độ kiếp, nghe nói là đã tu luyện hơn một vạn hai ngàn năm, Lăng Tiêu thậm chí không biết đó là đại sư tổ thứ mấy của mình. Ấy thế mà, tiền bối sư môn kia còn được xưng là là thiên tài tu luyện tuyệt thế vô song, cũng nên nhớ là lúc trước tu luyện khó khăn biết bao.

Đáng tiếc, bây giờ với thân thể quá yếu này, việc cấp bách trước mắt chính là phải tìm cho được tất cả các dược liệu để trúc cơ (xây dựng lại nền móng cho cơ thể), nhưng Lăng Tiêu cũng không biết những dược liệu đó có ở thế giới này hay không.

Có điều thoát nhìn thế giới này cùng dường như không khác biệt lắm so với thế giới trước đây của mình, mà ngay cả tính danh dường như cũng giống nhau, có lẽ những dược liệu cần thiết cho việc trúc cơ này, cũng có thể tìm được đây?

Đệ tử của Thục Sơn tuy rằng lấy kiếm tu là chính, nhưng việc luyện chế những đan dược đơn giản cũng là bài học nhập môn của mỗi kẻ tu luyện phải thực hiện, đâu phải cái gì cũng trông cậy vào sư phụ làm cho người? Nói đùa sao, cho dù Lăng Tiêu là nội môn đệ tử, nhưng sư phụ của hắn có hơn một trăm ba mươi đồ đệ, làm sao có thể lo được chu đáo, cho nên, hãy tự lực cánh sinh đi. Đọc Truyện Kiếm Hiệp

Trong lòng Lăng Tiêu không khỏi cảm thấy may mắn, nếu chính mình không biết luyện chế đan dược, vậy thì cuộc sống đời này sợ là cũng chỉ có thể làm một người phú quý nhân rồi, cũng chỉ là một tên bị nguyên rủa và bị người ta coi thường mà thôi.

Không có thực lực, ở đâu cũng tệ hại không khác gì nhau!

Buổi tối, mẫu thân của Lăng Tiêu tự mang theo thức ăn đến thăm con trai, nhìn thấy con hơi ốm đi, đau lòng không nhịn được rơi lệ nói:

- Tiểu tam, đều là mẫu thân không tốt, không nên để cho con ước định mối hôn nhân đó. Con cũng không nên trách phụ thân, ông ấy chỉ là tính tình nóng nảy một chút, mẹ biết việc này có điều kỳ lạ, cũng là khổ cho con rồi.

- Mẫu thân, con không có việc gì.

Lăng Tiêu trong lòng sinh ra một mối thân thiết nồng nhiệt với mẫu thân, lời nói thốt ra, trong lòng mới chợt hiểu đây cũng là chấp niệm sẵn có của Lăng Tiêu kia lưu lại, trong lòng thầm nghĩ: "Người yên tâm đi, nếu đã chiếm thân thể của người, từ nay về sau mẫu thân của người cũng là mẫu thân của ta, ta sẽ thay người hiếu kính người thật tốt!"

Ở kiếp trước, Lăng Tiêu lớn lên trong hoàn cảnh không có tình thân, trong nội tâm thực sự là rất khát vọng đối với tình thân ruột thịt, tình bạn hữu và tình yêu. Cảm nhận được Lăng phu nhân tình thâm dạt dào, hơn nữa dung hợp trí nhớ của Lăng Tiêu lúc trước, vì thế tiếng gọi mẫu thân này, hắn kêu lên không có do dự chút nào.

Lăng phu nhân cho dù có thông minh lanh lợi đến đâu đi nữa, cũng không bao giờ nghĩ tới đứa con của mình đã thay đổi linh hồn. Đối với một người mẹ mà nói, đứa con có tiền đồ hay không thực ra không trọng yếu, chỉ cần có thể còn sống bình an yên ổn là tốt rồi, dựa vào thế lực của Lăng gia, dựa vào mấy huynh đệ tỷ muội xuất sắc của Lăng Tiêu, bảo đảm cho Lăng Tiêu một đời sống phú quý, căn bản không là vấn đề gì.

- Tiểu tam, con ăn cơm được là tốt rồi nghỉ ngơi cho khỏe. Ta đã nói với phụ thân con, lúc này ông ấy cũng biết mình ra tay có hơi quá đáng, chỉ có điều việc hôn nhân đã hồi lại, sau này mẹ sẽ tìm cho con một cô nương xinh đẹp khác!

Khi Lăng thị nói câu này, đôi mắt hơi đỏ lên, quả thật cảm thấy uất ức thay con trai. Con nhỏ là từ máu thịt trên người mình sinh ra, bà hoàn toàn không tin là con của mình lại làm ra cái chuyện cảm thù này. Mà con trai mình ngay cả hai thị nữ Hoa Lan và Thu Nguyệt đến bây giờ vẫn còn là tâm thân xử nữ trong sạch đây, thị nữ trong tướng quân phủ người nào không phải là trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, bày sẵn như vậy không xoi, lại chạy tới làm chuyện phi lễ với vị hôn thê của mình? Điều đó có thể sao!

- Mẹ, việc hôn nhân hủy bỏ cũng hủy bỏ rồi, con cũng không quan tâm lắm.

Lăng Tiêu thần nhiên nói xong, sau đó nói tiếp:

- Đúng rồi, mẹ, con định ngày mai sẽ đi học viện!

- A? Không được!

Lăng thị quả quyết cự tuyệt. Không nói đến thân thể con trai còn chưa khỏe hẳn, mà bây giờ tin đồn truyền lưu trong đế quốc học viện cũng tuyệt đối sẽ làm đứa con tâm cao khí ngạo từ thuở nhỏ chịu không nổi.

- Tiêu nhi, thương thể của con còn chưa khỏe, chờ một thời gian, ở nhà an tâm dưỡng thương vài tháng, được không?

Lăng thị năn nỉ.

Lăng Tiêu lắc đầu:

- Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi. Con sẽ không quan tâm những lời đồn đại kia. Trong thân thể con chảy chính là dòng máu của Lăng gia, cho dù không thể đi xa trên con đường võ giả này, nhưng con của người cũng nhất định sẽ trở thành nam nhân đầu đội trời chân đạp đất! Còn nữa, con hiện tại thực lực không đủ, bị nữ nhân kia sỉ nhục, làm cho gia tộc hổ thẹn, nhưng sẽ có một ngày, con sẽ dùng cách thức của mình tự tay rửa sạch nỗi nhục mà Lăng gia đã chịu!

- Tiêu nhi... Con trưởng thành rồi, mẹ thật vui mừng...

Nước mắt Lăng thị trào ra theo khóe mắt. Bà không nói không có nghĩa là không để bụng. Lăng gia thành danh đã bao nhiêu năm, chưa từng chịu đựng khuất nhục như thế, mà ngay cả các phu nhân quý tộc bình thường thường xuyên tìm tới nàng tham gia tụ hội, gần đây cũng không đến Lăng gia, thấy từ xa xa đã né tránh. Loại uất ức này, Lăng thị và trượng phu vẫn luôn lặng lẽ chịu đựng, chưa từng nghĩ tới tăng áp lực lên người đứa con nhỏ.

- Tốt!

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét to, làm Lăng thị bị dọa cho hoảng sợ, lấy tay ôm lấy ngực, hướng về tướng quân Lăng Thiên Khiếu đang đứng ở cửa kêu lên:

- Ông muốn hù chết ta à, lén lén lút lút!

Nói xong rất nhanh lau nước mắt nơi khóe mắt.

Lăng Thiên Khiếu một đời anh hùng, trên chiến trường có mỹ danh là quân thần, nhưng thường thường đối với người vợ này lại vừa kính vừa sợ, bằng không cũng sẽ theo lệ thường trong giới quý tộc thế thiếp thành đàn mà không hình thành được con đường chỉ có một người vợ như thế này.

Lăng Thiên Khiếu nhúc nhúc đầu, đối mặt với người vợ yêu, vẻ uy nghiêm trên mặt hoàn toàn biến mất, sau đó nhìn Lăng Tiêu:

- Tên kia... tiểu tử thối, may thật là giỏi, không hổ là dòng giống Lăng Thiên Khiếu ta!

Nói xong, dưới ánh mắt xám xịt như muốn giết người của người vợ, ông lập tức rất nhanh lách mình ra ngoài. Trên thực tế, Lăng Thiên Khiếu sợ là vợ con nhìn thấy đôi mắt của mình đỏ đỏ. Đứa con trai rốt cục trưởng thành biết chuyện rồi! Lăng Thiên Khiếu nhìn lên sao đêm mờ nhạt, hé miệng gầm lên một cách thâm lặng. Giờ khắc này, quân thần chỉ đổ máu trên chiến trường cũng đã rơi lệ.

Lăng thị lúc này bị trượng phu quấy rầy, cũng quên phản đối chuyện con trai đi học viện, chỉ nói đến:

- Xem phụ thân con kia, đúng thật là già mà không để kính trọng!

Cảm nhận được phần vui sướng kia của cha mẹ làm cho Lăng Tiêu thực nặng trĩu trong lòng nhưng trên mặt lại mỉm cười. Trong lòng hắn vốn còn một chút ý oán giận đối với Lăng Thiên Khiếu cũng theo đó mà tiêu tan. Thiên hạ này thân thiết nhất chính là cha mẹ, Lăng Tiêu mang theo vài phần chua xót trong lòng, thầm hứa nhất định phải mau chóng tăng lên thực lực của mình! Ba ngàn hồng trần này không hề là ràng buộc đối với hắn!

Bạn đang đọc truyện *NGẠO KIẾM LĂNG VÂN* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Học viện Đế quốc

Sáng sớm hôm sau, Lăng Tiêu thức dậy thật sớm, lấy trường kiếm đi ra sân, chăm chú luyện một lần kiếm pháp nhập môn của Thục Sơn. Có điều là cơ thể của Kiếm Thị bậc năm này hoàn toàn không phát huy được toàn bộ uy lực của kiếm pháp nhập môn Thục Sơn, ngược lại làm cho Lăng Tiêu mệt nhọc đến mồ hôi đầy đầu.

Lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán, Lăng Tiêu nhìn không được cười khổ trong lòng. Hắn biết, trên đại lục Thương Lan cực kỳ hiếm các loại kiếm kỹ. Giống phụ thân Lăng Thiên Khiếu của hắn có được loại công pháp thiên cấp bậc trung đã xem như người đứng ở tầng lớp đỉnh cao rồi. Còn như Thần cấp và Thánh cấp thì xưa nay vốn là công pháp trong truyền thuyết, rất ít người có thể nhìn thấy được.

Kiểm pháp Thần cấp và kiếm pháp Thánh cấp hình dạng ra sao, Lăng Tiêu chưa hề thấy qua vì thế không rõ ràng lắm. Chẳng qua trong trí nhớ về kiếm pháp thiên cấp của phụ thân, dưới mắt nhìn của Lăng Tiêu, chẳng qua cũng chỉ là công pháp ngoại môn cấp thấp của Thục Sơn mà thôi.

Lăng Tiêu thân là đệ tử nội môn, ở kiếp trước thật ra ngay cả kiếm pháp cao cấp của ngoại môn đều chê bỏ không tu luyện, mà trực tiếp học kiếm pháp nội môn của Thục Sơn. Chỉ cần tùy tiện lấy ra một nửa quyền Thục Sơn kiếm pháp trong đầu mình, cho dù là bây giờ luyện tập kiếm pháp nhập môn, sợ là cũng có thể làm cho đám cao nhân của đại lục Thương Lan kinh ngạc đến ngất người đấy? Lăng Tiêu rất thú vị với chút ác niệm lóe lên trong đầu, lòng tự tin vào bản thân càng tăng thêm một ít. Tuy rằng trước mắt thực lực của mình còn kém, nhưng nắm giữ các loại kiếm kỹ mà mọi người chưa từng có, vậy coi như là một sở trường đặc biệt đi.

Xem ra bất kể như thế nào, cần phải làm cho cơ thể mới của mình nhanh chóng đạt tới Kiếm Sư bậc sáu mới được. Dưới Kiếm Sư đối với Lăng Tiêu mà nói, cũng không phải là việc khó khăn gì cho lắm, chỉ cần chịu khó gia tăng tu luyện, dùng thời gian không bao lâu là có thể đạt tới. Lời này nếu như bị người khác nghe thấy, sợ là sẽ quá hoảng sợ mà hồn mê bất tỉnh đi chứ! Kiếm Thị bậc cao đến Kiếm Sư bậc cao... Dùng thời gian không bao lâu? Vậy thì Tạ Hiểu Yên cũng xong, Lăng Chí cũng xong, còn tính là thiên tài gì nữa?

Khi Lăng Tiêu bước vào cổng chính của Học Viện Đế Quốc, gần như tất cả mọi người nhìn thấy hắn đều kinh ngạc không nói nên lời, lập tức đều né tránh, cách Lăng Tiêu thật xa, dường như sợ bị hắn lây bệnh cho mình. Nhìn vẻ mặt hồ hững thản nhiên của chàng thanh niên anh tuấn này, những người đó đều không tưởng tượng ra được, da mặt của người này dày đến cỡ nào mới có thể làm được như Lăng Tiêu: sau khi phi lễ với bạn học nữ còn có thể đến trường xem như không có việc gì?

Đối với những ánh mắt kinh ngạc, khinh miệt, phẫn nộ, trào phúng này... Lăng Tiêu một mực làm như không thấy. Hắn vội vã đến học viện như thế là muốn đến thư viện. Trong trí nhớ của hắn, thư viện của học viện có lưu trữ số lượng sách rất nhiều, bên trong có nhiều bộ sách ghi chép các loại được liệu quý báu trên đại lục. Điều cấp bách nhất hiện giờ của Lăng Tiêu là tìm cho được tài liệu cần thiết về trúc cơ.

Lăng Tiêu biết rõ ràng, bất cứ ở địa phương nào, thực ra đều giống nhau là sức mạnh luôn được tôn trọng. Cũng giống như trước đây ở Thục Sơn khi nhìn thấy mấy đệ tử thân truyền của chương môn sư bá, thấy ánh mắt coi thường người khác của họ thực ra chính là một cách thể hiện của thực lực. Nếu Lăng Tiêu hắn không phải là thiên mạch giả, hiện giờ cũng là một Kiếm Sư. Trước không nói tới vấn đề Tạ Hiểu Yên sẽ yêu thích hắn hay không, nhưng ít ra khẳng định là không dám sử dụng loại thủ đoạn này để hãm hại hắn. Cho dù có sử dụng cũng không ai quan tâm tới, tập tính của quý tộc ra sao mọi người đều biết. Trời ạ sợ là còn có người nói ra câu: Lăng Tiêu quá tinh ranh hơi nóng nồm một chút.

Thực ra có nói hàng ngàn hàng vạn câu, tóm lại vẫn là nói thực lực của Lăng Tiêu còn kém mà thôi!

Một tên nam sinh vừa nhìn thấy Lăng Tiêu quay sang người bạn bên cạnh nói:

- Không thể tưởng được, Lăng Tiêu này vẫn còn có mặt mũi quay trở lại học viện đi học? Trời ạ, ta thực bội phục dũng khí của hắn!

Một người khác bĩu môi khinh thường:

- Người thì biết cái gì, nghe nói ngày hôm qua tiểu thư Tạ Hiểu Yên tự mình đi Lăng phủ thăm hỏi sức khỏe Lăng Tiêu đấy!

Người lúc trước nói chuyện kinh ngạc kêu lên:

- Không thể nào, bọn họ không phải...

Một người khác cười lạnh nói:

- Đó là gia đình Tạ tiểu thư đại nhân đại lượng, không chấp nhặt với Lăng Tiêu mà thôi, nghe nói hắn bị đánh trọng thương còn đến thăm hỏi, đây thực là lòng dạ rộng rãi biết bao! Tạ tiểu thư thực là hiền lành tốt bụng quá! Không thể tưởng được Lăng Tiêu này... Ôi, quả thực là làm nhục gia phong của Lăng quân mà!

Lúc này có người đi ngang qua không muốn nghe loại câu nói này, bác bẻ nói:

- Lăng Tiêu là Lăng Tiêu, có liên quan gì tới Lăng tướng quân? Chẳng lẽ nói Lăng Tiêu phạm lỗi làm gì đó, đều phải buộc Lăng tướng quân gánh chịu? Đừng quên, người hiện nay có thể ăn no mặc ấm, ở trong Học Viện Đế Quốc hàng ngày lên lớp, tất cả là nhờ có Lăng tướng quân một tướng lĩnh oai hùng như thế đóng giữ ở vùng biên giới!

Hai nhân huynh đó bị người này nói cho đỏ mặt tía tai vội bỏ đi, có điều trong lòng chung quy vẫn ám ức: Chuyện vốn đúng là như thế, đứa con làm ra chuyện bê bối đến mức này, không phải bôi nhọ lên mặt mũi của bố nó thì là cái gì? Còn không cho người ta nói?

Những câu nói giống như vậy, tất cả chủ đề xì xào khắp nơi trong sân trường đều là xoay quanh nhân vật Lăng Tiêu này.

Còn Lăng Tiêu thì coi như không có việc gì, mặc cho người khác nhắm vào hắn chỉ trích, dường như xem những người đó đều là không khí, thẳng đường đi tới ký túc xá của mình. Lúc này nói cái gì đều là uống công vô ích, chẳng lẽ bọn họ phải đi theo chân Lăng Tiêu để chửi mắng sao?

Trong trí nhớ, đi thư viện là cần mang theo thẻ thân phận, mà thẻ thân phận của Lăng Tiêu thì đang để ở trong ký túc xá.

Dựa vào trí nhớ, Lăng Tiêu thản nhiên đi vào ký túc xá của mình... một tòa biệt thự nhỏ cực kỳ tinh xảo xinh xắn. Mặc dù Lăng Tiêu không thể kế thừa tước vị hầu tước của phụ thân, nhưng là một gã quý tộc, chỗ trú ngụ của Lăng Tiêu vẫn là tương đối xa hoa. Cũng không phải nói Lăng gia có nhiều tiền, trên thực tế Lăng gia thoát nhìn rất lớn, nhưng trên phương diện tiền tài cũng không phải là giàu có. Nếu so tài lực với gia tộc Tạ gia của Tạ Hiểu Yên thì kém rất xa.

Ký túc xá biệt thự này cũng không tốn tiền, là để quốc cung cấp miễn phí cho con cháu quý tộc của các gia tộc có công trạng với quốc gia giống như Lăng Tiêu vậy. Đây là một cách biểu dương thân phận và địa vị, cũng là một cách để quốc bảo vệ và thừa nhận đối với quý tộc, cũng không phải nói người có tiền là có thể ở được.

Lăng Tiêu mới vừa đi tới cửa, đã thấy hai cô gái đáng người cao gầy, mắt ngọc mày ngài đứng ở cửa nghênh tiếp mình. Lăng Tiêu thoáng sững sờ, lập tức nhớ lại hai cái cô gái này là hai thị nữ của mình. Lúc Lăng Tiêu vừa mới bắt đầu xảy ra chuyện không may kia, mấy ngày nay cũng không nhìn thấy hai cô gái này, không nghĩ tới lại được phải tới đây trước rồi.

Xuân Lan thân hình hơi cao hơn một chút, dáng người hơi đầy đặn, đôi mắt to đưa qua đưa lại dường như có thể nói bằng mắt. Thu Nguyệt thoát nhìn thì nhỏ nhắn và yếu một chút, đôi mắt có vẻ u sầu rung động lòng người.

Nói chung, đây là hai thị nữ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp.

- Chào mừng thiếu gia!

Hai nàng nhẹ nhàng thi lễ, sau đó dịu dàng lên tiếng.

- Hai người các người sao lại tới nơi này?

Trong trí nhớ Lăng Tiêu, hai thị nữ bên người cũng không hầu hạ hắn ở trường học, nếu không, kế hoạch kia của Tạ Hiểu Yên đã bị thất bại, làm sao có thể thi hành được nữa?

- Bẩm báo thiếu gia.

Xuân Lan tính tình rõ ràng hoạt bát hơn một chút, mau miệng nói:

- Là phu nhân muốn chúng ta tới đây chăm sóc cho ngài, nói thân thể ngài chưa khỏi bệnh...

- A!

Lăng Tiêu thản nhiên lên tiếng, thấy trên mặt hai nàng không mấy may lộ ra vẻ khinh bỉ hay cười nhạo mình chút nào, cảm thấy hơi an tâm. Thực ra điều này thì Lăng Tiêu quá lo lắng rồi, bất cứ một quốc gia nào trên đại lục Thương Lan, tới tở trong nhà của quý tộc đều thuộc vào loại tài sản riêng của quý tộc, bọn họ nắm giữ quyền sinh sát, có câu nói "Chủ nhục thân tử", ở trong các dòng họ quý tộc, loại tình huống này là rất bình thường.

Hơn nữa Xuân Lan và Thu Nguyệt từ nhỏ đã vào Tướng quân phủ, đã sớm bị tẩy não, cho rằng mình chính là người của thiếu gia Lăng Tiêu. Trong lòng các nàng hiện tại ngược lại vô cùng thống hận nữ nhân Tạ Hiểu Yên kia, hận nàng ta làm cho thiếu gia của mình mê muội bị nhục nhã.

Sau khi Lăng Tiêu vào phòng, rót trà cho hắn uống xong, Thu Nguyệt, Xuân Lan hai người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt cả hai đều có chút ngượng ngùng e thẹn, sau đó Thu Nguyệt mặt đỏ bừng nói:

- Thiếu gia... Phu nhân có nói, nói...

Bạn đang đọc truyện *NGẠO KIẾM LĂNG VÂN* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Khiêu Khích

Lăng Tiêu ngẩng đầu lên khẽ nhủ mảy:

- Nói cái gì, đừng có ấp a ấp úng nữa.

- A, là!

Thu Nguyệt bị ánh mắt của Lăng Tiêu dọa cho hoảng sợ, thầm nghĩ: trước đây Thiếu gia lúc mất hứng thì nhiều lắm chỉ là không để ý tới hai nàng, như thế nào sau khi khỏi bệnh lại biến đổi thành lạnh lùng hơn.

- Phu... Phu nhân nói, nói ngài... Nếu như muốn nữ nhân, có thể... muốn hai chúng tôi!

Mặt Thu Nguyệt ửng lên như hoa anh đào, tiếng như muỗi kêu, vừa nói xong cảm thấy rất nhanh cúi sát dán vào cái cổ trắng hồng.

Bên kia Xuân Lan cũng không tốt hơn bao nhiêu, dù rằng từ nhỏ đã biết số phận của mình, nhưng loại sự tình này nếu để một nữ nhân tự nói ra miệng, quả thực là rất ngượng ngùng.

Mấy ngày hôm trước, Xuân Lan và Thu Nguyệt chăm sóc cho Lăng Tiêu lúc hắn đang hôn mê được mấy ngày, sau đó thì Lăng thị phải đến đây, trước để các nàng quét dọn sạch sẽ chỗ này, sau đó ở lại đây, dụng ý thực rõ ràng: Một là phòng ngừa lại phát sinh ra chuyện như Tạ Hiểu Yên, hai là con trai mình đã trưởng thành, muốn nữ nhân cũng là chuyện không có biện pháp ngăn cản được. Có hai thị nữ ở đây còn có thể giảm đi một chút hứng thú đối với nữ nhân ở bên ngoài. Sau khi xảy ra chuyện này, Lăng thị đã trở nên có phần không tin tưởng đối với các cô gái ở bên ngoài.

Phải biết rằng, tám biển tên Lăng gia này đúng là rất hào nhoáng. Lăng Tiêu tuy rằng không thể tiến xa trên con đường võ giả, nhưng cũng không phải tất cả các cô gái đều có dã tâm lớn như Tạ Hiểu Yên vậy, có thể vào được tướng quân phủ với tước vị hầu tước, đó là một sự kiện vinh hạnh cỡ nào? Vì để phòng ngừa dụng tâm bất lương của những cô gái ấy, Lăng phu nhân chỉ có thể dùng cách này thôi.

Lăng Tiêu nhủ mảy, không nghĩ tới mẹ của mình lại còn có phần khổ tâm này, khoát tay:

- Ta biết rồi, các người ra ngoài đi.

Xuân Lan và Thu Nguyệt cùng khom người đi như chạy ra ngoài, trong lòng thở dài một hơi nhẹ nhõm, lại như có chút mất mát gì đó. Xem ra, thiếu gia đối với chuyện tình cảm gia cũng không có hứng thú nhiều lắm, hừ, nữ nhân Tạ Hiểu Yên đề tiện kia, rõ ràng là cô ta hãm hại thiếu gia!

Lăng Tiêu không ngờ một hành động trong lúc vô ý của mình càng củng cố thêm tin tưởng của hai nàng Xuân Lan và Thu Nguyệt đối với hắn.

Lấy thẻ thân phận xong, Lăng Tiêu lập tức rời ký túc xá đi tới thư viện. Dọc theo đường đi liên tiếp gặp bọn người khi nhìn thấy mình, mặt lộ vẻ châm biếm, hắn vẫn đi thẳng về phía trước, cũng không đếm xỉa tới.

Bỗng nhiên bên tai vang lên một giọng nói chói tai lại khàn khàn, hơi giống tiếng vịt kêu:

- Cạc cạc cạc, đây không phải là Lăng Tam công tử của nhà Đại tướng quân chúng ta sao? Ô! Như thế nào đột nhiên trở nên uy phong hãnh lên? Đi đường lại còn ưỡn ngực ngẩng cao đầu!

Lăng Tiêu hơi thoáng nhủ mảy, không lên tiếng, tiếp tục đi về phía trước. Lúc này một tên học viên nhảy ra mắng:

- Đồ phế vật! Không nghe lão Đại của chúng ta đang nói với người sao?

Tên này chính là thuộc hạ của tên nam sinh giọng vịt đực khàn khàn.

Lăng Tiêu quay đầu lại nhìn lướt qua tên nam sinh giọng vịt khàn kia, Lăng Tiêu nhận ra hắn, người này tên là Ô Lan Thác, cũng là ở khối cấp thấp, có điều lại là Kiểm Thị bậc chín, cuộc thi cấp bậc năm nay, có lẽ có thể trở thành một Kiểm Sư. Phụ thân của hắn cũng là một quý tộc, cùng là tước vị công tước giống Lăng Thiên Khiếu, vì thế hắn ngang nhiên châm biếm Lăng Tiêu cũng không có lộ ra một chút sợ hãi nào, lúc này trên mặt đầy vẻ dương tự đắc. Ô Lan Thác cũng là một trong đám người theo đuổi Tạ Hiểu Yên.

Còn tên nhảy ra mắng Lăng Tiêu “đồ phế vật” là Lý Giang người hầu của Ô Lan Thác, Kiểm Thị bậc sáu, cao hơn một bậc so với Lăng Tiêu.

- Quản lý con chó của người cho tốt!

Khóe miệng Lăng Tiêu hơi run lên, cố kiềm chế lửa giận tận đáy lòng. Sau khi nói xong, hắn không phản ứng lại những người này, xoay người đi tiếp về phía trước.

Ô Lan Thác lườm bầu trong miệng:

- Đồ vô dụng đúng là đồ vô dụng, nam nhân không có khí phách!

Con người chính là như thế, người càng lùi bước, hắn càng nghĩ là người sợ hắn.

Tên Lý Giang người hầu của Ô Lan Thác này ý vào việc cao hơn một bậc so với Lăng Tiêu, còn có thiếu gia Ô Lan Thác che chở, vì thế không để Lăng Tiêu một tên phế vật vô dụng này vào mắt chút nào. Con của tướng quân thì có làm sao? Chỉ đánh nhau tại sân trường mà thôi, tướng quân cũng tới quán ư? Vậy cũng chưa đủ để mất mặt sao?

Thấy Lăng Tiêu lại mắng mình là con chó, trong lòng Lý Giang rất phẫn nộ, thân mình đột nhiên phóng lên phía trước, một bàn tay chụp tới bả vai của Lăng Tiêu, năm ngón tay như vuốt chim ưng. Kiếm pháp hần sử dụng là Cầm Long kiếm pháp nhân cấp bậc cao, cũng coi như là kiếm kỹ tương đối không tệ. Nếu như thực sự bị chụp trúng, cho dù không dùng sức, bả vai bên này của Lăng Tiêu cũng phải mấy ngày không thể hoạt động.

Thân mình Lăng Tiêu chợt chúi về phía trước, ở trong mắt người khác đúng là khó khăn lắm mới né tránh được công kích này của Lý Giang, đồng thời thuận thế mạnh mẽ tung một đá chân phải về phía sau, vừa khéo đá vào phía trên bụng của Lý Giang. Lý Giang gào lên một tiếng thảm thiết, bay ngược ra sau. Hần bị đá văng ra bảy tám thước xa mới đặt mông ngồi xuống đất, lại ngã nhào một cái thất điên bát đảo, khom lưng cong vòng giống như con tôm lớn kêu rên ầm ĩ.

Mọi người nhìn thấy một màn này đều kinh hãi ngẩn người, đứng tại chỗ há hốc miệng, mặt đầy vẻ khó tin nhìn Lăng Tiêu.

Đây như là một cuộc được Thần trợ giúp... Là tên thiếu gia vô dụng của nhà Lăng tướng quân đá ra? Nhìn qua dường như tên thuộc hạ của Ô Lan Thác kia tự mình đụng vào chân người ta!

Hơn nữa, tuy rằng chênh lệch giữa Kiếm Thị bậc năm và Kiếm Thị bậc sáu cũng không tính là quá lớn, nhưng cũng không thể nhẹ nhàng như vậy liền đá cho người ta bay đi chứ?

Còn nữa... Lăng Tiêu hần sử dụng là công pháp gì? Là kiếm kỹ? Như thế nào từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy qua? Vì thế, mọi người đều cho ra một kết luận: “tình cờ”, nhất định là tình cờ. Lăng Tiêu nếu thực sự có bản lĩnh này, đã sớm không phải là Kiếm Thị bậc năm, lại càng không thể bị Tạ Hiểu Yên bỏ mặt. Nghĩ vậy, mọi người không khỏi cảm thấy xót xa cho tên thuộc hạ của Ô Lan Thác, cao hơn một bậc so với người ta lại bị đá một cước bay đi, sau này ở trong học viện phỏng chừng cũng rơi vào tình thế làm trò cười cho người ta: Người ta là đồ vô dụng, người ngay cả đồ vô dụng cũng không bằng!

Ô Lan Thác sắc mặt tái nhợt nhìn Lăng Tiêu vừa đá con người ta văng ra xa mà vẫn hoàn toàn chưa quay đầu lại, mắt trừng to hung hăng nhìn Lý Giang đã làm hần mất mặt.

Dưới ánh mắt của công chúng, hần tự nhiên là không tiện trả thù Lăng Tiêu. Giữa quý tộc và quý tộc có thể khiêu chiến, có thể quyết đấu, cũng có thể từ chối, đương nhiên từ chối sẽ bị người ta khinh thường, nhưng chỉ có điều duy nhất là không thể vô cớ ra tay.

Nếu không bị tố cáo lên toà án quý tộc của đế quốc, sẽ bị tất cả người trong giới quý tộc bêu nhục. Ô Lan Thác thầm mắng trong lòng: “Lăng Tiêu, ngươi hãy đợi đây! Thiếu gia bây giờ đang đột phá lên Kiếm Sư bậc một, không rảnh rồi để ý tới ngươi, ngươi chờ tới khi ta đột phá lên Kiếm Sư sẽ thu thập ngươi như thế nào!

Lăng Tiêu ra oai lần này, nhưng thật ra làm cho mọi người ở ven đường đang soi mói hần giảm bớt đi không ít, điều này làm cho tâm tình của Lăng Tiêu dễ chịu hơn rất nhiều, cũng nhắc nhở hần rằng: Nơi này không phải là chỗ tu luyện thanh tịnh như ở Thục Sơn kia, người thực lực kém, người ta nhiều lắm thì không để ý gì tới ngươi. Đó là một thế giới rất thực tế, người muốn được mọi người tôn trọng ở thế giới này, tiêu chuẩn duy nhất đó là: Thực lực phải cao hơn so với bọn họ!

Lăng Tiêu đi vào thư viện, bắt chập ánh mắt có chút kinh ngạc của giáo sư quản lý, đẩy thẻ thân phận tới trước mặt ông, sau đó cúi mặt đi vào. Có mấy cô gái đang vui đùa đọc sách vừa nhìn thấy hần lập tức sợ tới mức tránh ra rất xa, thậm chí còn có hai nữ sinh với bộ dạng như thể đang trừ tà, cũng không biết phải là ai nên lo lắng.

Lăng Tiêu không đếm xỉa tới những người này, theo bảng hướng dẫn, tìm được hai bộ sách Thực vật chí đại lục Thương Lan và Động vật chí đại lục Thương Lan. Hay thật, mỗi bộ sách chừng hai mươi mấy tập, chẳng qua phân loại theo mức độ mới cũ của bộ sách, chứng tỏ cũng không nhiều người đọc chúng lắm.

Lăng Tiêu tùy tiện rút ra một quyển, phát hiện quả nhiên thực vừa ý, trong đó có tranh minh họa, còn có giới thiệu kỹ càng tỉ mỉ, đúng là thứ mình muốn xem.

Phía dưới giá sách thật dài đều có một hàng ghế gỗ thấp, rất tiện lợi để học viên ngồi đọc sách thoải mái, Lăng Tiêu cầm quyển sách tùy tiện ngồi xuống.

Luyện chế Trúc Cơ đan, cần phải có ba loại dược liệu: Tử Lam Chu Quả, Địa Long Chi Tâm và Thạch Trúc Thảo.

Trong đó Tử Lam Chu Quả thích hợp nơi giá lạnh, mọc nhiều ở trên Tuyết Sơn rất cao so với mặt biển. Ở địa phương càng rét lạnh, phẩm chất Tử Lam Chu Quả kết xuất ra lại càng cao. Tử Lam Chu Quả mười tám năm trưởng thành một lần, kỳ dị ở chỗ sau khi trưởng thành, trái cây còn nguyên ở trên cành có thể giữ được rất nhiều năm, lại còn không kỵ gió, nhìn qua lúc nào cũng như là vừa mới trưởng thành. Đây đại khái là chỗ kỳ lạ nhất của Tử Lam Chu Quả.

Ở địa phương có mọc Tử Lam Chu Quả chắc chắn sẽ có ác điều kỳ lạ canh giữ, bởi vì Tử Lam Chu Quả là một loại thức ăn bổ dưỡng cực kỳ tốt đối với ác điều, thậm chí có thể làm cho chúng từ dã thú bình thường biến thành ma thú.

Địa Long Chi Tâm không phải là trái tim của Địa Long mà cũng là một loại dược liệu, giống như nhân sâm. Cây sinh trưởng trên mặt đất, dùng rễ cây lớn lên dưới mặt đất làm dược liệu, mọc nhiều ở giữa vùng thâm sơn hoang vắng.

Nói đến Địa Long Chi Tâm phải quan tâm nhiều một chút về phần niên hạn. Nói tóm lại, Địa Long Chi Tâm ngoài năm mươi năm đều có thể sử dụng để luyện chế Trúc Cơ đan, nhưng Trúc Cơ đan dùng Địa Long Chi Tâm năm mươi năm và Địa Long Chi Tâm năm trăm năm luyện chế ra khẳng định có khác biệt rất lớn.

Hơn nữa chung quanh Địa Long Chi Tâm lại có dị thú cường đại canh giữ. So sánh với nhau, Địa Long Chi Tâm phải cao cấp hơn nhiều so với Tử Lam Chu Quả. Nếu là Địa Long Chi Tâm thật lâu năm, thậm chí có thể làm cho những dị thú cao cấp này trực tiếp tiến cấp! Vì thế, mặc dù Lăng Tiêu ở kiếp trước có được tu vi Kim Đan kỳ nhưng muốn lấy được Địa Long Chi Tâm cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Thạch Trúc Thảo còn lại là một loại thực vật sinh trưởng ở trên đại thảo nguyên, cây thấp bé, thoát nhìn rất là bình thường, nếu không nhận biết được loại thảo dược này, người bình thường căn bản là sẽ không lưu ý đến nó, cũng không có chim quý thú lạ gì trông coi, nhưng lại cực kỳ khó tìm ra, là một vị dược liệu không thể thiếu trong việc luyện chế Trúc Cơ đan.

Lăng Tiêu lật xem bộ sách nửa ngày, cũng không thể tìm được tư liệu về ba loại dược liệu này, trong lòng cũng không nóng nảy. Nếu mình có thể dễ dàng tìm được như vậy, cũng không tính là dược liệu quý hiếm.

- Xin hỏi... Nơi này có người không?

Lăng Tiêu đang lật từng tờ từng tờ xem, nghe phía trên đầu mình có một giọng nữ dịu dàng êm nhẹ vang lên. Lăng Tiêu lúc đầu còn không ý thức được đây là đang nói với mình, dù sao với thanh danh của mình bây giờ ở bên ngoài, người ta chạy còn không kịp.

Bạn đang đọc truyện *NGẠO KIẾM LĂNG VÂN Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 7: CÔ GÁI NGƯỌNG NGỪNG

- Xin hỏi, chỗ này có người không?

Đợi cho người nọ nói một lần nữa, Lăng Tiêu mới ngớ ngàng ngàng đầu lên, thấy một cô gái tóc vàng trên mặt đầy vẻ ngượng ngùng đang nhìn mình chờ đợi, tiếp đó chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh Lăng Tiêu.

Bởi vì bên trong thư viện có rất nhiều bộ sách quý hiếm nên có một quy định: Tất cả các bộ sách đều không cho phép mang ra ngoài, chỉ có thể đọc ở bên trong thư viện, đồng thời còn quy định lấy sách chỗ nào thì phải trả lại chỗ cũ. Bởi vậy, thường thường mọi người đều thích từ trên giá sách rút ra bộ sách gì đó rồi trực tiếp ngồi ở ghế gỗ ngay đó để đọc, mà cô gái này cầm trong tay... dường như thuộc cùng một loại với sách Lăng Tiêu đang đọc, cũng là tư liệu tranh ảnh về thảo dược ở đại lục.

- Không có.

Lăng Tiêu thân nhiên nói một câu, rồi tiếp tục đặt cả tâm tư vào trong bộ sách, rất nhanh lật qua từng tờ từng tờ một, giống như một đứa nhỏ tinh nghịch vừa mới hiểu biết xem tranh vẽ, làm cho người ta thấy rõ hẳn hoàn toàn không phải là đang đọc sách, mà đang xem tranh ảnh.

Trên thực tế Lăng Tiêu quả thật chính là đang nhìn lướt qua hình ảnh. Trong những bộ sách này mặc dù có mục lục, nhưng ngập trong đó là hàng ngàn hàng vạn chủng loại khác nhau, muốn xem qua tất cả một lần, sợ là không mất thời gian mấy ngày thì không thể xong được.

Sau khi Lăng Tiêu lật vài tờ lại phát hiện cô gái ngượng ngùng kia vẫn đứng ở đó như cũ không nhúc nhích, không khỏi cảm thấy lạ ngàng đầu lên nói:

- Cô nhìn cái gì?

- A... Ta, ta không nhìn cái gì.

Cô gái giống như là đang làm kẻ trộm bị người ta nhìn thấy, ngay cả nói cũng lập cả lập cập, khẽ cắn hàm răng trắng bóng, bộ dáng loay hoay không biết làm sao.

Lăng Tiêu nhìn thấy hơi buồn cười, nói:

- Cô sợ ta?

- Không... Không có, chỉ là, chỉ là ta muốn xem quyển sách trên tay anh, ta vốn còn một đoạn nữa chưa xem xong, thật đấy! Ta... ta còn để lại phiếu tên

sách ở bên trong đó.

Cô gái sợ Lăng Tiêu không tin, vội vàng giải thích, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn bởi vì thẹn thùng phủ lên một lớp đỏ hồng như ánh ban mai.

Lăng Tiêu dùng tay uốn cong quyển sách sau đó buông lỏng tay, trong sách bay nhanh ra một tờ giấy. Quả nhiên, có một bức tranh sừng vật mèo màu hồng nhạt thực đáng yêu xuất hiện ở phía sau phiếu tên sách. Hắn thầm nghĩ, thì ra mình cũng là mèo mù vớ chuột chết, bèn tiện tay đưa quyển sách cho cô gái nói:

- A, cô đưa tập trên tay kia cho ta.

- A!

Cô gái đầu tiên là ngạc nhiên đưa sách cho Lăng Tiêu, sau đó mới chợt nhớ lại mình chưa nói lời cảm ơn đây, mới vừa hết ngượng ngừng mặt đỏ hồng lại nhanh chóng lan ra hai bên tai, nhỏ giọng nói:

- Cảm ơn anh, ta tên là Isabella... Anh có thể gọi ta là Isa.

Cô gái nói tên của mình thanh âm rất nhỏ. Nếu không phải Lăng Tiêu thính tai, e là cũng không nghe được, trong lòng thầm nói: Cô gái này cũng hơi quá ngượng ngừng đây?

- A, Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu nói xong liền hết sức tập trung lật quyển sách trong tay.

Isabella ngồi ở bên cạnh Lăng Tiêu, một làn hương thơm xủ nữ truyền vào trong mũi Lăng Tiêu, làm cho Lăng Tiêu đang chăm chú tìm kiếm nhin không được nhưn mây, thật thơm!

Isabella vừa xem đoạn mình còn chưa đọc xong, vừa dùng khước mắt liếc nhìn Lăng Tiêu, phát hiện hắn xem sách vừa mau lại vừa chăm chú, trong lòng không khỏi có chút tò mò, Lăng Tiêu? Đây là tên nam sinh đang bị đồn đãi xông xáo là phi lễ với vị hôn thê ư? Vì sao nhìn thế nào hắn cũng không giống loại người này chứ? Tạ Hiểu Yên thì sao? Isabella nhìn cái mũi nhỏ đáng yêu, nàng cũng không ưa thích gì nữ sinh hay khoe khoang kia kia, hơn nữa cảm thấy cô gái ấy có phần dựa vào thế lực, còn có chút... có chút quá tự phụ tự cho mình là đúng, Nói chung là ấn tượng của Isabella với Tạ Hiểu Yên cũng không tốt lắm.

- Có thể hỏi cô một vấn đề không?

Lăng Tiêu rốt cục tìm kiếm có chút phiền muộn trong lòng, thầm nghĩ: "Nếu cô gái này cũng thích xem tư liệu tranh ảnh về thực vật trên đại lục, chỉ bằng nên hỏi nàng thử xem có biết hay không."

- A... vấn, vấn đề gì.

Isabella đang băn khoăn suy nghĩ, bị Lăng Tiêu làm cho hoảng sợ, mặt hoa ửng đỏ nhìn Lăng Tiêu, thẹn thùng nói:

- Anh hỏi đi.

- Là vấn đề dược liệu.

Lăng Tiêu cảm thấy cô gái này rất nhạy cảm hay thẹn thùng, cố ý làm dịu giọng nói của mình đi một chút, nhẹ giọng hỏi:

- Cô có nghe nói qua Từ Lam chu quả, Địa Long chi tâm và Thạch Trúc thảo ba loại dược liệu này không?

Nghe nói là vấn đề thuộc về dược liệu, trong mắt cô gái hiện ra một nét cười tự tin, thầm nghĩ: "Người này thật đúng là đã tìm hỏi đúng người, e là tìm khắp Đế Quốc Lam Nguyệt, cũng không có mấy người dám nói hiểu biết hơn so với mình đây?"

Nhưng nghe Lăng Tiêu mở miệng nói ra ba loại dược liệu này, không ngờ nàng chưa hề nghe nói qua một thứ nào, nhất thời trong lòng rõ ràng có cảm giác đầy thất vọng, miệng lặp lại:

- Từ Lam chu quả, Địa Long chi tâm... Thạch Trúc thảo... Mấy cái tên thật lạ quá, ta đều chưa từng nghe nói qua đấy, rất xin lỗi!

Isabella khổ sở nói thật đáng yêu, như là phạm phải lỗi lầm rất lớn, khiến cho Lăng Tiêu tuy tâm tính trầm ổn cũng không khỏi bị nàng làm cho phải mỉm cười, mặc dù có hơi chán nản, nhưng cũng hiểu được là mình quá nôn nóng:

- Không có việc gì, chưa nghe nói tới cũng là chuyện bình thường.

Nào ngờ những lời này ngược lại dậy lên lòng hiếu thắng của Isabella. Nàng có hơi không phục nhìn Lăng Tiêu nói:

- Anh có thể tả rõ hình dáng của ba loại thảo dược này không?

Lăng Tiêu bỗng nhiên lấy tay vỗ vỗ trán của mình, lúc này mới nhớ ra, khó trách người ta chưa từng nghe nói qua. Ở Tu Chân Giới ba loại thảo dược này

có tên gọi như thế, chẳng lẽ nói ở đại lục Thương Lan cũng có thể có tên này sao? Nhịn không được lúng túng bật cười, sau đó nói:

- Từ Lam chu quả, sinh trưởng ở trên vùng núi tuyết, thích hợp với lạnh giá, cây cao ước chừng nửa thước, lá cây tầng tầng lớp lớp giống mặt quạt, cành cây màu tím, mỗi cây Từ Lam chu quả chỉ có một nhánh, trái cây có màu xanh da trời...

Lăng Tiêu còn chưa nói xong, Isa liền kinh ngạc mở miệng hô lên:

- Phạm Đế Á thánh quả! Trời ạ... Anh, anh sao lại biết có thứ này?

Trong lòng Lăng Tiêu tức thì vui mừng nhảy dựng lên, trên mặt lộ ra vẻ phấn khởi. Xem ra có cách rồi, ít nhất mình còn chưa có nói xong, chỉ mới miêu tả tập tính sinh trưởng và thời kỳ trưởng thành của Từ Lam chu quả, Isa đã có thể một hơi kết luận là Phạm Đế Á thánh quả, như vậy chứng tỏ loại dược liệu này có tồn tại thật sự!

- Theo như lời anh nói, đây là một loại dược liệu cực kỳ trân quý, cũng không kêu là Từ Lam chu quả!

Vừa nói ra được một loại dược liệu, Isa như là thay đổi thành người khác, chút ngượng ngùng lúc đầu không còn nhìn thấy nữa, thay vào đó rõ ràng là vẻ mặt nghiêm túc:

- Phạm Đế Á thánh quả thực kỳ lạ, ước chừng sáu năm mới có thể chín mười một lần, hơn nữa khi đã chín để lại trên cành đừng có hái xuống thì có thể giữ được thời gian rất lâu!

- Sáu năm?

Lăng Tiêu nhún mày, bỗng nhiên nghĩ đến: Ở thế giới này linh khí thật dư thừa! Đúng rồi, chính là nguyên nhân này, vốn Từ Lam chu quả cần tới mười tám năm mới có thể chín, nhưng ở đây sáu năm đã có thể chín mười.

- Vậy quá tốt rồi, cô có biết địa phương nào có nó không?

Lăng Tiêu hưng phấn hẳn lên. Hẳn tu luyện đến Kiểm Sư bậc cao nhất, thậm chí không cần giống như người khác cần cù tu luyện vất vả như thế, chỉ cần luyện ý cảnh là được rồi.

Cái gọi là ý cảnh, mọi người thường nói đến đó là kiếm ý. Ở thế giới này, ý cảnh, có lẽ chỉ có những người cấp Kiểm Thánh trở lên mới có thể lĩnh hội được một vài điểm. Còn Lăng Tiêu là Thực Sơn đệ tử, sau khi nhập môn Trúc Cơ xong liền bắt đầu tu luyện. Có điều kinh mạch trong cơ thể của mình không thông, điều này Lăng Tiêu tự mình cũng đành chịu không biết làm sao, vì thế xây dựng lại nền móng cơ thể là việc trước mắt hắn cần làm nhất.

Isa ngẩng đầu lên, nhìn nam sinh bị đồn đãi cực kỳ thậm tệ này, trong lòng nổi lên sóng ba đào, Phạm Đế Á thánh quả... Nếu như hắn không hỏi mình ở đây thì ngay cả trên các bộ thực vật ở đại lục cũng đều không có ghi chép chút liên quan nào. Đương nhiên, một số thế gia môn phái siêu cấp, nhất là các thế gia có liên quan đến dược liệu, hoặc là hoàng gia, đều biết loại dược vật thần kỳ này, chỉ có điều đều niệm phong cất kỹ trong kho coi như là chuyện cơ mật.

Chỉ bởi vì một quả Phạm Đế Á thánh quả, có thể giúp cho võ giả dưới Ma Kiếm Sĩ tăng lên được một cấp bậc!

Thử tưởng tượng xem, một Cường Kiếm Sư bậc sáu, nếu được một quả Phạm Đế Á thánh quả, là có thể trực tiếp thăng đến vị trí Ma Kiếm Sĩ! Mà giá trị của một Ma Kiếm Sĩ... Cứ nhìn Lăng Thiên Khiếu tướng quân thì có thể đủ để biết rồi.

Ngạo Kiếm Lăng Vân - Chương #7

Bạn đang đọc truyện *NGẠO KIẾM LĂNG VÂN Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 8: PHẠM ĐẾ Á THÁNH QUẢ

Không biết tại sao, Isa cảm giác chính mình rất tin tưởng người trước mắt này, đây là một loại trực giác. Tựa như, nàng cũng không tin Lăng Tiêu đã xúc phạm Tạ Hiểu Yên, nàng cảm giác được Lăng Tiêu là một người có thể tin. Nếu như đối là người khác, sợ rằng sẽ không trả lời vấn đề của Lăng Tiêu, thậm chí còn có thể cho rằng Lăng Tiêu rắp tâm bắt lương, bởi có thể nói cả Đế Quốc Lam Nguyệt, không có ai có thể hiểu rõ về dược liệu hơn gia tộc Isa.

Gia tộc Isa chính là thương hiệu dược liệu lớn nhất Đế Quốc Lam Nguyệt.

Có điều trong học viện, Isa chỉ là một tiểu cô nương sống nội tâm, hay thẹn thùng, gần như chưa ai biết được thân thế của nàng, cho nên chỉ trong chốc lát, Isa ngẩng đầu nói:

- Phạm Đế Á Thánh Quả sinh trưởng ở vùng giữa Đế Quốc Lam Nguyệt và Đế Quốc Từ Xuyên gọi là Phạm Đế Đại Tuyết Sơn. Phạm Đế Đại Tuyết Sơn cũng được xưng là thánh sơn, bởi vì nó cao vút trên mây, cũng là đỉnh cao nhất của đại lục Thương Lan. Nghe nói là Phạm Đế Á Thánh Quả sinh trưởng trên đỉnh. Tuyết Sơn có rất nhiều ma thú mạnh mẽ, nghe nói còn có cả rồng, ma thú bậc chín có thể biến hóa thành hình người !

Isa chậm rãi nói, âm thanh không lớn nhưng lại rất êm tai.

Lăng Tiêu có thể thấy, Isa rất thích nghiên cứu thực vật và động vật, nếu không, một cô gái làm thế nào có thể tinh thông mấy thứ này ?

Isa lên tiếng, dường như quên cả ngưng ngừng, nói tiếp:

- Bảo hộ Phạm Đế Á Thánh Quả là một loại ma thú phi hành gọi là Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng, là ma thú bậc ba, cũng tương đương với Đại Kiếm Sư của loài người, nhưng ngay cả Cuồng Kiếm Sư cũng không muốn đụng tới loại ma thú phi hành này. Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng có tốc độ phi hành cực nhanh, phương thức công kích sắc bén, trọng yếu hơn, chúng là loại ma thú thù rất dai !

Năm đó trong gia tộc Isa có một tiền bối đã hái được Phạm Đế Á Thánh Quả, cũng là trong lúc vô ý phát hiện ra loại quả này, thân là dược liệu thế gia, đương nhiên liếc mắt một cái có thể thấy được chỗ trân quý của loại quả này nên ngay lập tức hái hai quả.

Nhưng không nghĩ tới đã chọc giận Phạm Đế Á Thánh Quả hộ thủ, Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng. Vị tiền bối này cũng là một Cuồng Kiếm Sư bậc năm, sau khi hái thánh quả, bị Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng truy đuổi mấy ngàn dặm. Cứ đánh trả, nó lại bay lên cao, chạy trốn, nó lập tức đánh lén, khiến cho tiền bối kia sau khi về tới gia tộc tức giận đến ngã bệnh, sau đó không bao lâu cũng qua đời do tâm lực cạn kiệt

Còn hai quả Phạm Đế Á Thánh Quả do ông mang về giúp cho gia tộc Isa bồi dưỡng ra hai Ma Kiếm Sĩ, khiến cho cả gia tộc trở thành thế gia của Đế Quốc Lam Nguyệt.

Còn Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng thì bay lượn tại Gia tộc Isa hơn mười ngày, đại khái cho đến khi nó cảm giác cừu nhân không còn hơi thở mới bay đi.

Tóm lại, võ giả ở Đại lục Thương Lan, nguyện ý đối kháng với người cao hơn mình một bậc cũng không muốn đối mặt với ma thú phi hành thấp hơn hai cấp. Đương nhiên, nếu như có thể luyện đến Ma Kiếm Sư, có được năng lực phi hành, có lẽ với ma thú phi hành sẽ không vô lực như vậy. Nhưng nhìn cả Đại lục Thương Lan, Ma Kiếm Sư có mấy người ?

- Anh sẽ không muốn đi tìm Phạm Đế Á Thánh Quả chứ ?

Isa nhẹ giọng nói, dường như nàng lại bắt đầu ngưng ngừng, tâm ý cũng cho rằng Lăng Tiêu muốn tăng cường thực lực của chính mình ! Có điều kinh mạch của hắn, cho dù ăn Phạm Đế Á Thánh Quả cũng... Nghĩ vậy, Isa đỏ mặt nói:

- Kỳ thật, kinh mạch của anh cũng không phải không thể thông, chỉ có điều, chỉ có điều, chỉ có điều, cái...phương pháp đó không tốt lắm.

Lăng Tiêu nghĩ hoặc nhìn thoáng qua cô gái dễ thẹn thùng này, sau đó nói:

- Ô? Vẫn còn biện pháp khác? Cô nói xem!

Isa nhìn quanh, trong thư viện cũng không có nhiều người, rất nhiều người nhìn thấy Lăng Tiêu chỉ hận không thể né tránh. Lúc này nàng mới nhẹ giọng nói:

- Phương pháp cũng có chút khó khăn, chính là dùng rất nhiều loại dược liệu ngâm thân thể, mỗi ngày ngâm một canh giờ, ngâm... ngâm trong vòng một tháng. Bởi vì có rất nhiều dược liệu mạnh, cho nên quá trình chữa trị cũng rất thống khổ, nếu như chí lực không đủ... sẽ chết

Isa nói xong, chính bản thân cũng có chút nhụt chí.

Phương thức này trên thực tế đã sớm có người biết, nhưng gần như chưa từng có người nào muốn ném thử, mà trên đại lục, người bị Thiên Mạch cũng không nhiều. Thêm nữa, mặc dù đại lục thượng võ nhưng với rất nhiều người mà nói, có thể tu luyện đến Kiếm Sư bậc sáu cũng là phi thường không tồi, ít nhất cũng có thể giữ một chức vụ nhỏ trong các đoàn đội lính đánh thuê. Cho dù không tu luyện tới Kiếm Sư bậc sáu, cũng có thể lựa chọn đi làm thương nhân, không cần phải mang sinh mệnh đi đánh cược. Cuối cùng, cho dù ngẫu nhiên có người bị Thiên Mạch muốn đánh cược, cũng không có được... tài lực như vậy ! Isa nói là ngâm mình, không đơn giản người nào cũng có đủ điều kiện. Trong số dược liệu cần thiết, không thiếu các linh dược trăm năm, thậm chí cả ngàn năm, người bình thường khó có thể gánh nổi. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Lăng Tiêu cười khê, nói:

- Ủ, tạm thời không cần phải như vậy

Lăng Tiêu cũng không phải người sợ hãi thống khổ, dùng Trúc Cơ đan cũng không thoải mái hơn là bao. Nhưng Trúc Cơ đan mới là biện pháp hữu hiệu nhất, về phần Isa vừa nói, sử dụng dược liệu để ngâm thân thể, Lăng Tiêu cũng không cảm thấy hiệu quả tốt hơn so với Trúc Cơ đan.

- Vậy anh nói cho ta về Địa Long Chi Tâm, cùng Thạch Trúc thảo

Isa phi thường si mê đối với thực vật cùng động vật trên đại lục, trên thực tế cũng rất tinh tường, với học thuật nàng cực kỳ chăm chú, nên khi Lăng Tiêu nói tới những dược liệu này, nàng không biết làm sao Lăng Tiêu biết tới những loại dược liệu cô quái này. Có điều, nàng cũng không hỏi, dù sao, mỗi người đều có bí mật của riêng mình.

- À, Địa Long Chi Tâm là thực vật ngàn năm, thân thẳng, hình giống long xà, cứ mười năm mọc ra ba lá, hai mươi năm sinh ra năm lá, sau này mỗi mười năm thì sinh ra một lá, khoảng 40 đến 60 năm có 3 đến năm phiến thành thực. Tán hoa lớn, cánh nhỏ, màu xanh biếc. Khi quả chín sẽ biến thành màu đỏ, thường sinh trưởng ở vùng thâm sơn âm thấp.

Lăng Tiêu dựa vào trí nhớ của chính mình thuật lại, năm đó mỗi người tại tu chân giới có thể xưng là thần y so với thế tục, tri thức về dược liệu cùng y lý vô cùng sâu sắc.

Isa cau mày, nàng biết, Lăng Tiêu đã kể rất chi tiết, nhưng cho dù gia tộc nàng hiểu biết rất nhiều đối với y dược, không hiểu tại sao lại có cảm giác lạ lẫm về cái này? Chẳng lẽ quả thật chính nàng chưa từng nghe qua lại dược liệu này? Địa Long Chi Tâm. Nghe tên có thể đoán đây là một loại dược liệu rất cao cấp. Suy nghĩ hồi lâu, Isa lắc đầu nói:

- Lấy rễ cây làm dược liệu, trên đại lục có rất nhiều, cũng có rất nhiều loại quý hiếm, có điều loại này ta thật sự chưa từng nghe qua. Kỳ lạ thật, tại sao ta chưa từng thấy ai nói qua nhỉ?

Mặc dù có chút thất vọng, nhưng tâm lý Y Toa càng hưng phấn hơn. Xem ra ông nội nói không sai: nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Thế giới này có quá nhiều điều huyền bí mà mình không thể biết hết!

Lăng Tiêu cười cười, cũng không thất vọng lắm. Dù sao thế giới bất đồng, chỉ cần chính mình cố gắng dụng tâm đi tìm, nói không chừng cũng có thể tìm được. Nếu thế giới này đã có Tử Lam Quả, như vậy Địa Long Chi Tâm hẳn cũng có! Nếu như thật sự không tìm được, có thể dùng biện pháp Isa nói. Chết sao? Lăng Tiêu cũng đã chết một lần rồi. Là một người tu luyện, chết cũng chẳng qua là một sự bắt đầu thôi, không có gì đáng sợ.

- Nói thêm một chút về Thạch Trúc thảo, nó...có hình dáng thế nào?

Isa vẻ mặt chờ mong nhìn Lăng Tiêu, giờ phút này rốt cục nàng biết thế nào là nhân ngoại hữu nhân, chính mình hiểu rất rõ đối với cây cỏ, dược liệu trên đại lục, nhưng nghĩ không ra một thiếu gia con tướng quân cũng có thể biết nhiều như vậy, thậm chí có thể biết những thứ mà chính mình còn chưa từng nghe qua.

- Thạch Trúc thảo là loại cỏ sống lâu năm, mọc thành bụi, cao chừng nửa thước, thân thẳng, rễ chùm. Lá hình kim châm, dài chừng một ngón tay, chiều rộng cũng một ngón tay, mũi lá nhọn, dưới gốc thắt hẹp lại như tán hoa, có từ bốn tới sáu cánh, hoa màu đỏ tươi, trắng, phần hồng, bên rìa có răng cưa, phía dưới có một số lông nhỏ. Nụ hình trứng, bụi màu đen, sinh trưởng ở thảo nguyên rộng lớn, không thể dễ dàng tìm kiếm.

Lăng Tiêu nhớ lại kiếp trước đã từng tìm kiếm Thạch Trúc thảo, mất nhiều năm thời gian, gần như đã tìm toàn bộ thảo nguyên ở Tu Chân giới mới tìm được. Thu thập dược liệu Trúc Cơ đan cho chính mình, đây cũng là cánh cửa mà các đệ tử cần phải thông qua, cũng là một loại lịch lãm.

Mới vừa rồi, Isa đối với Lăng Tiêu rất tôn kính, bây giờ lại thêm một chút sùng bái hẳn. Hẳn kể lại chi tiết như vậy, hiển nhiên không phải đùa cợt, nhưng ba loại dược liệu, chính mình chỉ biết một loại! Lăng Tiêu này làm sao biết được những thứ đó? Quả có chút, rất thần kỳ?

Isa đỏ mặt lắc đầu, nàng có chút bị đá kích, có điều nhìn thoáng qua cuốn sách về thực vật trên tay Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói:

- Lăng Tiêu, loại thực vật anh nói không có trong quyển Thực vật chí này. Thật sự, chưa từng nghe qua, ta nghĩ anh khó có thể tìm được mấy loại dược liệu này.

Lăng Tiêu có ấn tượng rất tốt đối với Isa, cô gái ngượng ngùng này kỳ thật cũng rất thần kỳ rồi, ít nhất, ba loại dược liệu Trúc Cơ, nàng biết được một loại đã là rất rất giỏi. Nghĩ tới đó, hẳn vừa cười vừa nói:

- Vậy, cảm ơn cô đã giúp ta tiết kiệm không ít thời gian!

Hắn vừa nói vừa bỏ lại sách lên giá, rồi chuẩn bị rời đi.

- Anh, anh phải đi?

Gặp một người có cách giải thích dược liệu độc đáo, Isa đột nhiên muốn trao đổi với Lăng Tiêu nhiều hơn.

Kỳ thật Isa rất đẹp, trong đế quốc học viện cũng được xếp trong mỹ nữ bảng, nhưng rất ít người có thể cùng nàng trao đổi, càng đừng nói theo đuổi nàng, vì cô gái rất thận trọng, đừng nói khác phái, kể cả bằng hữu cũng không có mấy người. Nếu không phải bởi trùng hợp ngẫu nhiên, nàng căn bản không có khả năng nói nhiều như vậy với Lăng Tiêu. Hôm nay nói chuyện, thậm chí còn vượt qua tổng thời gian nói chuyện với nam đồng học tại học viện đế quốc trong mấy năm.

- Nếu không có gì cần phải tìm nữa, ta lưu lại làm gì?

Lăng Tiêu lạnh nhạt nói.

- Anh muốn đi tìm mấy loại dược liệu này?

Isa nói tới được liệu, thần thái lại khôi phục bình thường, nói chuyện cũng lưu loát hơn rất nhiều:

- Khi anh tìm kiếm có thể cho ta theo hay không ?

Nhìn thấy ánh mắt hồ nghi của Lăng Tiêu nhìn mình, ngay cả cái cổ trắng ngần của Isa cũng hồng lên:

- Ta không có ý gì, chỉ là muốn kiến thức mấy loại thực vật này. Yên tâm, ta, ta có khả năng tự bảo vệ mình !

Vừa nói xong Isa cảm thấy mình có chút thất thố vội nói:

- Xin lỗi, ta không có, không có ý xem thường anh!

Lăng Tiêu không nhịn được cười, nói:

- Không phải cô nói Phạm Đế Á Thánh Quả sinh trưởng ở địa phương cực kỳ nguy hiểm sao ? Cho dù cô là Kiếm Sư bậc bốn cũng không đủ dùng sao ?

Isa trầm mặc, sau đó cổ lầy dừng khí nói:

- Ông nội ta nói, nếu không có trái tim cầu tri thức mãnh liệt sẽ không thể tiến bộ, nếu như anh không sợ, ta, ta cũng không sợ !

Lăng Tiêu cười rộ, thật sự là một tiểu cô nương rất có ý tứ, hấn gật đầu nói:

- Cô đã không sợ, vậy lúc nào đi ta sẽ thông báo cho cô.

- Được, một lời đã định !

Isa nhìn bóng lưng Lăng Tiêu biến mất dần khỏi tầm mắt, nhưng lại đột nhiên thấy không đúng, hấn làm sao biết cách để tìm mình !!

"Đáng chết, hấn ứng phó ta !" Isa nhủ hàng mi thanh tú, hai má đỏ ửng, tức giận nghĩ, trong lòng thầm nhủ: "Đừng nghĩ có thể bỏ lại ta, ta nhất định phải biết mấy loại dược liệu đó là dạng gì, nếu như có thể tìm được loại dược liệu mới, ông nội sẽ thưởng cho ta cái gì nhỉ ? hi hi"

Ngạo Kiếm Lăng Vân - Chương #8

Bạn đang đọc truyện *NGẠO KIẾM LĂNG VÂN* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 9: CÔNG HỘI MẠO HIỂM

Buổi sáng thứ hai, Lăng Tiêu từ trong trường học đi ra, tản bộ trên đường phố phồn hoa của đế đô, muốn xem xét qua Công Hội Mạo Hiểm một chút.

Công Hội Mạo Hiểm, còn được xưng là Công Hội Linh Đánh Thuê, là một tổ chức trải rộng trên toàn bộ đại lục.

Muốn gia nhập Công Hội Mạo Hiểm rất đơn giản, chỉ cần giao một ít ngân tệ, có thể nhận được một huân chương người mạo hiểm. Nếu như thành lập đoàn đội, đội trưởng phải có cấp bậc Cuồng Kiếm Sư trở lên, như vậy mới có thể ít nhất cam đoan đoàn đội an toàn, nếu gia nhập đoàn đội, có thể nhận được một huân chương Linh Đánh Thuê.

Bất kể đoàn đội hay cá nhân, muốn thăng cấp, đều phải nhận nhiệm vụ tại Công Hội Mạo Hiểm. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Công Hội Mạo Hiểm căn cứ vào giá cả thị trường mà trả thù lao tương ứng với nhiệm vụ, cấp bậc càng cao, càng có thể nhận nhiều nhiệm vụ cao cấp.

Đương nhiên, nếu như muốn nhận nhiệm vụ vượt cấp không phải không thể được, chỉ là nhiệm vụ cấp bậc càng cao, càng khó khăn hơn, tỷ lệ thất bại rất cao. Hơn nữa, để phòng ngừa người ác ý nhận nhiệm vụ, sau một thời gian nhất định nếu không thể hoàn thành sẽ tự động chuyển thành nhiệm vụ thất bại, đồng thời bị trừ điểm tín dụng cá nhân. Cái này có ảnh hưởng rất lớn đối với thăng cấp, cho nên, hầu như không ai nhận nhiệm vụ vượt cấp.

Đoàn đội cố định đều có danh hiệu riêng của mình, ví dụ như Mãnh Hổ dong binh đoàn. Đại đoàn đội thậm chí còn có cờ xí riêng, từ cao đến thấp, tổng cộng chia làm chín cấp đoàn đội. ...Cấp cao nhất là đoàn đội cấp 1, tổ chức linh đánh thuê như vậy có thực lực thậm chí không kém quân đội một tiểu quốc, ngay cả Đế Quốc Lam Nguyệt cũng không dễ dàng trêu chọc bọn họ.

Đoàn đội lớn đều có kỷ luật rất nghiêm minh.

Còn có một loại đoàn đội, đó là đoàn đội tạm thời thiết lập vì nhiệm vụ.

Ví dụ như: Có người muốn đi Phạm Đế Tuyết Sơn làm nhiệm vụ hạng nhất, lấy da của Tứ Giác Linh Dương, nhưng cảm giác thực lực mình không đủ thì có thể phát hành tin tức thiết lập đoàn đội tạm thời, chiêu mộ những người cũng muốn đi Tuyết Sơn để làm nhiệm vụ. Mọi người giúp đỡ lẫn nhau, đoàn kết luôn luôn tạo ra lực lượng lớn hơn so với đơn lẻ. Loại đoàn đội này không chiếm được sự tán thành của quan phương, nhưng lại có ưu thế tự do, linh hoạt. Truyền Tiên Hiệp

Lăng Tiêu muốn kiểm soát chính là cái đoàn đội này.

Công Hội Mạo Hiểm bên ngoài rất phồn hoa, các đoàn đội cũng đang chiêu mộ người, chỗ này cũng có rất nhiều người bán hàng rong buôn bán, bán từ công cụ cho người mạo hiểm đến những loại rất cổ quái, cái gì cũng có, tiếng la hét gọi bán liên tiếp, rất náo nhiệt.

Lăng Tiêu dạo qua hàng quán một vòng, thăm cầu may mắn, nếu như ở chỗ này có thể phát hiện được Địa Long Chi Tâm cùng cỏ Thạch Trúc thì sẽ thật may mắn, bớt được rất nhiều thời gian tìm kiếm. Đáng tiếc, hắn đi hết hàng này tới hàng khác, nhưng không thể tìm được gì. Mặc dù cũng có một số được liệu đắt tiền, xa hoa tại tu chân giới, có thể luyện chế đan dược, nhưng đối với hắn lại không có tác dụng, mà hắn cũng không buồn để ý loại này.

Những người bán hàng thấy Lăng Tiêu quần áo cao quý, rõ ràng là một thiếu gia quý tộc, nên đối với Lăng Tiêu cũng rất nhiệt tình, nhưng dường như tính lạnh nhạt của Lăng Tiêu chịu không được loại nhiệt tình này. Hắn từ từ lùi ra khỏi dãy hàng quán, sau đó bắt đầu xem công cáo chiêu mộ thành viên của các đoàn đội.

Tìm một vòng, cuối cùng cũng tìm thấy một người mạo hiểm ngồi trong góc, nhìn chiêu bài trên có viết: Triệu tập bằng hữu đi Phạm Đế Á Tuyết Sơn làm nhiệm vụ, yêu cầu có thực lực !

Tắm biển được một người thanh niên thân hình cao lớn ôm trong lòng. Đại khái là lâu lắm không ai chú ý tới hắn, thanh niên này dựa vào vách tường ngủ gà ngủ gật.

Lăng Tiêu thấy vậy cũng buồn cười, sau đó tiến tới cửa sổ, nộp tiền đăng ký, tiểu thư phục vụ cũng cấp cho hắn một cái huân chương người mạo hiểm, Lăng Tiêu mỉm cười hỏi:

- Xin hỏi, có thể nhận nhiệm vụ ở đâu ?

Bởi số lượng người mạo hiểm mới cũng không nhiều, nữ nhân viên phục vụ cũng khá nhàn rỗi, thấy Lăng Tiêu mặc dù tuổi không lớn, nhưng khí độ trầm ổn, quần áo hoa mỹ, loại này khẳng định là con nhà quý tộc ra ngoài chơi đùa, nàng cũng dịu dàng cười nói:

- Căn cứ vào cấp bậc của ngài, có thể nhận một ít nhiệm vụ đơn giản, ngài muốn làm nhiệm vụ nào ? Ví dụ như: Hộ tống tiểu thư nhà giàu, hay tìm súng vật bị lạc?

Lăng Tiêu lắc đầu hỏi :

- Có... nhiệm vụ tới Phạm Đế Á Tuyết Sơn không ?

Nữ nhân viên phục vụ sửng sốt, kinh ngạc nói:

- Trời, ngài đi tới địa phương này làm gì ? Phạm Đế Á Tuyết Sơn là địa phương được liệt vào một trong mười địa phương nguy hiểm nhất ! Ở đây có ma thú từ cấp 1 đến cấp 9 sinh sống. Chẳng trai trẻ... nếu không cần thiết, ta khuyên ngài không nên tới đó, rất nguy hiểm !

Lăng Tiêu mỉm cười:

- Cảm ơn, có điều hay là cô xem giúp ta một chút, có... nhiệm vụ nào hay không, ta muốn thử sức mình !

Tiểu thư phục vụ nhìn Lăng Tiêu cũng thêm vài phần kính trọng, không nghĩ tới thiếu niên này lại rất có phong thái của một võ giả, thái độ càng thêm cung kính:

- Tiên sinh, ngài đợi một chút, ta kiểm tra cho ngài.

Nữ nhân viên phục vụ vừa nói, vừa lôi một tập bút ký rất dài dưới cái bàn, sau đó bắt đầu lật xem, trong miệng lầm bầm nói:

- Lấy một khối ngọc tỷ của hoàng tộc Andes thượng cổ giữa động của Băng Sương Cụ Long Nicola... Loại này không được. Một quả trứng Thiểm Điện Tuyết Sơn Ưng, trời, đây là tên ngu ngốc nào phát hành nhiệm vụ này ?

Nữ nhân viên phục vụ chọn lựa một hồi, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở nhiệm vụ hạng nhất

- Tinh hạch của băng hệ ma thú cấp hai trở lên tại Phạm Đế Á Tuyết Sơn

Nữ nhân viên phục vụ ngẩng đầu nhìn Lăng Tiêu:

- Tinh hạch của băng hệ ma thú cấp hai, thế nào ? ta nghĩ cái này rất tốt, có người từng làm qua và vận may không tồi, thậm chí may mắn có thể nhặt được tinh hạch của ma thú cấp hai đã chết!

Lăng Tiêu gật đầu cười:

- Cảm ơn cô, như vậy là tốt rồi !

Vừa nói vừa nhận lấy nhiệm vụ, sau đó xoay người tiến tới thanh niên đang cầm chiếu bài.

- Chúc ngài may mắn !

Nữ nhân viên phục vụ mỉm cười đưa mắt nhìn Lăng Tiêu rồi đi.

Thanh niên nọ vẫn đang ngủ gà ngủ gật, Lăng Tiêu tiến tới, đưa tay định vỗ vai hắn, vừa giờ tay lên thì thanh niên mở mắt, mỉm cười với Lăng Tiêu, sau đó đôn hậu nói:

- Bằng hữu muốn đi Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn ?

Lăng Tiêu gật đầu, thanh niên bật cười cao hứng đứng dậy, gãi đầu cười ngây ngô:

- Cuối cùng cũng đợi được, người đi Phạm Đế Á Tuyết Sơn rất ít, ta tên là Gaia, ha ha...

Lăng Tiêu cười nhẹ nói:

- Lăng Tiêu

- À, Lăng Tiêu huynh đệ, nhiệm vụ của cậu là gì ?

Gaia vừa hỏi vừa dẫn Lăng Tiêu ra ngoài.

Lăng Tiêu thăm đánh giá qua Gaia, cảm giác thanh niên này nhìn khá đôn hậu, nhưng thực lực khẳng định phi thường. Có điều, tại thời điểm này tu vi của Lăng Tiêu quá thấp, nhìn không ra cấp bậc đối phương, hắn khẽ cười một chút rồi trả lời:

- Tìm kiếm tinh hạch của băng hệ ma thú cấp hai.

-Ồ, nhiệm vụ này trước kia ta từng làm qua, thù lao cũng không tệ

Gaia cười, sau đó nói:

- Nhiệm vụ của ta là kiếm tinh hạch của băng hệ ma thú cấp ba

- Huynh là Đại Kiếm Sư ?

Lăng Tiêu tò mò hỏi, bởi chỉ có Đại Kiếm Sư trở lên mới có thể miễn cưỡng đối kháng với ma thú cấp ba, nếu như là Thiểm Điện Tuyết Sơn Ứng, loại phi hành ma thú thì ngay cả Cuồng Kiếm Sư cũng phải trốn xa !

Gaia gãi đầu cười cười nói:

- Ta vừa mới tới cấp bậc Đại Kiếm Sư bậc một, lần này muốn thử thời vận, coi như lịch lãm một chút !

Lăng Tiêu gật đầu, thầm nghĩ, Công Hội Mạo Hiểm quả là đầm rồng hang cọp, tùy tiện cũng tìm được một người có tu vi Đại Kiếm Sư, xem tuổi Gaia, hắn cũng chỉ khoảng 25, 26 tuổi, mặc dù không bằng ca ca Lăng Chí, nhưng trong đám người trẻ tuổi cũng xem như hết sức ưu tú !

Ngạo Kiếm Lăng Vân - Chương #9

Bạn đang đọc truyện *NGẠO KIẾM LĂNG VÂN* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 10: NGHI VẤN

- Còn bao lâu nữa ?

Lăng Tiêu hỏi. Địa phương đang đi có vẻ hẻo lánh, nếu như không phải Gaia chất phác, đôn hậu, chắc chắn sẽ dẫn hắn tới thành mục tiêu cho cường đạo giết hại. Lăng Tiêu cũng không nghĩ như vậy, chỉ là có chút buồn bực, bởi hắn đi đi bắt đầu một mới.

- Sắp tới rồi !

Gaia xoa xoa tay, sau đó nói:

- Lúc trước cũng có hai người nhận nhiệm vụ tới Phạm Đế Á Tuyết Sơn, nhưng theo ta một hồi rồi tất cả đều lại không đi, cậu là người cuối cùng hỏi tới vấn đề này.

Lăng Tiêu cũng cười rộ, không nói thêm, hai người rất nhanh tìm được một nhà trọ bình thường, Gaia nói:

- Tới rồi, chính là nơi này, nơi này có vẻ tiện nghi, ha ha...

- Ồ...

Lăng Tiêu lúc này mới hiểu tại sao họ lại đi xa đến như vậy. Kịp trước Lăng Tiêu vốn không cần tiền, giờ ở thân thể mới này, cũng chưa bao giờ thiếu tiền, cho nên trong đầu căn bản không có khái niệm về phương diện này.

Đi tới một căn phòng, Gaia nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó đẩy cửa bước vào. Bên trong phòng có một trung niên cao lớn, đại khái khoảng hơn 40 tuổi đang ngồi trên ghế suy nghĩ, người toát ra một loại khí thế không giận mà uy.

Lăng Tiêu chỉ liếc mắt một cái, đã cảm nhận được khí tức mạnh mẽ trên người trung niên này, nghĩ thầm: "Người này không đơn giản"

- Gaia, tìm được đồng bạn đi làm nhiệm vụ rồi à?

Người trung niên khẽ liếc mắt đánh giá Lăng Tiêu, trong mắt hiện lên một tia thất vọng. Hắn là một Ma Kiếm Sĩ bậc một, hiển nhiên có thể nhìn ra tu vi của Lăng Tiêu, sợ rằng ngay cả Kiếm Sư cũng chưa tới, đồng bọn như vậy làm sao có tác dụng được, không chừng còn là kẻ vướng chân. Có điều, người trung niên cũng không trực tiếp nói ra chỉ ôn hòa cười, nói:

- Tại hạ Vương Siêu, xin hỏi tiểu huynh đệ xưng hô thế nào ?

Lăng Tiêu nhìn trong mắt Vương Siêu thoáng qua một tia thất vọng, thanh sắc không đổi nói:

- Lăng Tiêu

Cửa phòng mở ra lần nữa, có ba người tiến vào quán, hai nam, một nữ.

Trong đó nam nhân tướng mạo hết sức anh tuấn, khuôn mặt gầy gò, mày rậm bấp tay cứng rắn, thoát nhìn khoảng 23, 24 tuổi, hai mắt hữu thần, tu vi không kém. Cô gái kia có vẻ ít tuổi hơn, khoảng 16, 17, rất dịu dàng, bề ngoài ôn nhu, yếu đuối, Lăng Tiêu có thể cảm giác được, thực lực của nàng cũng chỉ có hạn.

Người nam nhân còn lại ước chừng 30 tuổi, hai tròng mắt có vẻ tối tăm, nhìn chằm chằm Lăng Tiêu khiến cho Lăng Tiêu có chút không thích.

Vương Siêu chỉ vào ba người nói:

- Đường Minh, Đại Kiếm Sư bậc hai !

Thanh niên anh tuấn khoảng 23, 24 tuổi, gật đầu thân thiện với Lăng Tiêu. Hắn cũng nhìn ra tu vi của Lăng Tiêu không cao, nhưng không vì vậy mà khinh thị Lăng Tiêu. Từ trước tới nay có rất nhiều người kỳ lạ trong Công Hội Mạo Hiểm, đi làm nhiệm vụ, không cần thiết cứ phải có tu vi cao là có ưu thế.

Vương Siêu giới thiệu cô gái bên cạnh:

- An Nhã, Kiếm Sư cấp 4, Dược Sư cấp hai

Lăng Tiêu chột hiểu, cũng khó trách, danh tiếng của dược sư cũng rất vang dội trên đại lục, đã ngoại mạo hiểm chịu thương tích là không thể trách được, trong đội ngũ có một Dược Sư, có thể giúp đỡ rất nhiều để đảm bảo an toàn cho đồng đội.

Vương Siêu vừa nhìn ánh mắt của tối tăm của nam nhân còn lại, vừa muốn giới thiệu thì người nọ đã nói:

- Ngô Lương, Đại Kiếm Sư bậc ba !

Vừa nói ánh mắt vừa chuyển hướng sang Gaia:

- Người tìm đâu ra một người như vậy ?

Gaia đôn hậu, nhưng không có nghĩa là hần ngu, ngay lập tức nghe ra hàm ý khinh miệt trong câu nói của Ngô Lương, gãi đầu nói: Vị...Lăng Tiêu huynh đệ này cũng phải đi Thánh Sơn làm nhiệm vụ

- Cũng đi... ?

Câu nói bị cắt ngang bởi câu hỏi có ý nghi ngờ, Ngô Lương cười lạnh:

- Kiếm Sư còn chưa tới mà cũng có thể làm nhiệm vụ ở Thánh Sơn ? Quả thực buồn cười !

Vừa nói, hần vừa tặc lưỡi hai tiếng sau đó nhìn Lăng Tiêu cười lạnh:

- Trở về đi thôi, mạo hiểm không phải trò chơi của các thiếu gia quý tộc, trừ khi ngươi muốn chết !

Trên mặt Vương Siêu hiện ra một tia tức giận. Những người này cũng không phải một đoàn đội cố định, nhưng cùng hợp tác, đã được mấy năm, trong đó cũng hiểu nhau rất rõ. Gã Ngô Lương này lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa tính tình kiêu ngạo, luôn xem thường người khác, nói chuyện rất không tốt, nhiều lúc ngay cả đội trưởng cũng không để vào mắt. Vương Siêu thầm thở dài một tiếng. Hần chần chừ nói:

- Lăng Tiêu tiểu huynh đệ, Thánh Sơn nơi nào cũng đầy nguy cơ, từ ma thú bậc một đến bậc chín đều có, nếu không may, gặp phải một ma thú cấp bốn, ngay cả chúng ta cũng không cam đoan an toàn của cậu.

- Đội trưởng đại nhân

Ngô Lương bữu môi, nói:

- Một người ngay cả Kiếm Sư cũng không tới như hần, cần gì khách khí, đuổi đi là xong!

- Ngô Lương đại ca

An Nhã mở miệng gọi, đầu tiên nhìn liếc qua thần sắc không thay đổi của Lăng Tiêu, sau đó nói :

- Người tại sao không hỏi người ta có năng lực khác không ?

- Năng lực khác ?

Ngô Lương khinh thường nói:

- Chúng ta không thích vui đùa !

Trong phòng lúc này nhất thời mọi người có chút xấu hổ.

Gaia vò vò đầu, nhìn bộ mặt lạnh như băng của Ngô Lương, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ của mình cùng An Nhã, cuối cùng khẽ liếc mắt thấy Vương Siêu cau mày, muốn nói gì đó, nhưng miệng lại ngậm vào, rất xấu hổ, dù sao cũng là người hần mang tới.

Lăng Tiêu nhìn năm người này, trong lòng buồn cười, quả nhiên là người giang hồ, ngẩng đầu nhìn Vương Siêu nói:

- Vương đội trưởng, một năm gần đây huynh có bị thương, thực lực của huynh vốn là Cuồng Kiếm Sư hay là Ma Kiếm Sĩ ?

Lăng Tiêu có thể cảm nhận được khí thế của Vương Siêu. Khí thế này hơi thấp hơn phụ thân của mình một chút, nhưng còn mạnh hơn những Đại Kiếm Sư trong phòng nhiều lắm.

Lăng Tiêu vừa dứt lời, trong phòng đột nhiên yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy. Mấy người cũng giật mình nhìn hần, Vương Siêu vẻ mặt lại càng ngạc nhiên, nghĩ không ra Lăng Tiêu làm sao nhìn ra tu vi của hần. Một Đại Kiếm Sư muốn nhìn ra thực lực của Kiếm Thị cũng không khó, chỉ cần lưu tâm, để ý bước chân cùng hô hấp là có thể đại khái đoán được thực lực. Nhưng một Kiếm Thị có thể nhìn ra cấp bậc của một người hơn mình nhiều cấp như vậy, quả có chút kinh người.

Ít nhất bọn họ tới giờ cũng chưa nghe tới sự tình này, hơn nữa... làm người ta kinh ngạc nhất, là Lăng Tiêu không ngờ có thể nhìn ra Vương Siêu bị thương ! Càng khó hiểu, ngay cả An Nhã, một Dược Sư bậc hai, lần đầu tiên nhìn thấy Vương Siêu đều bị khí thế của hần áp chế, căn bản không thể cảm nhận được thương tích trên người Vương Siêu. Mà An Nhã mới trẻ tuổi như vậy đã là một Dược Sư bậc hai, có thể nói là một tiểu thiên tài !

Vậy Lăng Tiêu là gì ? Lăng Tiêu hình như còn ít tuổi hơn An Nhã !!!

Ngô Lương lúc này cười lạnh nói:

- Người nghe đội trưởng nói từ đầu chuyện này phải không ? Cần gì phải làm ra bộ mặt đó ? Thật đúng hần trở thành cao nhân rồi ha ha ha !

Hắn quay về phía Lăng Tiêu quát:

- Tiểu tử ! ta không quản ngại nghe được chuyện của đội trưởng từ chỗ nào, nhưng ta cảnh báo ngươi, lập tức rút cho ta, nếu không... Đừng trách ta không khách khí !

Lăng Tiêu hoàn toàn không để ý quát tháo Ngô Lương bên cạnh, chăm chú nhìn Vương Siêu:

- Nếu như huynh nguyện ý, ta có thể lập tức chữa lành cho huynh!

"Lập tức ? Chữa lành ? "Cái này không những Ngô Lương, ngay cả An Nhã cũng nín lặng, nhìn Lăng Tiêu trầm nghĩ, người tuổi trẻ này thật đúng là không biết sống chết, quả thật rất có dũng khí... nói khoác. Đội trưởng bị thương do giao thủ với một ma thú bậc năm, Xích Viêm Báo, nghe nói kinh mạch bị bế tắc, ngay cả sư phụ, Dược Sư bậc năm của Đế Quốc Lam Nguyệt cũng bó tay vô sách, hắn là một tiểu tử chưa ráo máu đầu lại nói có thể trị, xem ra người này không thiện lương. Đôi mắt xinh đẹp của An Nhã nhìn vào mắt của Lăng Tiêu cũng đã toát ra vài phần khinh thường.

Bên kia, Ngô Lương hừ một tiếng, cũng không thèm nói gì, bắt đầu đi sang một bên, trong đầu trầm nghĩ đội trưởng không biết có phải hư đầu óc hay không, nếu là hắn khẳng định sẽ tống cổ tiểu tử này đi.

Không ngờ, Vương Siêu thần sắc không đổi. Chỉ có chính hắn mới rõ ràng, khuyết điểm đáng chết này ảnh hưởng bao lớn với hắn. Không cần nói gì nhiều, hắn có thực lực Ma Kiếm Sĩ bậc một, bây giờ chỉ có thể phát huy lực lượng Đại Kiếm Sư bậc ba đỉnh phong, cái này cũng là lý do tại sao Ngô Lương trước mặt hắn có dũng khí kiêu ngạo.

Bọn họ là một đoàn đội, mặc dù không phải đoàn lính đánh thuê cố định, nhưng mọi người cũng phối hợp làm nhiệm vụ nhiều năm, vẫn là do hắn lãnh đạo. Sau khi Vương Siêu bị thương, Ngô Lương mới dần dần chống đối mệnh lệnh của hắn, có lẽ muốn thay Vương Siêu, bởi đoàn đội tạm thời có một quy củ bất thành văn, đội trưởng có thể thu hoạch một nửa thành tích của đội viên. Đọc Truyện Online

- Tiểu huynh đệ, cậu nói thật ?

Vương Siêu nghĩ đến thực lực mạnh mẽ của Ma Kiếm Sĩ, hơi thờ có chút gấp gáp, ánh mắt nóng rực nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu thần nhiên cười cười:

- Có được hay không, thử rồi sẽ biết ?

Ngạo Kiếm Lăng Vân - Chương #10

Bạn đang đọc truyện *NGẠO KIẾM LĂNG VÂN* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 11: KIM CHÂM KỲ THUẬT

- Đội trưởng....

Ngô Lương vừa định nói gì đã bị Vương Siêu vung tay lên ngăn lại:

- Để cho hắn thử xem thế nào?

Ngô Lương hơi hoảng sợ phát hiện, sự tự tin mạnh mẽ trên người Vương Siêu dường như đã trở lại, nhớ đến Vương Siêu cường đại trước kia, Ngô Lương bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, tay không khỏi run run hạ xuống, nhỏ giọng đáp:

- Vâng.

Mấy người khác cũng kinh ngạc phát hiện, vẻ khiêm tốn khi đối mặt với đội trưởng Vương Siêu đã trở lại trên người Ngô Lương.

Đừng xem bọn họ chỉ là một đội ngũ tạm thời, trong Công hội Mạo hiểm ở đế đô, bọn họ cũng rất nổi danh. Nếu không, làm sao tất cả đều chỉ có thực lực Đại Kiếm Sư mà dám đến Phạm Đế Á Tuyết Sơn làm nhiệm vụ, đây cũng là nhờ vào kinh nghiệm của Vương Siêu mang tính quyết định.

Vẫn là câu nói cũ, mạo hiểm không phải chỉ có thực lực là được.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Vương Siêu, người này quả thật quyết đoán, lạnh nhạt nói:

- Chuẩn bị mười kim châm.
- Kim châm?

An Nhã nhíu đôi mày thanh tú, nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, sau đó hỏi:

- Kim châm là cái gì?
- A..

Lăng Tiêu không nghĩ tới thế giới này ngay cả kỹ thuật châm cứu cũng không biết, dù sao thân thể này không có tri thức về y thuật, khụ khụ một tiếng, Lăng Tiêu hỏi:

- Xung quanh có chỗ nào làm kim khâu không?
- Kim khâu? Ha ha ha ha...

Ngô Lương không nhịn được mở miệng châm chọc:

- Có phải là ngươi còn muốn khâu hoa hay không? Thật nực cười

Hắn nói xong lại phát hiện những người trong phòng không có ai cười cả, đành phải ngượng ngừng nói:

- Đây quả thực là cách nói của đám giang hồ bịp bợm, châm cũng có thể chữa bệnh? Vậy An Nhã cần gì phải làm Dược sư chứ?

An Nhã mặc dù cũng cảm thấy nghi hoặc, nhưng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Lăng Tiêu, cũng không dám vội vàng kết luận, lại nghĩ đến câu nói của đội trưởng, có được hay không thử xem là biết, trong lòng nghĩ vậy, An Nhã nói:

- Ta biết gần đây có một nhà chuyên môn chế tạo các loại châm, cậu đi theo ta.

Lăng Tiêu và An Nhã đi ra tới cửa, An Nhã nhẹ giọng hỏi:

- Cậu thật sự có thể chữa khỏi tật xấu của lão đại sao?

Nói xong cười cười thần nhiên:

- Đừng đa nghi, ta không có ý gì khác, chỉ cảm thấy kinh ngạc mà thôi.

Nữ nhân này thật phiền toái. Lăng Tiêu hơi nhếch khóe miệng:

- Nếu là tin sẽ không hỏi, nếu không tin, hỏi cũng phí công.
- Cậu..

An Nhã nghẹn lời không nói được gì, trong lòng thầm nói người này nói chuyện cũng thật đáng giận, lập tức lạnh lùng nói:

- Lòng tốt mà lại bị coi như lòng lang dạ thú, mặc cậu, đừng tưởng rằng trên chợ một kẻ mạo hiểm là một chuyện hay

Lăng Tiêu không để ý đến nàng, giống như một bông hoa dại bên đường còn có sức hấp dẫn hơn nàng, làm An Nhã tức giận không thôi, nhưng lại không làm gì được Lăng Tiêu.

Hai người tới một cửa hàng chuyên môn chế tạo các loại kim châm. Sau khi nói cho ông chủ cửa tiệm phương pháp chế tạo, Lăng Tiêu giao cho ông ta hai kim tệ. Trên thực tế làm mười cây kim châm ngay cả một kim tệ cũng không đến, nhưng Lăng Tiêu không có khái niệm về tiền, chỉ nghĩ đủ kim tệ dùng đúc kim châm là được rồi. Đối với ông chủ cửa hàng mà nói, đây đúng là việc làm của một kẻ phá gia chi tử. Làm kim châm là một chuyện quá dễ dàng, một kim tệ, dù một hai tháng, hắn cũng không nhất định có thể kiếm được.

Không hổ là chế tạo chuyên nghiệp, hơn nữa vàng còn mềm hơn các kim loại khác, hơn nữa lại không cần tạo lỗ, ông chủ rất nhanh đã mang một hộp gấm ra, cung kính đưa cho Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu mở ra nhìn, bên trong có hai mươi mấy chiếc kim châm nhỏ như sợi tóc, dài khoảng mười phân, cũng không cần biết ông chủ cửa hàng có tham ô vật liệu hay không, xoay người bước đi.

An Nhã vừa định nhắc nhở Lăng Tiêu một câu tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, bất đắc dĩ đi theo sau hắn, nghĩ thầm rằng, người này không hiểu nhân tình thế thái, đúng là một kẻ tiêu tiền như rác.

..... Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com

Trong phòng, chỉ có hai người Lăng Tiêu và Vương Siêu, những người khác đều đã đi ra ngoài.

Vương Siêu ít nhiều cũng cảm thấy khẩn trương nhìn Lăng Tiêu, cho dù lúc đối mặt với Xích Viêm Báo cũng không khẩn trương như vậy, dường như chiếc hộp gấm này che giấu thứ muốn đoạt mạng hắn. Cũng khó trách, thế giới này còn chưa có ai nghe nói dùng kim là có thể chữa thương, Vương Siêu có dũng cảm thử một lần, đã là rất dũng khí.

Hơn nữa Lăng Tiêu lại lấy ra một chiếc kim châm vừa nhỏ lại vừa dài, Vương Siêu dù ở hoàn cảnh nguy hiểm đến mấy cũng không đổi sắc nhưng lúc này không kim nổi mà mặt mũi co giật, chớp chớp mắt mấy cái thật nhanh, rốt cuộc cắn răng một cái:

- Lăng tiểu huynh đệ, nếu người có thể chữa khỏi vết thương của ta, Vương mỗ nhất định sẽ hậu tạ!

Lăng Tiêu cười cười, biết đây chỉ là biểu hiện lúc khẩn trương của Vương Siêu mà thôi, nói:

- Tốt lắm, không có việc gì, đếm tới hơn mười là xong.

Vương Siêu bị thương ở tay trái, cũng may không phải là tay phải, nếu không có lẽ hấn ngay cả một thành công phu (1/10 công phu) cũng không thể vận dụng. Cánh tay trái của Vương Siêu rất lực lưỡng, hiển nhiên đây là kết quả rèn luyện nhiều năm, giờ phút này tất cả các bắp thịt đang săn lại.

Lăng Tiêu vỗ nhẹ vai Vương Siêu, nhỏ giọng nói:

- Thả lỏng chút

Vương Siêu cảm thấy tinh thần mình chợt buông lỏng, tâm trạng đang khẩn trương đã trở lại bình tĩnh, trong lòng đếm mười lần nhưng không cảm giác được cái gì, đến tận khi giọng nói của Lăng Tiêu vang lên:

- Được rồi, huynh có thể mở mắt.

Vương Siêu lập tức mở to mắt ra, trợn mắt há mồm phát hiện trên tay trái mình đã có thêm hơn mười chiếc kim châm lấp lóe hào quang, nhỏ như sợi tóc, ở nơi ánh sáng tối tăm này thoát nhìn rất rõ ràng.

Vương Siêu nghi hoặc trong lòng, mình không có một chút cảm giác nào, là như thế nào chui vào trong tay mình? Không ngờ không hề có một chút cảm giác nào.

Bỗng nhiên nhớ tới vừa lúc này khi Lăng Tiêu nói một câu với mình "Thả lỏng chút", dường như lập tức trầm tĩnh lại, trong lòng không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ thiếu niên thực lực yếu ớt này lại là một cao thủ tinh thần lực?

Tinh thần lực trên đại lục quả thật tồn tại, kiếm thuật tu luyện càng cao, tinh thần lực lại càng tinh thuần, cũng càng mạnh mẽ. Nhưng một thanh niên ngay cả Kiếm Sư cũng không đến, tinh thần lực của hắn sao có thể cao hơn mình chứ? Không ngờ có thể thôi miên mình. . . giờ phút này trong lòng Vương Siêu rất tò mò với thiếu niên Lăng Tiêu này.

- Cái này... tốt rồi sao?

Vương Siêu có chút không dám tin nhìn Lăng Tiêu, quá trình không thống khổ như tưởng tượng lại làm hắn cảm thấy lo lắng bất an, bởi vì nó quá đơn giản.

- Chờ một chút, nói cho ta nghe một chút chuyện về Thánh Sơn.

Lăng Tiêu rất bình tĩnh ngồi trên ghế, mỉm cười nhìn hắn.

Về trầm ổn của Lăng Tiêu đã lây sang Vương Siêu. Vương Siêu thầm cười chính mình, cảm giác tâm cảnh của mình quá bất ổn. Quả thật, trước sự hấp dẫn thực lực khôi phục hoàn toàn, tin rằng không ai còn có thể giữ được thái độ bình tĩnh?

- Thánh Sơn là một nơi rất nguy hiểm nhưng cũng tràn ngập cơ hội, ở đây có lẽ không cẩn thận là sẽ gặp phải một ma thú cường đại cấp năm cấp sáu, đoàn đội như chúng ta mà có thể thoát hiểm đều là vô cùng may mắn. Nhưng đồng thời có lẽ cậu cứ đi là có thể gặp được thi thể của ma thú cấp năm, cấp sáu. Da lông, xương, tinh hạch của chúng nó đều có thể bán được giá rất cao, nhất là tinh hạch của ma thú bậc cao.

Vương Siêu kể lại cuộc sống mạo hiểm, tâm trạng lo được lo mất cũng bình tĩnh lại, ánh mắt cũng trở nên hăng hái, hiển nhiên là nhớ đến chuyện xưa.

Ngạo Kiếm Lăng Vân - Chương #11

CHƯƠNG 12: GIÁ TRỊ

- Tác dụng chủ yếu của tinh hạch chính là khám trên vũ khí?

Trong trí nhớ của Lăng Tiêu cũng không hiểu biết gì nhiều về tinh hạch, nguyên nhân là bởi vì Lăng Tiêu lúc trước vô vọng với võ đạo, căn bản không đặt tâm tư về phương diện này.

Vương Siêu có chút kỳ quái nhìn Lăng Tiêu, thiếu niên này ở rất nhiều mặt biểu hiện lão luyện giống như một lão già giàu kinh nghiệm, nhưng rất nhiều phương diện lại giống như một tờ giấy trắng, thật đúng là kỳ quái, nghe vậy liền gật đầu:

- Cậu phải biết rằng, chỉ có người có tu vi từ Đại Kiếm Sư trở nên, bởi vì kinh mạch toàn thân thông suốt mới có thể phát ra kiếm khí, nói cách khác, bắt kể là Thần cấp công pháp hay là Nhân cấp công pháp, dưới cấp Đại Kiếm Sư tu luyện đều chỉ có thể luyện được kỹ năng mà không thể luyện kiếm khí. Cho nên những người bên dưới Đại Kiếm Sư muốn phát ra kỹ năng từ vũ khí, nhất định phải dựa vào tinh hạch của ma thú. Tinh thạch phẩm cấp càng cao chứa đựng ma lực càng nhiều, hơn nữa tinh thạch càng cao cấp, phát ra kiếm kỹ có uy lực càng lớn.

Lăng Tiêu về mặt đây học hỏi gật đầu, mấy thứ này nếu không phải Vương Siêu nói ra, hẳn căn bản không biết. Trong lòng thầm cảm kích Vương Siêu, Lăng Tiêu tính tình thời gian thấy cũng đã đủ.

Trên thực tế, vết thương của Vương Siêu nếu đặt ở Tu chân giới căn bản không tính là vấn đề gì to tát, chẳng qua chỉ là vì vết thương làm kinh mạch bế tắc mà thôi. Điều này khác hẳn đã thông kinh mạch toàn thân, chỉ cần dùng kim châm khơi thông vài huyết vị là được.

Nhưng Vương Siêu bị thương quá lâu, cho nên thời gian dùng kim châm cũng phải dài một chút.

- Được rồi.

Lăng Tiêu nói xong, hai tay rất nhanh nhô kim châm trên tay trái Vương Siêu xuống, sau đó nói:

- Được rồi, huynh có thể thử xem, nhưng không được quá sức, dù sao vết thương của huynh đã để quá lâu, còn cần dưỡng thương khoảng một tháng mới khôi phục hoàn toàn.

Trên thực tế, không cần Lăng Tiêu nói gì, khi kim châm được rút khỏi tay Vương Siêu, một luồng lực lượng mệnh mông đã lâu không thấy giống như dòng Hoàng Hà và Trường Giang trong nháy mắt chạy vòng quanh kinh mạch của hắn một vòng.

Vương Siêu không kìm nổi hét dài một tiếng, một luồng lực lượng cường đại mà vô hình đẩy Lăng Tiêu ra, "phanh" một tiếng trực tiếp nện vào vách tường cứng rắn của khách điểm. Lăng Tiêu thiếu chút nữa ngã xui tại chỗ, trong lòng không khỏi thầm than đây là lực lượng Ma Kiếm sĩ sao? Thật đúng là cường đại.

Mấy người chờ bên ngoài đã lâu lập tức phá cửa xông vào, đều tròn mắt há mồm nhìn khí tức cường đại của Vương Siêu, còn có Lăng Tiêu mặt mày nhăn nhó xoa xoa lưng mình.

Vương Siêu lúc này mới phản ứng lại, vội vàng chạy tới kéo tay Lăng Tiêu. Hắn từ hơn bốn mươi tuổi luôn luôn trầm ổn cũng không kìm nổi mà mặt đỏ ửng lên, trầm giọng nói:

- Thật xin lỗi, là ta quá kích động, cậu không bị thương chứ? Lăng huynh đệ, Vương mỗ nợ cậu một nhân tình rất lớn. Từ nay về sau, nếu như Lăng huynh đệ không chê, cậu chính là huynh đệ sinh tử của Vương Siêu ta.

Đường Minh và Gaia đi theo Vương Siêu đã rất nhiều năm, tình cảm rất thân thiết, thấy lão Đại rốt cuộc cũng phục hồi thực lực, trên mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn. An Nhã đi theo bọn họ làm nhiệm vụ đã hơn một năm cũng rất hưng phấn, tuy nhiên càng thêm khiếp sợ với năng lực này của Lăng Tiêu.

Một vấn đề khó khăn mà Dược sư bậc năm cũng phải bó tay, một Ma Kiếm sĩ đã bị Cung đình y sư tuyên bố "Tử hình", không ngờ lại được một thiếu niên hơn mười tuổi chữa khỏi, điều này có nghĩa gì?

An Nhã bỗng nhiên có một cảm giác, thiếu niên thực lực thấp kém này chính là một tòa Kim Sơn.

Đế quốc hàng năm có bao nhiêu người bị thương như Vương Siêu? Hàng năm có bao nhiêu đại nhân vật thực lực mạnh mẽ bởi vì nguyên nhân này mà buồn bã thối lui, trôi! An Nhã có chút không dám nghĩ tiếp, ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiêu từ khinh thường trở nên nóng bỏng.

Lăng Tiêu giờ phút này thật đúng là không nghĩ được rằng mình đã làm một việc rất xuất sắc, nghe xong Vương Siêu nói, liền mỉm cười nói:

- Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, Vương đội trưởng không cần quá khách sáo.

- Còn gọi Vương đội trưởng? Gọi ta là đại ca

Vương Siêu đã khôi phục thực lực, trong nháy mắt đã tìm lại sự tự tin, người cũng trở nên hào sảng, cười ha hả nói.

- Đại ca.

Lăng Tiêu có chút xấu hổ, hẳn cho tới bây giờ còn chưa gọi ai là ca ca, không nghĩ tới chính thân ca ca của mình còn không gọi, ngược lại lại gọi một người ngoài trước. Nhưng Lăng Tiêu cũng không hề hối hận khi quen biết một người như vậy. Đối với hắn mà nói, lúc này thiếu nhất chính là một người dẫn đường có thực lực cường đại như Vương Siêu. Nếu có Vương Siêu hỗ trợ, hy vọng có thể tìm được Phạm Đế Á thánh quả của mình cũng có thể lớn hơn một ít.

Ngô Lương lúc này mới từ khiếp sợ hồi phục lại, nhìn Lăng Tiêu với ánh mắt phức tạp, cười cười lấy lòng:

- Chúc mừng đại ca.

- Chúc mừng đại ca.

Mấy người khác cũng vô cùng hưng phấn, đội trưởng khôi phục thực lực, đối với bọn họ có nghĩa là về sau làm nhiệm vụ sẽ càng yên tâm hơn.

Gaia gật đầu cười ngây ngô nói:

- Hắc hắc, về sau có Lăng Tiêu tiểu huynh đệ, cho dù bị thương cũng không sợ.

- Gaia, cái miệng quạ đen của ngươi, chẳng lẽ ngươi hy vọng có người bị thương sao?

An Nhã trừng mắt nhìn Gaia.

- A, đương nhiên không phải.

Gaia vô tội vò đầu nói.

- Đúng, lời nói của Gaia thật ra đã nhắc nhở ta.

Vương Siêu nghiêm mặt nói:

- Chuyện ngày hôm nay, không ai được nói ra ngoài, nếu không đừng trách ta không để ý đến tình bằng hữu nhiều năm.

Mọi người đang ngồi ở đây đều hiểu được ý trong lời nói của Vương Siêu, đều gật đầu tỏ vẻ sẽ không tiết lộ ra ngoài, trong ánh mắt nhìn Lăng Tiêu đều tràn ngập lửa nóng.

Nhưng thật ra Lăng Tiêu có chút buồn bực, không phải chỉ là dùng kim châm giúp ngươi khơi thông huyết đạo sao, cần gì phải nghiêm trọng đến vậy?

Nhìn thấy bộ dạng không cho là đúng của Lăng Tiêu, Vương Siêu trầm giọng nói:

- Lăng huynh đệ, nếu ta đã may mắn trở thành huynh trưởng của đệ, nhất định phải nói cho đệ hiểu. Y thuật của đệ nếu bị Quốc vương bệ hạ biết, có thể dễ dàng đổi được một chức Hầu tước thế tập, thậm chí là Công tước, đệ lúc này còn cảm thấy không đáng gì không?

Lăng Tiêu khẽ cau mày. Xuất thân gia đình quan lớn, kiếp trước hắn không có khái niệm này, cho nên đối với quan tước vân vân, hắn thật đúng không hề để ý tới, nhưng không có nghĩa là hắn không hiểu được ý nghĩa của Hầu tước thế tập. Phụ thân của mình đạt được phong tặng vinh dự cao quý nhất chính là tước vị Công tước, là do đã trải qua những cuộc chiến đẫm máu, dùng vô số sinh mệnh của đồng đội mà đổi lấy. Có tướng quân Lăng Thiên Khiếu, Đế quốc Tây Xuyên đã sớm rục rịch.

Cho nên tước vị của Lăng Thiên Khiếu đối với bình dân mà nói đúng là một trường hợp cá biệt, trăm ngàn năm cũng không nhất định có thể xuất hiện một nhân tài như vậy. Dù sao có thực lực là một chuyện, còn phải hiểu rõ binh pháp, chỉ là người vũ dũng càng không được.

Một người bình dân bình thường muốn trở thành quý tộc quả thực rất khó khăn. Đơn giản mà nói, ở trong đám quý tộc của Đế quốc, một gã Tử tước ở nông thôn cũng giống như một thổ Hoàng đế, có quyền uy vô thượng ở trong vùng đất được sắc phong.

Cho nên Vương Siêu nói kỹ thuật châm cứu của Lăng Tiêu có thể đổi lấy một tước vị Hầu tước thế tập, lập tức làm mọi người trong phòng kinh hãi, hô hấp của mọi người đều trở nên rất nhẹ, đều nhìn Lăng Tiêu.

Mọi người đều biết năng lực của Lăng Tiêu là đáng giá, nhưng không thể tưởng tượng được lại có thể đáng giá như vậy. Không ai hoài nghi lời Vương Siêu nói, bởi vì hắn trước kia là thống lĩnh Cận vệ quân Hoàng Gia, bởi vì phạm chút sai lầm mới rời khỏi quân đội. Nếu không đến bây giờ, cho dù hắn không bằng tướng quân Lăng Thiên Khiếu, nhưng ít ra cũng có tước vị quý tộc.

Lăng Tiêu chép chép miệng, nhú mày, sau đó nói.

- Thật đúng là hấp dẫn, tuy nhiên, ta không muốn trở nên hiêm có, ha ha.

"Hô", mọi người trong phòng kể cả Vương Siêu đều thờ phào một cái. Bọn họ thật sự rất sợ Lăng Tiêu cứ như vậy rời đi, ngay cả Ngô Lương mặc dù khinh thường Lăng Tiêu tu vi thấp, nhưng cũng biết một người như vậy rất quan trọng trong đoàn đội, giống như bọn họ có thể mang theo An Nhã chỉ là Kiếm Sư bậc bốn cùng nhau làm nhiệm vụ, mà giá trị của Lăng Tiêu thì An Nhã căn bản không thể so sánh được.

Ngạo Kiếm Lăng Vân - Chương #12

Bạn đang đọc truyện *NGẠO KIẾM LĂNG VÂN* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 13: THƯỢNG QUAN VŨ ĐỒNG

Trong nhất Vương Siêu hiện lên vẻ vui mừng, thiếu niên này có thể không động tâm với sự giàu sang phú quý, thật sự khó được, gật đầu nói:

- Ta quyết định, nhiệm vụ lần này sẽ mang theo Lăng Tiêu huynh đệ, mọi người còn có ý kiến gì không?

Bao gồm cả Ngô Lương, tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý. Lăng Tiêu lộ ra kỹ năng đó đã làm bọn họ quá rung động, nếu ai còn không đồng ý, vậy quả thực là đầu có vấn đề.

Ngay cả An Nhã, trong lòng cũng chỉ có hâm mộ mà không có ghen tị, bởi vì kỹ năng đó của Lăng Tiêu đã nằm ngoài tri thức y thuật mà nàng biết.

- Vậy cứ quyết định như thế.

Vương Siêu miễn cưỡng nói:

- Ba ngày sau, chúng ta sẽ gặp lại tại đây, sau đó xuất phát, vẫn quy củ cũ, ba ngày này để mọi người có thời gian chuẩn bị mọi thứ.

- Lăng Tiêu, cậu không lớn bằng ta, cho nên cậu phải gọi ta là tỷ tỷ.

An Nhã bỗng nhiên cười hi hi nói với Lăng Tiêu. Trong đoàn đội nàng vốn là ít tuổi nhất, hôm nay cuối cùng có một người còn nhỏ hơn nàng, trong lòng không khỏi mừng thầm.

- A...

Khỏe miệng Lăng Tiêu hơi nhếch lên, mí mắt sụp xuống, trong lòng thầm nói nữ nhân này thật quá phiền toái, bỗng nhiên nhớ tới Y Toa hiểu biết rất sâu về dược liệu, cảm thấy tốt hơn cô gái này, chỉ ít là cũng an tĩnh hơn!

An Nhã cũng không trông chờ thiếu niên có tính cách lạnh nhạt này mở miệng gọi mình là tỷ tỷ, vừa nãy nhìn bộ dạng niềng cường của hắn khi gọi đội trưởng là đại ca, ai cũng đều có thể thấy được. Đội trưởng chính là Ma Kiếm sĩ mà không phải Đại Kiếm Sư như nàng! Trong lòng An Nhã nghĩ người và người không thể so sánh, dù sao chỉ cần hắn không chán ghét mình là tốt rồi, nhất định phải học được bản lãnh kia của hắn.

Đội mạo hiểm tạm thời đều có một quy củ, ngoại trừ tình cảm cũng phải đến một trình độ nhất định, giữa mọi người không được hỏi thân phận của đối phương.

Sau khi mọi người đi rồi, Vương Siêu giữ Lăng Tiêu lại, nói cho hắn một số việc cần chú ý khi đi ra ngoài.

Kiếp trước, Lăng Tiêu cũng có kinh nghiệm thế này, cho nên không có gì khó khăn đã hiểu được điều này, làm cho Vương Siêu phải kêu kỳ quái, luôn miệng khen ngộ tính của Lăng Tiêu rất tốt. Lăng Tiêu dở khóc dở cười, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: khi ta ở đã ngoại tìm thảo dược vẫn còn không có người. Đương nhiên, suy nghĩ này chỉ có thể nghĩ ở trong đầu mà thôi.

Cáo từ Vương Siêu, Lăng Tiêu chuẩn bị quay về xin phép Học viện. Để quốc Học viện quản lý không quá nghiêm khắc, giống như Lăng Tiêu hôm nay đi ra ngoài thậm chí không cần thông báo với giáo sư. Trong Học viện không phải quý, người có thể không nghe giáo sư giảng bài, thì không qua người cứ ở lại, nếu như người không sợ, có thể ở đó đến hai mươi tuổi, sau đó tự động cắt đi. Đương nhiên nếu muốn ra ngoài một thời gian dài thì vẫn phải thông báo với giáo sư một tiếng, nếu không người khác sẽ cho rằng người mất tích.

Lúc này đang là mùa hạ, mặt trời nóng bỏng vô tình thiêu đốt mọi người, côn trùng ở cây hai bên đường kêu cũng không vang vọng như mọi khi, người đi trên đường cũng không nhiều, nhưng nếu có ai gặp, chỉ cần biết Lăng Tiêu đều nhìn hắn với ánh mắt giễu cợt.

Cơ hội có thể cười nhạo thiếu gia nhà Đại tướng quân cũng không phải nhiều. Có rất nhiều người thậm chí không rõ bọn họ vì cái gì mà khinh bỉ Lăng

Tiêu, có lẽ cảm thấy như vậy mình có thể tìm thấy một cảm giác thỏa mãn.

Đối mặt với những ánh mắt khinh bỉ đó, Lăng Tiêu cười thầm trong lòng, mặt không chút thay đổi lướt qua bên người bọn họ, trong lòng cảm thấy bị ai thay cho những người này, một đám người còn không biết sống vì cái gì, còn có thời gian rồi đi giễu cợt người khác?

Lăng Tiêu tìm được chỗ ở của giáo sư mình. Trong trí, giáo sư Thượng Quan Vũ Đồng này là một nữ nhân tao nhã, rất ít tức giận, có quan hệ rất tốt với tỷ tỷ Lăng Tổ của mình, bình thường cũng rất tốt với Lăng Tiêu. Sắp đến được chỗ ở của Thượng Quan Vũ Đồng, trong lòng Lăng Tiêu bỗng nhiên có một cảm giác khản trương, có lẽ đáy lòng Lăng Tiêu kia sợ hãi Thượng Quan Vũ Đồng thất vọng về hắn. Từ khi xảy ra chuyện kia, Lăng Tiêu vẫn chưa gặp Thượng Quan Vũ Đồng, tự nhiên không biết giáo sư cảm nhận về mình như thế nào.

Mang tâm trạng phức tạp như vậy, Lăng Tiêu gõ cánh cửa phòng giáo sư, bên trong truyền ra một giọng nói ngọt ngào êm tai:

- Mời vào.

Lăng Tiêu đẩy cửa đi vào, trước mắt sáng ngời. Gian phòng này đầy ánh mặt trời, bên trong còn có hai phòng và một ban công, bên trong là phòng ngủ, trong phòng rất sạch sẽ và ấm áp, có một mùi thơm độc đáo của phòng nữ nhân.

Thượng Quan Vũ Đồng nhìn thấy Lăng Tiêu, sửng sốt một chút, lập tức nhũn mày lạnh nhạt nói:

- Là cậu? Ngồi.

Lăng Tiêu vâng lời ngồi xuống.

Đội Lăng Tiêu ngồi xuống, Thượng Quan Vũ Đồng không thêm nói gì thêm, mà ngồi tại chỗ mở sách ra xem, thi thoảng dùng bút viết gì đó trên mặt giấy.

Đứng từ góc độ của Lăng Tiêu nhìn, Thượng Quan Vũ Đồng có một đôi mắt hẹp dài rất đẹp, hàng lông mi dài bao trùm trên mắt, bàn tay trắng nõn nà và những ngón tay dài tinh xảo lộ ra khỏi tay áo.

Thượng Quan Vũ Đồng không nói lời nào, Lăng Tiêu cũng không nói. Đối với hắn, lúc trước tu luyện ở Thục Sơn, nhập định một năm là chuyện bình thường, lúc này mới có một lát, so về kiên nhẫn có lẽ trên thế giới này không có ai hơn được hắn.

Qua một lúc lâu, Thượng Quan Vũ Đồng đột nhiên cảm giác mình không ngờ không cảm nhận được khí tức của Lăng Tiêu, lập tức cảm thấy kinh hãi. Nàng ngẩng đầu lên thì vẫn thấy Lăng Tiêu đang ngồi ở chỗ cũ, cúi đầu, cũng không biết có phải đang ngủ hay không, trong mắt hiện lên một tia lửa giận. Thượng Quan Vũ Đồng rốt cuộc không nhịn được nữa, hung hăng vỗ mạnh vào bàn một cái.

Mặt bàn rất dày truyền ra một tiếng "phanh"

Lăng Tiêu thầm cười trong lòng, có thể mà cũng không nhịn nổi? Nhưng vẫn rất phối hợp ngẩng đầu lên, biểu hiện ra là đang sợ hãi, nhưng bởi vì không quá hiểu nguy trang cho nên về mặt của Lăng Tiêu làm cho người ta cảm thấy rất đáng giận.

Thượng Quan Vũ Đồng hít sâu một hơi, bộ ngực sữa cao vút theo đợt hít thở của nàng mà rung động rất nhẹ, phát hiện ánh mắt của tiểu tử kia như có tình dừng trên bộ ngực đầy đặn và kiều ngạo của mình, lập tức cảm thấy thẹn thùng, tiếp theo là rất phẫn nộ:

- Có biết cậu phạm phải sai lầm gì không.

Thượng Quan Vũ Đồng không thể không thầm tự nhắc nhở mình phải bình tĩnh, mình là giáo sư của hắn, mình cũng là bạn thân thiết của tỷ tỷ hắn, ý của mình chính là muốn tiểu tử này học giỏi, tuyệt đối không được tức giận hắn.

Lăng Tiêu lắc đầu, về mặt vô tội.

- Cậu có bản lĩnh cao nhĩ? Còn định chơi trò im lặng rầm thời đó với ta à!

Thượng Quan Vũ Đồng đứng đứng lông mày, đôi mắt phượng trợn lên nhìn chăm chăm vào Lăng Tiêu. Một mỹ nữ xinh đẹp cũng nói ra những lời thế này, có thể thấy được nàng tức giận đến mức nào.

Thượng Quan Vũ Đồng đưa tay day day trán, cố gắng làm cho mình bình tĩnh:

- Xảy ra chuyện, vì sao không trước hết đến tìm ta? Vì sao lại một mình về nhà không nói một câu? Bị nữ nhân làm thương tổn? Bị đá kích? Cho rằng Tạ Hiểu Yên không nên dùng phương thức này đối phó với cậu? Hay là cảm thấy giáo sư không phải người mà cậu đáng tin? Cậu có biết cậu làm như vậy đã tổn hại đến danh dự của cậu như thế nào, làm danh vọng của gia tộc cậu bị động đến thế nào không? Cậu cảm thấy cậu thật sự là một đồ vô dụng sao? Người khác nghĩ như vậy, chính cậu cũng nghĩ như vậy sao?

Liên tiếp những câu hỏi, khiến Thượng Quan Vũ Đồng càng nói càng phẫn nộ, đến cuối cùng gần như là hét thẳng vào mặt Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu ngồi yên ở đó. Trong trí nhớ trước đây của hắn, Thượng Quan Vũ Đồng gần như không tức giận, sao hôm nay lại thất thố đến thế? Nhưng từ lời nói của nàng có thể nghe ra ý bênh vực nồng đậm.

Thấy ánh mắt vừa đơn thuần vừa nghi hoặc của Lăng Tiêu, Thượng Quan Vũ Đồng không khỏi cảm thấy tâm mềm đi, tao nhã vuốt sợi tóc rối trên trán

lại, nói nhẹ nhàng hơn:

- Lãng Tiêu, cậu cũng không còn nhỏ, nam tử mười bốn tuổi rồi đó. Khi bằng tuổi cậu, Lãng tướng quân phụ thân cậu đã bắt đầu đánh nhau trên chiến trường, cho nên giáo sư vẫn cho rằng cậu hẳn phải trưởng thành, không thể đi quá xa trên võ đạo thì có sao? Tìm cách khác đi...

Thượng Quan Vũ Đồng lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve nơi mà mình vừa vỗ, một dấu tay mờ nhạt lưu lại tại đó, nếu bị người khác nhìn thấy, nhất định sẽ rất kinh ngạc. Đây chính là cái bàn làm từ thiết mộc ngàn năm cứng rắn nhất, đao kiếm binh thường đều rất khó lưu lại dấu vết trên bề mặt. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

- Phụ thân của cậu, Lãng tướng quân là dựa vào bản lĩnh mạnh mẽ đi đến ngày hôm nay, đây là sự thật. Nhưng cậu có cảm thấy, giá trị hiện tại của Lãng tướng quân là nhờ hiểu rõ cách dùng binh chiếm nhiều, hay là nhờ thân phận Ma Kiếm sĩ bậc ba chiếm nhiều?

Đôi mắt xinh đẹp của Thượng Quan Vũ Đồng dừng lại trên người Lãng Tiêu, hỏi.

Lãng Tiêu cau mày suy nghĩ, sau đó nói:

- Trước mắt mà nói, hẳn là do hiểu rõ cách dùng binh chiếm nhiều.

- Cậu còn không đến nỗi quá ngu.

Thượng Quan Vũ Đồng châm chọc nói:

- Như vậy, đến bây giờ, cậu còn có thể cho rằng cậu là một người vô dụng không?

Thấy Lãng Tiêu im lặng không nói, Thượng Quan Vũ Đồng nói những lời tận đáy lòng:

- Tỷ tỷ cậu đầu năm nay khi đi tìm kiếm một tòa cổ tích, khi đi đã phó thác cậu cho ta, để ta chiếu cố cho cậu, nhưng cậu xem lại mình đi, đã bao giờ cậu coi ta là thân nhân của cậu chưa? Xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu bảo ta đến lúc đó làm thế nào để nói chuyện với tỷ tỷ của cậu? Điểm tâm cơ của Tạ Hiểu Yên, cậu coi toàn bộ giáo sư đều là kẻ ngốc sao? Nhưng cậu có biết vì sao không có ai đứng ra nói cho cậu không?

Thượng Quan Vũ Đồng nói đến đây mới khẽ thở dài một tiếng, thân hình tựa vào thành ghế mềm mại:

- Đó là bởi vì Tạ Hiểu Yên rõ ràng có tiền đồ hơn so với cậu. Hơn nữa cậu gặp chuyện không may lại không nói một lời đã trở về nhà, điều này không phải càng làm cho cậu thêm oan uổng sao.

Sau khi nói xong, Thượng Quan Vũ Đồng mới có chút mệt mỏi dựa vào thành ghế, sau đó nhìn Lãng Tiêu:

- Chính cậu còn không cố gắng, người khác có lý do gì mà phải đứng ra nói thay cậu? Ta vẫn cho rằng cậu là một học sinh thông minh, thế giới này tuy nói là cường giả vi tôn, nhưng không có chuyện gì là tuyệt đối cả. Tể tướng Đế quốc Constantine không phải là người bị Thiên Mạch sao? Nhưng toàn bộ Đế quốc Lam Nguyệt từ quý tộc đến bình dân, ai nhắc đến đều phải gợn tay cái lên.

Lãng Tiêu biết Tể tướng Đế quốc Constantine, khi còn nhỏ cũng từng bị người cười nhạo, nhưng dựa vào sự cố gắng của mình, không để ý đến ánh mắt trào phúng của người khác, rốt cuộc từng bước một đi lên tầng lớp trung tâm quyền lực của Đế quốc, trở thành Tể tướng đại nhân được người kính ngưỡng.

- Cho nên cậu phải nhớ kỹ, cậu không phải đồ bỏ đi, phải chứng minh cho mọi người thấy.

Thượng Quan Vũ Đồng đưa quyển sách lúc này mình vừa mới viết lên sang phía Lãng Tiêu:

- Cái này, cậu cầm đi, hẳn là có điểm trợ giúp cho cậu.

Lãng Tiêu lặng lẽ đứng lên, thấy trên bìa quyển sách viết "Đế quốc binh pháp học". Mặc dù Lãng Tiêu không có hứng thú gì đối với cái này, hơn nữa cũng đã không phải Lãng Tiêu trước kia, nhưng những lời nói của Thượng Quan Vũ Đồng vẫn gợi ý rất nhiều cho hắn, đồng thời rất tôn kính nữ giáo sư xinh đẹp này.

Lãng Tiêu cầm lấy quyển sách, sau đó nói từ đáy lòng:

- Giáo sư, cảm ơn ngài.

- Được rồi, không cần khách khí như vậy.

Thượng Quan Vũ Đồng khoát tay, sau đó dịu dàng hỏi:

- Hôm nay cậu tới tìm ta có chuyện gì?

Lãng Tiêu nhìn thoáng qua Thượng Quan Vũ Đồng, không khí khẩn trương trong phòng rốt cuộc đã biến mất, mới nói:

- Giáo sư, ta là đến xin nghỉ với ngài.

- Một hai ngày, không cần xin phép, cậu cũng không phải không biết quy định của học viện...

Thượng Quan Vũ Đồng chưa nói xong đã phản ứng lại, nhú mày nhìn Lăng Tiêu:

- Cậu muốn làm gì?

- Giáo sư, ta biết có một phương pháp có thể đả thông kinh mạch của ta.

Lăng Tiêu vốn không định nói thật với Thượng Quan Vũ Đồng, Trúc cơ đan trên thế giới này căn bản là không tồn tại, nhưng tình cảm che chở và quan tâm của Thượng Quan Vũ Đồng đối với hắn làm Lăng Tiêu quyết định nói ra một phần sự thật với nàng.

- A? Ngươi nói ngâm dược liệu hả? Không được.

Không nghĩ tới kiến thức của Thượng Quan Vũ Đồng quả thật phi phàm, không ngờ mở miệng đã nói ra biện pháp mà Y Toa nói, kiên quyết lắc đầu nói:

- Không được, ta không đồng ý!

- Á....

Lăng Tiêu giải thích nói:

- Giáo sư, không phải phương pháp này, nói như thế, ngài vừa rồi cũng nói hy vọng ta có thể kiên cường trưởng thành lên, đúng không?

Thượng Quan Vũ Đồng nghi hoặc nhìn Lăng Tiêu một lúc lâu, sau đó từ từ gật đầu.

- Biện pháp này là ta thấy từ một cuốn sách cổ, chỉ cần ba loại dược liệu, sau đó luyện chế thành một đan dược là có thể đả thông kinh mạch, không hề nguy hiểm

Không thể nói là biện pháp của thế giới kia, Lăng Tiêu chỉ có thể lấy cớ nói là xem được từ một cuốn sách cổ mà thôi.

- Cuốn sách cổ đó đâu?

Thượng Quan Vũ Đồng hoài nghi nhìn Lăng Tiêu:

- Không phải là cậu đang lừa ta đó chứ?

Nói xong liền nhìn chằm chằm vào mắt Lăng Tiêu.

- Không cần thận tâm roi nó vào lò sưởi rồi.

Lăng Tiêu bình thản nhìn Thượng Quan Vũ Đồng.

- Thật sự không lừa ta?

- Thật sự.

- Rất nguy hiểm phải không?

Thượng Quan Vũ Đồng không phải nữ nhân nông cạn dễ dàng bị lừa, mặc dù có thể nghe ra Lăng Tiêu không nói hết, nhưng nàng cũng có thể cảm nhận được, Lăng Tiêu nói hắn không phải là đang nói dối.

Trong lòng nghi hoặc: "Tiểu tử này sao lại có điểm khác trước kia?"

- Ta đã tìm được một mạo hiểm đội, đội trưởng là Ma Kiếm Sĩ bậc một, tên là Vương Siêu.

Lăng Tiêu biết nếu không thể làm Thượng Quan Vũ Đồng hoàn toàn yên tâm, hôm nay khẳng định sẽ không bỏ qua cho mình. Tuy rằng nói hắn vẫn có thể tự đi, nhưng lúc này lại không muốn làm thương tổn giáo sư quan tâm đến mình. Dù sao, người bây giờ còn có thể tin tưởng hắn, ủng hộ hắn như vậy đã không có nhiều.

- Ma Kiếm Sĩ bậc một? Vương Siêu.

Đôi mày Thượng Quan Vũ Đồng dần dần giãn ra, khóe miệng hơi nhếch lên, sau đó nói:

- Cậu thật ra không nói dối, được rồi, ta chấp thuận, nhưng cậu phải nhớ kỹ, ba tháng sau chính là kỳ thi sơ cấp tăng lên cao cấp, mặc dù... nhưng ta vẫn tin rằng cậu trở thành một gã Kiếm Sư sẽ không có vấn đề gì, đúng không?

Lăng Tiêu gật đầu. Dù bây giờ hắn đi thi cũng không có vấn đề gì, chứ đừng nói là ba tháng sau.

- Vậy được rồi. Giáo sư hy vọng ba tháng sau có thể thấy một người hoàn toàn mới.

Thượng Quan Vũ Đồng nói xong liền vung tay lên, để Lãng Tiêu rời đi.

Lãng Tiêu hành lễ với Thượng Quan Vũ Đồng, sau đó đứng dậy rời đi.

Sau khi Lãng Tiêu rời đi, Thượng Quan Vũ Đồng dựa trên thành ghế mềm mại, như lâm vào trầm tư, lâm bảm nói:

- Có loại đan dược thần kỳ như thế sao? Chỉ mong tiểu tử này không nên gạt ta. Lãng Tiêu, cậu cũng biết, toàn bộ giáo sư quả thật đều biết cậu là bị oan, nhưng người nguyện ý ủng hộ và tin tưởng cậu cũng chỉ có mình ta. Những người khác đều ước gì Lãng gia các người xấu mặt, bọn họ muốn xem náo nhiệt, cho nên đừng làm giáo sư thất vọng.

Ngao Kiếm Lăng Vân - Chương #13

Bạn đang đọc truyện *NGAO KIẾM LĂNG VÂN Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 14: ỨNG CHIẾN

Lãng Tiêu từ chỗ Thượng Quan Vũ Đồng đi ra, thờ phào một cái, mặc dù còn chưa gặp tỷ tỷ Lăng Tổ của mình, từ Thượng Quan Vũ Đồng, Lãng Tiêu cũng có thể cảm nhận được sự quan tâm của tỷ tỷ. Thì ra còn có người quan tâm, thật tốt quá!

Ánh mặt trời vẫn rất nóng như trước, cỏ cây bên đường thậm chí bắt đầu héo úa, tảng đá đã lát trên đường không biết bao nhiêu năm bị đi đến bóng loáng, đi ở bên trên có cảm giác rất nóng. Lãng Tiêu cũng không đạt đến mức nước lửa không xâm, cảm giác trên trán đầy mồ hôi, trong lòng cười khổ một chút, không thực lực, ngay cả lão tặc thiên cũng khinh dễ người.

- Lãng Tiêu.

Từ phía sau truyền tới một âm thanh dịu dàng êm tai, dường như mang theo vài phần ngạc nhiên vui mừng.

Lãng Tiêu sững sốt, hiện nay ở trong học viện dám quang minh chính đại gọi hắn đã không có mấy người. Hắn quay đầu lại thì không ngờ là cô gái Isabella hay ngượng ngùng đã gặp ở đồ thư quán, Lãng Tiêu có ấn tượng rất tốt đối với nàng ta, vì thế dừng lại, trên mặt mang theo nụ cười:

- Tìm ta có việc gì? Isa đồng học.

Isabella vừa nãy chính là theo bản năng kêu tên hắn, sau khi gọi ra miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đỏ ửng lên, đứng dưới một chiếc ô che nắng trông càng thêm yêu kiều.

- Trời ơi, Isa... người có tài năng mà bạn vừa nói không ngờ là hắn?

Một giọng nói nghi ngờ bén nhọn từ phía sau Isa truyền đến, sau đó người này đi tới, nghiêng người che ở bên cạnh Isa, cảnh giác nhìn Lãng Tiêu, quay đầu lại nói với Isa:

- Isa, bạn muốn mình nói như thế nào mới được, sao lại có thể quan hệ với người như vậy?

Khóe miệng Lãng Tiêu hơi nhếch lên, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ. Xem ra mình quả nhiên là không được hoan nghênh trong học viện, người nói chuyện hẳn là bạn của Isa. Cô gái này nhìn rất giống con trai, làm cho người ta liếc mắt một cái có thể lưu lại ấn tượng chính là hai hàng lông mày đen dày và thẳng tắp, nếu như không nói thì tin rằng sẽ có rất nhiều người cho rằng nàng là nam sinh. Nàng cảnh giác nhìn Lãng Tiêu với ánh mắt khó chịu, thân nhiên nhìn Isa đang đôi chút xấu hổ, nói:

- Không có chuyện gì thì mình đi đây.

- Chờ đã, từ từ, mình, mình có việc...

Isa khẩn trương, liều mạng giữ lấy nàng ta, đi nhanh vài bước đến trước mặt Lãng Tiêu, cố ý nhắc cao chiếc ô che nắng lên một chút, che trên đầu Lãng Tiêu:

- Bao giờ thì anh đi tìm được liệu đó? Ta thấy anh đi từ phòng Thượng Quan giáo sư ra, có phải là đi xin phép hay không?

Tuy là hỏi, nhưng giọng nói lại rất dịu dàng.

- Isa, bạn không thể qua lại với người như thế này.

Đồng bạn của Isa nổi giận đùng đùng đi tới, trở mắt nhìn Lăng Tiêu:

- Lăng thiếu gia, mời người cách xa Isa một chút, không được tiếp tục dẫn dụ bạn ấy, Isa vẫn là một cô bé.

- A, Mary, bạn không nên nói như vậy, Lăng Tiêu là bạn của mình.

Isa khản trương, không ngờ không còn thẹn thùng nữa, câu nói cũng đã trở nên đầy đủ.

- Cái... cái gì?

Mary gạt mình nhìn Isa, một tay còn cường điệu che trước ngực mình, vẻ mặt buồn bã nói:

- Trời ơi, Isa, chẳng lẽ bạn điên rồi sao? Bạn có biết người này đã làm gì không? Bạn, bạn thật làm mình tức chết.

Isa bình tĩnh nhìn Mary, vẻ e lệ trên mặt đã bị vẻ nghiêm túc thay thế:

- Mary, không cần nghe người khác nói, mình chỉ tin vào hai mắt mình, hãy tin tưởng mình, mình có tiêu chuẩn phán đoán của mình.

Mary còn muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Isa nên đành ngậm miệng lại, lại hung hăng trừng mắt với Lăng Tiêu, đi đến bên cạnh đầy tức giận. Nàng có chút ghen tị với Lăng Tiêu, chiếc ô kia lúc này còn đang che trên đầu nàng.

Mary không coi thân phận thiếu gia tương quân của đối phương vào đâu. Đây là một thế giới chú trọng thực lực, Học viện Đế quốc lại càng như vậy.

Lăng Tiêu cười cười cảm kích với Isa, không nói gì thêm.

Isa khi đối mặt với Lăng Tiêu lại khôi phục vẻ thẹn thùng nhu nhược, đôi mắt linh động dừng trên người Lăng Tiêu, dịu dàng nói:

- Xin lỗi! Mary, bạn ấy cũng là vì tốt cho ta.

Lăng Tiêu khoát khoát tay:

- Ta cũng không muốn trêu chọc Mary.

Isa cười ngọt ngào, sau đó nói tiếp:

- Ta, ta có thể gọi anh là Lăng Tiêu ca ca không?

Lăng Tiêu sùng sốt một chút, liền gật đầu nói:

- Đương nhiên, đây chính là cần dũng khí rất lớn.

Isa biết Lăng Tiêu đang nói gì, hai chân mày hơi nhíu lại, cười rất vui vẻ:

- Lăng Tiêu ca ca. Truyện Tiên Hiệp

Mary ở một bên luôn nhìn trộm động tĩnh bên này, thiếu chút nữa thì ngất đi, trong lòng không ngừng hò hét "Isa thực sự điên rồi. Bạn ấy thực sự điên rồi, không ngờ đi chủ động kết giao với nam nhân vô dụng ngay cả hôn thê của mình cũng phi lễ... Ô, là hôn thê trước kia, thật mất mặt!"

Còn chết hơn nữa lúc này từ đối diện đi tới một đám người. Một người trẻ tuổi ăn mặc sang trọng có một đám người đi theo, có người chuyên môn dùng ô che nắng cho hắn. Người trẻ tuổi ăn mặc sang trọng từ xa xa nhìn thấy Lăng Tiêu và Isabella, đầu tiên là sùng sốt, lập tức nhếch miệng khinh thường, đúng là Ô Lan Thác lúc trước Lăng Tiêu đã gặp. Tên Lý Giang bị Lăng Tiêu một cước đá bay cũng ở trong đó, nhìn thấy Lăng Tiêu, hai mắt lập tức hiện lên vẻ âm độc. Tuy rằng hắn là một tiểu nhân vật, nhưng bởi vì bị kẻ vô dụng Lăng Tiêu một cước đá bay nên mấy ngày qua đã bị cười nhạo không ít, đi đường đều cảm giác có người dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, điều này làm Lý Giang có cảm giác sắp điên lên, đang nghĩ tới như thế nào trả thù Lăng Tiêu, không ngờ lại gặp được ở đây.

- Ha ha, đây không phải là tiểu thư Isabella xinh đẹp sao?

Ô Lan Thác hiện ra vẻ tươi cười cao quý mà hiền lành, giọng vịt đực vang lên:

- Có thể thấy được bạn là vinh hạnh của ta.

Ô Lan Thác cố ý không nhìn đến Lăng Tiêu ở bên cạnh Isa, coi hắn như là không khí, không biết Lăng Tiêu cũng đang không buồn để ý đến mình.

- Isa, chúng ta đi thôi.

Lăng Tiêu không thèm nhìn Ô Lan Thác một cái, chuẩn bị từ một bên đi vòng qua bọn hắn. Mary ở một bên nhìn hắn với ánh mắt đầy khinh thường, trong lòng nói "Quả nhiên không phải nam nhân, đối mặt với khiêu khích không ngờ không dám nói tiếng nào. Người như vậy, Isa sao lại chủ động đi kết giao bằng hữu với hắn chứ? Kết giao với hắn còn không bằng kết giao với Ô Lan Thác thiếu gia. Nhìn xem người ta Ô Lan Thác thiếu gia mạnh hơn Lăng Tiêu nhiều đó"

- Ô, đây không phải Lăng Tiêu tam thiếu gia sao, thật là một con kiển rất lớn.

Ô Lan Thác ở bên cạnh dùng sức cọ cọ vài cái chiếc giấy tinh xảo của hắn trên mặt đá bóng loáng, sau đó khinh bỉ nói:

- Sao, Lăng thiếu gia vừa mới bị hôn thê vứt bỏ, lại có mục tiêu mới? Tiểu thư Isa xinh đẹp.

Ô Lan Thác làm ra một dáng vẻ tao nhã, nhún mày nói:

- Người này là một sắc lang, ngay cả hôn thê cũng phi lễ, hơn nữa....

Ô Lan Thác hạ thấp giọng:

- Hắn còn là một kẻ cực kỳ bỏ đi, he he...

Đám người bên cạnh cũng phối hợp cười rống lên, trong đó Lý Giang cười to nhất. Hắn hận không thể xông lên đánh cho Lăng Tiêu thành đầu heo để giải tỏa nỗi phẫn hận trong lòng.

Mary ở bên cạnh cảm thấy lời Ô Lan Thác thiếu gia nói quá đúng, nói hết những lời nàng muốn nói ra, ánh mắt nhìn về phía Ô Lan Thác cũng trở nên đôi chút sùng bái, nghe nói Ô Lan Thác là Kiểm Thị bậc chín, lập tức sẽ trở thành Kiểm Sur, tiền đồ vô lượng.

Isa tích cách hướng nội, rất ít giao tiếp với người khác, nhưng lúc này bỗng nhiên trở nên tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn như được phủ một lớp sương lạnh, lạnh lùng nói:

- Ô Lan Thác thiếu gia, mời chú ý lời nói của ngươi, đừng quên ngươi cũng là quý tộc. Còn nữa, ta và ngươi không quen, mời ngươi tránh ra.

- Chắc chắn, khiến con gái ra mặt cho ngươi, Lăng thiếu gia, ngươi thật là uy phong, he he he...

Ô Lan Thác bữu môi mĩa mai nói. Đám người phía sau càng cười phá lên, không để ý đến mặt trời nóng bỏng trên đầu, cảm thấy vô cùng khoái trá.

Hai tay Lăng Tiêu nắm chặt lại, trên mặt hiện ra vẻ dữ tợn, gằn từng chữ một:

- Ô Lan Thác, ngươi tốt nhất ngậm miệng lại. Còn nữa, đám chó này đừng có cản đường, tránh ra cho ta.

Isa đứng sát bên cạnh Lăng Tiêu, trợn mắt nhìn những người này, nếu có người bắt lợi với Lăng Tiêu, nàng nhất định sẽ ra tay hỗ trợ.

Lăng Tiêu đưa tay ra, che Isa ở phía sau mình, thản nhiên nói:

- Chuyện của nam nhân, sẽ do nam nhân giải quyết.

Ô Lan Thác bị ánh mắt của Lăng Tiêu làm cho hoảng sợ, không tự chủ được lui lại phía sau một bước, tỉnh ngộ lại, lại cảm thấy thật dọa người, tức giận nói:

- Lăng Tiêu, ta muốn quyết đấu với ngươi. Dùng phương thức quý tộc, ngươi có dám đánh một trận chiến công bằng với ta không?

Ô Lan Thác nói những lời này rất hiên ngang凛凛, Mary ở một bên nhìn đến ngây ngốc.

Đám thủ hạ của Ô Lan Thác nói chêm vào:

- Lăng Tiêu, ngươi có dám đánh một trận công bằng với Ô Lan Thác thiếu gia?

- Lăng Tiêu, ngươi nếu như không dám tiếp chiêu, ngươi không phải là nam nhân.

- Hắn vốn không phải là nam nhân, rác rưởi cũng có thể gọi là nam nhân sao? Ha ha ha.

Đám thủ hạ của Ô Lan Thác cái gì cũng nói, sau đó nhìn Lăng Tiêu với vẻ châm chọc.

Isa vô cùng tức giận, một Kiểm Thị bậc chín sắp thành Kiểm Sur, muốn cùng một Kiểm Thị bậc năm quyết đấu, còn nói một trận chiến công bằng, hắn còn có biết xấu hổ hay không?

Lăng Tiêu lúc này không kìm nổi cười xùy một tiếng, sau đó nghiêm túc hỏi:

- Người thực sự muốn quyết đấu với ta?

- Một quý tộc tao nhã nhất, ta không nói sai.

Ô Lan Thác nhẹ nhàng phất vạt áo sang trọng của mình, sau đó cười lạnh nói:

- Người có dám?

- Thời gian.

Lăng Tiêu nhíu mày, lạnh nhạt nói, về mặt cũng khôi phục bình tĩnh, Thực Sơn tu luyện chính là kiếm đạo, không phải là Ninja rùa.

Cái gọi là kiếm, là vật sắc bén, kiếm vừa ra khỏi bao, tài năng lộ rõ, Lăng Tiêu không phải không biết ẩn nhẫn, nhưng đối mặt với người khác lập đi lập lại khiêu khích nhiều lần, nếu không đáp lại, vậy thật sự không phải nam nhân.

Ô Lan Thác cười lạnh một tiếng:

- Giờ Thìn buổi sáng ngày mai, lời đãi của học viện, không dám tới, là cái này...

Nói xong, đưa ngón út ra, khoa tay múa chân xuống phía dưới một chút, đây là thủ thế mà đám quý tộc châm chọc đối phương bất lực.

Nói xong, hắn nghênh ngang rời đi dưới sự thấp thòm của đám thủ hạ. Đám thủ hạ của Ô Lan Thác nhìn về phía Lăng Tiêu như nhìn một người chết, nhất là Lý Giang, trong mắt còn tràn ngập vẻ khoái trá.

Mary si mê nhìn theo bọn chúng, trong lòng cảm thấy thật đã nghiền, thậm chí sau sáng ngày mai, thanh danh Lăng Tiêu càng xuống dốc không phanh, đến lúc đó Isa khẳng định sẽ không qua lại với hắn, thật tốt quá.

Isa có chút lo lắng nhìn Lăng Tiêu, hàm răng khể cắn đôi môi anh đào đỏ mọng, bỗng nhiên như có quyết định gì đó, kéo Lăng Tiêu chạy nhanh vào rừng cây nhỏ bên cạnh.

Ngạo Kiếm Lăng Vân - Chương #14

Bạn đang đọc truyện *NGẠO KIẾM LĂNG VÂN* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 15: KIẾM TÊN XÍCH VIÊM

"Isa... bạn"

Mary lập tức bối rối, trong lòng thậm chí nói con bé ngốc này rốt cuộc muốn làm gì? Nàng... nàng chẳng lẽ coi trọng nam nhân rác rưởi này sao? Điều này không được, khẳng định là không được. Mary vội vàng chạy tới.

Isa đột nhiên dừng bước, sau đó quay đầu lại, trong mắt mang theo một tia không vui, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trở nên nghiêm nghị:

- Mary, mình nói lại một lần cuối cùng, nếu bạn đã coi mình là bằng hữu, sẽ không ngăn cản mình, trong lòng Isa biết rất rõ mình đang làm gì.

Mary há mồm, rốt cuộc cũng không nói gì nữa, chỉ có điều ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiêu rất khó coi, như là hận không thể ăn thịt được hắn vậy.

Lăng Tiêu cũng không để ý tới Mary, để mặc bàn tay nhỏ bé của Isa kéo đi, đi vào sâu trong rừng cây. Ánh mặt trời xuyên qua những tầng cây tạo thành những điểm loang lổ trên mặt đất.

Isa bỗng nhiên nghiêng người, ngay trước mặt Lăng Tiêu cởi bỏ một chiếc cúc trên cùng của áo mình ra, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, đây e là lấy một chiếc nhẫn được đeo trên vòng cổ, sau đó nhắm mắt lại, niệm câu gì đó, một thanh trường kiếm hình thức tinh xảo đột nhiên xuất hiện trong tay. Vô trường kiếm khảm đầy bảo thạch đủ loại kiểu dáng, sáng rực lên dưới ánh mặt trời chiếu rọi, rất làm người ta chú ý.

Lăng Tiêu sửng sốt một chút, hỏi:

- Isa, muội có ý gì?

Isa lúc này đã cẩn thận trả vòng cổ lại vào trong áo, sau đó đỏ mặt sửa sang lại quần áo, mới nói:

- Lãng Tiêu ca ca, muội biết, huynh vì tôn nghiêm của nam nhân mà chiến, nhưng Ô Lan Thác là Kiếm Thị bậc chín, hơn nữa hấn hấn cũng có được vũ khí phụ ma, đối với huynh không công bằng. Thanh kiếm này là quà sinh nhật phụ thân muội tặng, trên thân kiếm có một viên tinh hạch Xích Viêm Báo cấp hai, mỗi ngày có thể sử dụng ba lần hòa kiếm khí, bây giờ Isa đưa nó cho ca ca, hy vọng ca ca có thể đánh bại hấn.

Trong lòng Isa cũng cho rằng Lãng Tiêu không thể là đối thủ của Kiếm Thị bậc chín. Dù sao Ô Lan Thác sắp tiến vào hàng ngũ Kiếm Sư, Kiếm Sư và Kiếm Thị tuy rằng cũng không thể dựa vào bản thân mà phát ra kiếm khí, nhưng chênh lệch vẫn rất lớn. Có thể nói, một Kiếm Sư bậc một có thể đồng thời đối chiến với bốn gã Kiếm Thị bậc chín. Kiếm Sư hiểu rất sâu về kiếm pháp, cũng càng thêm thành thục đối với kỹ năng, nhưng Isa không hy vọng Lãng Tiêu chịu thiệt. Ít nhất cũng có được vũ khí phụ ma, phát ra hỏa kiếm khí có thể cam đoan ở thời điểm nguy hiểm chuyển nguy thành an.

Lãng Tiêu hơi xúc động, Isa có thể không e dè lấy ra nhẫn không gian trước mặt mình đã nói lên rằng nàng đủ tin tưởng mình. Phải biết rằng một chiếc nhẫn không gian nếu xuất hiện ở phòng đấu giá, ngay lập tức sẽ bị người tranh đoạt đến chảy máu đầu.

Truyền rằng nhẫn không gian hiện nay đều là ma khí tồn tại từ thời Thượng cổ, do Đại Ma Đạo Sư không gian hệ chế tạo. Hiện nay kỹ nghệ này đã sớm thất truyền, đại lục đã trở thành kiếm khí đại lục, Ma pháp sư chỉ có thể xuất hiện ở trong cổ thư và thần thoại viễn cổ, vì vậy có thể thấy được sự quý giá của nhẫn không gian.

Sau đó lại còn lấy quà sinh nhật của nàng, thanh trường kiếm phụ ma đưa cho mình, tình ý này lớn đến mức nào? Lãng Tiêu cũng sẽ không tự đại đến mức cho rằng đây là Isa yêu mình, nhưng sự quan tâm này cũng đủ để hấn xúc động. Phụ thân mình là Ma Kiếm Sĩ bậc ba mới có một thanh trường kiếm khảm tinh hạch ma thú phong hệ cấp hai, bình thường đều coi như bảo bối.

Thứ nhất tinh hạch ma thú cũng không dễ dàng có được, thứ hai vũ khí phụ ma chế tạo rất phức tạp, không cẩn thận là tinh hạch ma thú và kiếm cùng nhau hủy diệt, vì vậy mỗi một thanh vũ khí phụ ma đều có giá trị rất cao, dựa vào tài lực Tướng quân phủ căn bản không đủ sức. Thanh phụ ma trường kiếm trên tay phụ thân Lãng Tiêu là nhờ trên chiến trường giết địch mà thu được.

- Isa, vật này, ta không thể thu.

Lãng Tiêu do dự một chút, mới từ chối:

- Nó quá quý trọng, còn có ý nghĩa đặc biệt, ta không thể nhận.

- Lãng Tiêu ca ca...

Isa chực khóc nhìn Lãng Tiêu, chu miệng nói:

- Huynh coi thường Isa sao?

- A... này, cái này mà nói đâu phải coi thường, thật sự là bởi vì thanh kiếm này quá quý báu. Ta thật sự không thể thu, tuy nhiên muội yên tâm, cho dù không có vũ khí phụ ma, ta cũng sẽ không bại bởi Ô Lan Thác.

Lãng Tiêu cũng không tự phụ, nhưng hấn rất tự tin vào thực lực của mình. Trong Thục Sơn kiếm pháp cũng không phải tất cả kiếm pháp đều cần vận dụng nội lực, nếu so với Đại Kiếm Sư thì còn kém một chút, nhưng thu thập Ô Lan Thác chỉ là Kiếm Thị bậc chín vẫn rất dễ dàng.

Isa vẫn không vui, đây chính là lần đầu tiên nàng bày tỏ cõi lòng với một người con trai, không ngờ rằng Lãng Tiêu không khác gì đầu gối. Đôi mắt xinh đẹp của Isa chớp chớp, bỗng nhiên cười nói:

- Vậy, Lãng Tiêu ca ca, muội cho huynh mượn một ngày mai, sau khi quyết đấu huynh trả lại cho muội, được không?

Đã nói đến nước này, nếu Lãng Tiêu còn tiếp tục từ chối, vậy thật sự là đang đá thương người, chỉ có thể đưa tay ra nhận lấy thanh kiếm trong tay Isa, vừa vào tay đã cảm giác tay trầm xuống, trong lòng tán thưởng một câu: "Kiếm tốt".

- Tên của nó gọi là Xích Viêm.

Isa nhìn thanh kiếm trong tay Lãng Tiêu với ánh mắt dịu dàng. Đây là thanh kiếm mà nàng thích nhất, cho tới bây giờ vẫn chưa lấy ra lần nào trong học viện.

Lãng Tiêu nhấn lò xo, trường kiếm phát ra một âm thanh như tiếng rỗng ngậm, bắn ra thân kiếm dài hơn một thước, một khí thế tiêu điều xơ xác đập thẳng vào mặt. Lãng Tiêu thấy trên thân trường kiếm khắc đầy các loại hoa văn, dường như có một con báo muốn từ bên trong lao ra. Thân kiếm được ánh mặt trời chiếu vào lấp lánh quang sắc bén vô cùng.

Tuy rằng lúc này Lãng Tiêu kinh mạch không thông, nhưng khả năng cảm giác rất cường đại, lập tức cảm nhận được lực lượng hỏa hệ mệnh môn trên thân Xích Viêm, trong lòng kêu lên kinh ngạc: Thì ra tinh hạch có tác dụng lớn đến như vậy. Khó trách những kẻ mạo hiểm lại điên cuồng như vậy vì tinh thạch. Lại nghĩ tới Vương Siêu vì chiến đấu với Xích Viêm báo bậc bốn nên mới bị thương, tinh hạch của Xích Viêm báo bậc hai có uy lực lớn như vậy, vậy bậc bốn thì sao? Hứng thú đối với của tinh hạch của Lãng Tiêu bỗng nhiên tăng lên rất nhiều.

Lăng Tiêu tán thưởng tận đáy lòng:

- Kiếm tốt, công nghệ cao.

Isa thấy Lăng Tiêu thích, lúc này mới vui vẻ cười:

- Thanh kiếm này là do Đức kiếm đại sư Âu Trường Xuân đại sư Đế quốc Lam Nguyệt tự tay rèn

...

Tin tức Lăng Tiêu, nổi si nhục của Đế quốc học viện, sẽ quyết đấu cùng với Ô Lan Thác thiếu gia, giống như có cánh rất nhanh truyền khắp toàn bộ học viện. Phản ứng đầu tiên của rất nhiều người khi nghe được chính là Lăng Tiêu bị kích thích đến điên rồi.

Nguyên nhân quyết đấu được đám thù hạ của Ô Lan Thác tuyên truyền, bị mọi người biết.

- Rác rưởi Lăng Tiêu sau khi bị Tạ Hiểu Yên vớt đi, không ngờ lại quán lấy tiểu thư Isabella cao cấp. Bởi vì uy thế Tướng quân phủ, Isabella giận mà không dám nói gì, Ô Lan Thác thiếu gia thấy không vừa mắt nên muốn giúp đỡ nàng, không ngờ rằng rác rưởi Lăng Tiêu không biết xấu hổ lại si nhục Ô Lan Thác thiếu gia. Vì tôn nghiêm và vinh dự quý tộc, Ô Lan Thác thiếu gia quyết định một trận chiến công bằng cùng Lăng Tiêu, nhường hán ba chiêu...

Mọi người lúc này mới hiểu rõ nguồn cơn, kết hợp với chuyện phi lễ với hôn thê lúc trước, hiển nhiên, Tạ Hiểu Yên đồng học cũng bởi vì thân phận của Lăng Tiêu nên mới có thể bị hán si nhục. Vì thế rất nhiều đệ tử lúc trước từng hoài nghi Tạ Hiểu Yên đã dao động, cảm thấy mình đã trách lầm Tạ Hiểu Yên, đồng thời càng thêm khinh bỉ Lăng Tiêu, đều nguyên rủa hán sáng ngày mai trong lúc quyết đấu sẽ bị Ô Lan Thác thiếu gia đánh thành đầu heo.

.....

Trở lại ký túc xá, Mary vẫn thờ phỉ phỉ, ngồi trên giường, quay mặt đi, không nói một câu nào.

Isabella tính tình dịu dàng, nhập học mấy năm có tình cảm với Mary là tốt nhất, nhưng hôm nay Mary lại giễu cợt Lăng Tiêu trước mặt mình. Tuy rằng Lăng Tiêu ca ca sẽ không chấp nhặt nàng ta, nhưng trong lòng Isa vẫn cảm thấy rất khó chịu, rõ ràng huynh ấy là một người tốt, vì sao mọi người lại đối xử với huynh ấy như vậy, thật không công bằng. - <http://.com>

Chẳng qua nhìn thấy bạn tốt đang thờ phỉ phỉ, cũng biết bạn vì mình, Isa quyết định tha thứ cho sự vô lễ của Mary, mở miệng nói:

- Mary, mình biết bạn vì muốn tốt cho mình.

- Hừ, bạn biết là tốt rồi.

Mary trên thực tế có chút không tức giận thêm được, nàng ở trong học viện cũng không có bằng hữu, vẫn coi Isa dịu dàng là tỷ muội tốt nhất:

- Isa, bạn nói xem, Lăng Tiêu kia ngoại trừ thân thể hiển hách ra, còn có điểm gì có thể bằng Ô Lan Thác thiếu gia? Bọn họ hai người quyết đấu, ha ha, đừng nói đùa, mình dám cam đoan, ngày mai Ô Lan Thác thiếu gia nhất định sẽ đánh Lăng Tiêu thành đầu heo.

Isa nhún đôi mày thanh tú lại, biết muốn cho bạn tốt của mình ngay lập tức thay đổi cách nhìn về Lăng Tiêu ca ca xem ra rất khó khăn, nên cũng không cưỡng cầu nữa, Lăng Tiêu ca ca ưu tú như vậy, nhất định sẽ rất nhanh đứng lên.

Nàng không nói lời nào, không có nghĩa là Mary sẽ bỏ qua nàng, Mary đến gần, nhìn chằm chằm vào mắt Isa hỏi:

- Isa, bạn vừa mới mang hán vào rừng cây làm gì? Mình nói với bạn, bạn ngàn vạn lần không thể thích đứa con trai đó, nếu không nước miếng của mọi người cũng có thể dìm chết bạn.

Mary cũng không biết chuyện Isa có nhấn không gian, còn tưởng rằng Isa vừa nãy nói chuyện yêu đương với Lăng Tiêu.

Isa cười cười, nằm xuống giường, cầm lấy một quyển sách úp lên mặt mình, che khuất đôi má đang đỏ hồng, rầu rĩ nói:

- Mình mệt rồi, buồn ngủ.

Mary thờ dãi, thầm nhủ Isa quả nhiên là đã lún quá sâu, mình nhất định phải nghĩ biện pháp cứu bạn tốt ra khỏi cơn nước lửa.

Ngạo Kiếm Lăng Vân - Chương #15

CHƯƠNG 16: LUẬN BÀN

Lăng Tiêu trở lại phòng, ngửi thấy trong phòng có một mùi thơm mê người, cảm giác như đói cồn cào, lặng lẽ nuốt hai ngụm nước miếng, sau đó nhìn về hướng phòng bếp.

Lúc này, thị nữ Xuân Lan bung điểm tâm từ trong đi tới, không hiểu nghĩ gì, trên mặt rất vui vẻ tươi cười. Trong giây lát nhìn thấy Lăng Tiêu lại hoảng sợ, tay tự nhiên buông lỏng, chén đĩa rơi xuống đất, mặc dù trên mặt đất có trải thảm dày, nhưng nếu rơi như vậy, đồ ăn hiển nhiên không thể ăn được.

Xuân Lan thét chói tai, thân thể Lăng Tiêu như một đạo tàn ảnh, phóng tới với tốc độ cao, chớp được chén đĩa đang rơi xuống, thần kỳ chính là, các món trong khay không hề rơi ra ngoài chút nào.

Xuân Lan sợ đến mặt mày trắng bệch, một tay đè ngực, thậm chí quên cả việc tu vi như thiếu gia của mình làm thế nào mà đột nhiên lại có bản lĩnh này.

Lăng Tiêu lấy một miếng điểm tâm, ném thẳng vào miệng, nhai hai cái, miệng khen ngon.

Xuân Lan lúc này mới phản ứng, hai gò má ửng đỏ nói:

- Thiếu gia, ngài, ngài còn chưa rửa tay.

Lăng Tiêu không muốn cười, nhưng có thể là đã bị gã Lăng Tiêu nguyên gốc kia ảnh hưởng, tính cách hẳn cũng từ từ trở nên còi mòi. Tựa như hôm nay Ô Lan Thác khiêu chiến, nếu như là Lăng Tiêu cũ ở Thục Sơn, hẳn khẳng định thà rút lui cũng không đáp ứng khiêu chiến của đối phương.

Tôn nghiêm là gì? Tôn nghiêm là tới từ thực lực! Không có thực lực, làm sao có tôn nghiêm? Nhưng lúc ấy phảng phất có chút xúc động, trực tiếp đáp ứng, bây giờ ngẫm lại, không quen nhìn Ô Lan Thác không ngừng khiêu khích, linh hồn bất khuất của Lăng Tiêu kia quả là một mặt quan trọng.

Tới lúc này, Lăng Tiêu mới thật sự rõ ràng, lúc ấy tại sao Tạ Hiểu Yên lại tính kế, bởi vì nguyên bản Lăng Tiêu yêu Tạ Hiểu Yên sâu đậm, biết rõ mình bị nàng cài bẫy, cũng đồng ý nén thương tâm về nhà, bị Lăng Khiếu Thiên đánh đập, lúc đó, ai cũng nói Lăng Tiêu tâm tàn ý lạnh một lòng muốn chết.

Lăng Tiêu rửa tay một lúc, sau đó mới biết Xuân Lan cùng Thu Nguyệt biết ngay mai mình quyết đấu với Ô Lan Thác, cố ý chuẩn bị cho mình bữa cơm thịnh soạn, dùng phương thức này để trợ uy cho Lăng Tiêu.

Thị nữ nhà quý tộc, nhất là loại thiếp thân như Xuân Lan cùng Thu Nguyệt, không phải ai cũng có thể đảm nhiệm, nhất định phải là cô gái ưu tú phi thường, từ lúc nhỏ đã bắt đầu bồi dưỡng, bắt kẻ cầm, kỳ, thi họa, hay là võ thuật, từ thiên văn tới địa lý, cho tới việc nặng như bếp núc, không nói toàn bộ tinh thông, nhưng ít ra cũng có thể làm được toàn bộ.

Tuyệt đại đa số thị nữ thiếp thân, đến cuối cùng cơ bản đều trở thành tì thiếp của chủ nhân. Vì vậy thị nữ nhà quý tộc, có khi ưu tú hơn rất nhiều so với tiểu thư nhà quý tộc.

Ăn cơm tới xong, Xuân Lan thấy Lăng Tiêu có tâm tình, cẩn thận hỏi:

- Thiếu gia, ngày mai, ngài muốn... quyết đấu cùng tên Ô Lan Thác kia?

Lăng Tiêu gật đầu, Xuân Lan nói:

- Ta và Thu Nguyệt đều là Kiếm Thị bậc chín, thiếu gia có muốn chúng ta cùng thiếu gia so chiêu để ngày mai thiếu gia có tâm lý tốt hơn khi tỷ thí?

Thu Nguyệt ở một bên cũng gật đầu nhìn Lăng Tiêu, hiển nhiên hai nàng cũng cảm giác được ngay mai tỷ thí không có mấy lạc quan, Kiếm Thị bậc chín chênh lệch không nhỏ với Kiếm Thị bậc năm, hơn nữa, nghe nói Ô Lan Thác đã sắp bước vào hàng ngũ Kiếm Sư.

Mắt Xuân Lan đột nhiên rơi vào trên thanh kiếm Lăng Tiêu mang về, đôi mắt chợt sáng lên, sau đó có chút vui mừng lẫn sợ hãi nói:

- Thiếu gia, ngài từ đâu có được vũ khí phụ ma này? thật tốt quá, có nó, ngày mai chiến đấu, cho dù.....

Xuân Lan ý thức được mình nói sai, lấy tay che miệng rồi cẩn thận nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu khoát khoát tay:

- Ta không nhỏ nhen như vậy, sau này hai người cũng không cần để tâm việc nhỏ như vậy, được không?

- Thiếu gia khoan dung độ lượng!

Xuân Lan và Thu Nguyệt cùng nhau đứng dậy hành lễ với Lăng Tiêu, khỏe mắt có chút hồng hồng, dụng tâm hầu hạ thiếu gia nhiều năm như vậy, rốt cuộc thiếu gia cũng nói một câu tri kỷ. Xuân Lan cùng Thu Nguyệt có cảm giác, cho dù bây giờ vì Lăng Tiêu mà chết cũng cam tâm tình nguyện. Truyện

Tiên Hiệp

Quý tộc thiếu gia nhân hậu như Lăng Tiêu quả cũng không có nhiều. Người khác cho dù không đánh chửi thị nữ, cũng ít ra sẽ bảo hộ tôn nghiêm quý tộc, tuyệt đối không nói ra loại lời như Lăng Tiêu.

Muốn cũng không thể có nhiều đại phú như vậy, vì thế người ta dù liệu mạng cũng muốn có danh hiệu quý tộc. Quý tộc không chỉ có riêng vinh dự, mà đó là đặc quyền tầng lớp !

Thu Nguyệt lúc này ở một bên ôn nhu nói:

- Thiếu gia.... thanh Phụ Ma trường kiếm này, dường như cấp bậc rất cao ! Xuân Lan tỷ tỷ xem, miếng tinh hạch này hẳn là cấp hai phải không ?

Vừa nói, nàng vừa lấy tay chỉ vào miếng tinh hạch ma thú màu đỏ.

Xuân Lan nhìn kỹ rồi gật đầu nói:

- Có lẽ, thanh kiếm này..

Xuân Lan vừa nói dứt câu, nhìn sang Thu Nguyệt, hai người có chút buồn cười, từ trang sức của võ kiếm, nhìn ra đây là kiếm của nữ nhân, trái tim thầm khen thiếu gia ưu tú ! Tạ Hiểu Yên có mắt không trông, bây giờ lại có nữ nhân khác thích thiếu gia !

Lăng Tiêu chưa bao giờ giao thủ cùng người ở thế giới này, thấy Xuân Lan muốn cùng mình so chiêu, cũng vui vẻ đồng ý, ba người ra sân, bầu trời đêm u ám, âm đạm, vài chiếc đèn do tinh hạch ma thú cung cấp năng lượng chiếu ra ánh sáng nhu hòa trong sân.

Xuân Lan đứng ở giữa sân, trong tay cầm một thanh mộc kiếm, cười yêu kiều nhìn Lăng Tiêu. Trước đây chưa bao giờ có cơ hội như vậy, chứng kiến thiếu gia đi ra từ giữa con phong ba, Xuân Lan cùng Thu Nguyệt đi theo cũng cảm thấy vui.

Xuân Lan hai tay nắm chặt, mộc kiếm đặt ở bàn tay, mũi kiếm chênh lên trời, có chút khom lưng hướng về phía Lăng Tiêu, đây là lễ tiết của võ giả khi cùng nhau luận bàn.

Lăng Tiêu cũng làm ra thủ thế cùng dạng trả lễ.

Lúc này chỉ thấy khí chất trên người Xuân Lan bỗng biến đổi, từ một thị nữ sáng sủa xinh đẹp trở thành một người vẻ mặt nghiêm nghị, trên người có một chút sát khí hiệp nữ.

Biết thiếu gia sẽ không ra tay trước, Xuân Lan lập tức khẽ quát vang một tiếng

- Thiếu gia cẩn thận !

Một tiếng xé gió, mộc kiếm đâm thẳng hướng ngực Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu từ thức mở đầu của Xuân Lan nhìn ra, Xuân Lan đúng là truyền nhân của Cụ Phong Phá. Tu vi của Xuân Lan chỉ là Kiếm Thị bậc 9, nhưng kiếm kỹ thiên cấp bậc trung quả nhiên không bình thường, mộc kiếm tạo nên một mảng tàn ảnh, thoát nhìn như ngàn vạn thanh kiếm cùng hướng tới thân thể Lăng Tiêu.

Thu Nguyệt ở một bên, thấy vậy có chút khản trương, hai bàn tay trắng nõn bắt giắc căng thẳng, hàm răng khê cắn môi dưới, hai tròng mắt nhìn chăm chăm hai người trong sân không nháy mắt.

Lăng Tiêu quát:

- Đến thật là tốt !

Mộc kiếm trong tay hướng lên, hết sức chuẩn xác chặn mộc kiếm của Xuân Lan lại, theo sau nhưng tốc độ không ngờ còn nhanh hơn Xuân Lan, nương theo mộc kiếm hướng tới tay nàng.

Hai mắt Xuân Lan ánh lên tia sáng kỳ dị, hô một tiếng:

- Tốt !

Thân thể cực kỳ nhẹ nhàng xoay qua trái, tránh mộc kiếm của Lăng Tiêu, đồng thời lách sang bên cạnh Lăng Tiêu, mộc kiếm quay ngược hướng tới cổ Lăng Tiêu.

Thu Nguyệt ở một bên không nhìn được, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, khản trương gọi.

Lăng Tiêu thần sắc vẫn không thay đổi, mộc kiếm trong tay đưa lên ngăn cản, một luồng lực lượng thật lớn hất Lăng Tiêu ra, lập tức mộc kiếm trong tay Xuân Lan như cuồng phong cuốn lá đâm tới bụng dưới Lăng Tiêu.

Cái này chính là tinh túy của Cụ Phong Phá, nếu không thì không thể xưng là Thiên cấp công pháp ! Xuân Lan cùng Thu Nguyệt hai người thiên tư tập võ

như nhau, cấp bậc cũng không cao, nhưng chăm chú, khắc khổ luyện nhiều năm, thực lực cũng không bình thường.

Lại nói tiếp, nếu không phải gặp Lăng Tiêu, một người vô cùng am hiểu kiếm pháp, dù là Kiếm Sư bậc một, nếu tu luyện kiếm kỹ dưới thiên cấp, chưa chắc có thể chiếm được thuận lợi dưới tay hai nàng.

Lăng Tiêu cười một tiếng dài, thân thể nương theo lực lượng của Xuân lan, thụt lùi về phía sau vài bước, mắt thấy sắp đụng vào tường viện, bên này trường kiếm của Xuân Lan vẫn một mực truy đuổi đâm tới.

Bên kia, Thu Nguyệt thấy vậy khăn trương vạn phần, thậm chí muốn nhắc nhở Xuân Lan. Đúng lúc này....

Lăng Tiêu cứ thế thụt lùi, đập vào tường viện, cứ như vậy đứng thẳng đi lên ba, bốn bước. Thấy vậy Thu Nguyệt tròn mắt há mồm. Dựa theo lực lượng này, Lăng Tiêu giống như một con chim to lớn, từ trên cao đánh về phía Xuân Lan, mang theo một khí thế không thể ngăn cản, một kiếm trong tay rít gào bổ về phía đầu Xuân Lan.

Xuân Lan do tốc độ quá nhanh, lúc này không kịp biến thế, bị Lăng Tiêu đập xuống với vẻ mặt dữ tợn lại càng hoảng sợ, hai mắt bất giác nhắm lại, dù là một kiếm, nhưng nhát chém này quả thật có thể giết người.

Đợi hồi lâu, nghe thấy thanh âm của Thu Nguyệt vui mừng lẫn sợ hãi:

- Oa, thiếu gia, ngài thật là rất tuyệt vời !

Xuân Lan vội mở mắt ra, nhưng thấy một cây mộc kiếm đang trên đầu mình, Xuân Lan giờ mới phát hiện, chính mình đã thoát mồ hôi lạnh, cả phía sau lưng đều ướt đầm, quần áo dính vào người rất khó chịu.

Nhìn Lăng Tiêu trên mặt cười nhạt, Xuân Lan thậm chí hoài nghi chính mình mới vừa rồi có phải nhìn lầm ? Một kiếm của thiếu gia đánh xuống lúc đó khuôn mặt thật là khủng khiếp !

Lăng Tiêu buông mộc kiếm, tiếp nhận khăn tay Thu Nguyệt đưa qua, lau mồ hôi trên mặt, thở dài một cái trong lòng thầm nghĩ: "Nếu không phải Thực Sơn có nhiều công pháp như vậy, thêm vào Xuân Lan không có kinh nghiệm thực chiến, chính mình dù thế nào cũng không phải là đối thủ của Xuân Lan"

Xem ra, kiếm thuật ở thế giới này cũng không tệ như mình tưởng tượng vậy, cũng có thể, chính mình đã quá coi thường người trong thiên hạ. Nếu hôm nay không phải cùng Xuân Lan qua chiêu, ngày mai giao đấu với Ô Lan Thác khẳng định sẽ bất hảo.

Lăng Tiêu thầm nghĩ, khóe miệng lộ ra một tia cười khờ, xem ra, chính mình phải tăng tốc tu luyện kiếm thuật.

Xuân Lan đổi quần áo khác, trên mặt sau một lúc vận động đã hồng lên, hai trong mắt chăm chú nhìn Lăng Tiêu:

- Thiếu gia ngài sử dụng công pháp kiếm kỹ gì, Xuân Lan chưa bao giờ thấy qua

Lăng Tiêu thấy bộ dáng của Xuân Lan cùng Thu Nguyệt, đã biết hai người tâm ý muốn gì, vừa cười vừa nói:

- Các ngươi hai người cứ luyện tập cho tốt Cụ Phong Phá, tham nhiều không tốt, các ngươi thấy kiếm pháp thiên cấp bậc trung chưa đủ sao? Sau này khi có thời gian, ta sẽ truyền cho các ngươi một bộ kiếm pháp, tin rằng không bao lâu các ngươi có thể đột phá cảnh giới Kiếm Sư.

- Vậy thật tốt quá.

Xuân Lan vừa vui mừng vừa sợ hãi nói, sau đó cùng Thu Nguyệt quỳ gối:

- Cảm ơn thiếu gia, thiếu gia ngày mai nhất định chiến thắng !

Trong lòng hai nàng mặc dù không biết thiếu gia học kiếm kỹ công pháp kỳ quái này từ chỗ nào nên cảm thấy rất tò mò, nhưng cũng hiểu cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi. Là thiếp thân thị nữ của Lăng Tiêu, chỉ cần thiếu gia đối xử tốt với các nàng, vậy là đủ.

Ngạo Kiếm Lăng Vân - Chương #16

Bạn đang đọc truyện *NGẠO KIẾM LĂNG VÂN* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

CHƯƠNG 17: TRƯỚC TRẬN CHIẾN

Sáng sớm hôm sau, Lăng Tiêu dậy sớm, Xuân Lan cùng Thu Nguyệt đã chuẩn bị bữa sáng từ sớm. Sau khi dùng bữa sáng, Lăng Tiêu lại bế khí ngưng thần một hồi, cảm thụ linh khí dày đặc trong thiên địa, mặc dù không thể hấp thu, nhưng ít ra có thể khiến tinh thần hân hân sáng khoái.

Còn rất sớm nhưng sân huấn luyện của học viên cấp thấp Học viện Đế quốc đã đầy người, sân huấn luyện không phải quá lớn, nhưng tụ tập rất đông, phi thường náo nhiệt.

Thậm chí một số học sinh lanh lợi máu kinh doanh cũng đến, mang theo một chút đồ ăn cùng thức uống để bán cho những người ở đây.

Bình thường rất hiếm khi có việc như vậy. Học viện Đế quốc rất rộng, các học sinh cũng phần lớn không thích tập trung, thời gian huấn luyện cũng bất đồng, trừ một ít giáo sư võ kỹ chuyên dạy chương trình ở ngoài, đại bộ phận thời gian, sân huấn luyện cũng chỉ có hai, ba con mèo nhỏ...

Cũng không ngờ hai học sinh cấp thấp chuẩn bị chiến đấu lại có nhiều người tới xem như vậy. Cái này cũng là do người hầu của Ô Lan Thác tuyên truyền ra, hẳn muốn nhiều người tới xem hẳn làm thế nào đánh nổi sĩ nhục của Học viện Đế quốc thành đầu heo.

- Ta muốn nói, Lăng Tiêu chính là một sự sỉ nhục của Học viện Đế quốc, có hẳn ở đây, ta sẽ không làm học sinh của Học viện Đế quốc.

Một tên quý tộc học sinh, thản nhiên nói với vài tên băng hữu quý tộc bên cạnh.

Người bên cạnh lại nói:

- Không thể... gần đây ta tụ hội trong giới quý tộc, bọn họ luôn không ngừng nói với ta, trường các ngươi có người cường gian vị hôn thê, có thực vậy chăng?

- Ô, ngươi nghe có chút thô tục, chỉ là phi lễ, không phải cường gian! Hẳn không có thành công. Vì việc này, nhiều người dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn ta, dù sao cũng đã xảy ra. Khốn kiếp, nếu còn tiếp tục như vậy, ta nghĩ ta sẽ chuyển trường, nghe nói Học viện Quý tộc của Tử Xuyên đế quốc rất tốt.

Người thanh niên quý tộc bên phải nhún nhún vai, mặt dày nói:

- Ta cảm giác chuyện này có chút kỳ quặc, có điều, bởi vì Lăng Tiêu chỉ là một rác rưởi, ta cảm giác sợ đi hẳn bị xưng là sự sỉ nhục của giới quý tộc, là do hẳn bị một nữ nhân bình dân đùa cợt. Ha ha... nữ nhân bình dân, Lăng thiếu gia quả là thương hương tiếc ngọc.

Từ trong giọng của rất nhiều quý tộc có thể nhận ra, đại bộ phận đều xem thường Lăng Tiêu, nguyên nhân căn bản chính là vì như vậy! Tất nhiên bọn họ cũng không đường hoàng nói ra bên ngoài, nhưng bàn tán ngầm với nhau: "Phi lễ với nữ đồng học, chỉ có súc sinh mới có thể làm vậy"

...

- Thiếu gia, ngài xem, ta chắc chắn rằng mọi người đứng ở phía chúng ta.

Lý Giang ở bên cạnh Ô Lan Thác cảm ô, vừa nịnh bợ nói.

Bên cạnh lời đài đặt một chiếc ghế tinh xảo, Ô Lan Thác ngồi dưới ô đắc ý cười:

- Ngươi yên tâm đi, không phải ngươi bị đập một cước sao? Thiếu gia ta sẽ thay ngươi đòi lại!

- Thiếu gia anh minh!

Trong mắt Lý Giang hiện lên một tia oán độc, trong đầu thầm nghĩ "Lăng Tiêu, ngươi sẽ chết rất khó coi".

- Thiếu gia, ngài xem, hôm nay ở đây có rất nhiều người, rất náo nhiệt, tên Lăng Tiêu đó có thể sợ hãi không tới không?

Ô Lan Thác lắc đầu cười lạnh nói:

- Ta không nghĩ hẳn không đến, nếu hẳn không đến tức là vứt danh vọng của Lăng gia xuống vực!

Trong lòng Ô Lan Thác vẫn còn một câu chưa nói nốt: đến lúc đó, phụ thân Lăng Tiêu là Lăng Thiên Khiếu cũng sẽ bị ảnh hưởng. Họ Lăng đã nắm giữ hồ Uy Tư lâu rồi! Nhị thúc Ô Lan Nộ của Ô Lan Thác cũng là đế quốc tướng quân, chỉ cần Lăng Thiên Khiếu có vấn đề, với thực lực cường đại của gia tộc Ô Lan, Ô Lan Nộ rất có khả năng trực tiếp thay thế Lăng Thiên Khiếu.

Ô Lan Thác không phải là một người ngu ngốc, hẳn đã mười lăm tuổi, cũng là lúc gánh vác một phần sự tình của gia tộc, dù không thể đạt thành mục đích, nhưng đã kích Lăng gia, cũng không tồi!

Còn kém một khắc trước lúc thi đấu, sân huấn luyện lúc này rất náo nhiệt. Có người bắt đầu mắng Lăng Tiêu, rất nhiều người thầm quyết định, nếu lần này Lăng Tiêu không đến, ngày mai nhất định toàn thể học sinh sẽ thỉnh cầu trục xuất bại hoại sĩ nhục học viện này.

Tại một góc sân, Isa về mặt trầm trọng đang cầu khẩn:

- Ca ca, huynh nhất định phải thắng, nhất định phải thắng !

Mary ở một bên nghe thấy không nhìn được, làm bộ không nhận ra nàng, nhỏ giọng lầm bầm:

- Ngay cả đến còn không dám, còn nói thắng ...

...

Thượng Quan Vũ Đồng chặn Lãng Tiếu, Xuân Lan, Thu Nguyệt lúc này đang đi tới nói:

- Lãng Tiếu, cậu không nhớ sao, chẳng lẽ đã quên ta nói gì ?

Vừa nói vừa nhìn sang Xuân Lan, Thu Nguyệt:

- Các ngươi, hai tiểu nha đầu này thật là, hẳn không biết nguy hiểm, chẳng lẽ hai ngươi không biết Kiếm Thị bậc 9 và Kiếm Thị bậc 5 chênh lệch thế nào ? Sao lại cùng thiếu gia các ngươi hò dô ? Lãng Tiếu, cậu quay về đi, ta sẽ tuyên bố hủy bỏ quyết đấu

Thượng Quan Vũ Đồng nói.

Xuân Lan cùng Thu Nguyệt muốn nói nhưng lại ngậm miệng, trước mắt mọi người, các nàng phải giữ cử chỉ của thị nữ, cho nên cũng cúi đầu không nói lời nào.

- Sư phụ, ta biết ngài quan tâm ta.

Lãng Tiếu cười khỏ một chút, sau đó nói:

- Nhưng là người Lãng gia, để mọi người gọi là rác rưởi, không ngừng khiêu khích, ta thừa nhận ta không nhịn được. Lãng Tiếu là việc nhỏ, danh tiếng Lãng gia là việc lớn, sư phụ cũng biết phải không ? Xin sư phụ yên tâm, Lãng Tiếu sẽ không làm việc mà không nắm chắc.

Trên mặt Lãng Tiếu toát ra một nụ cười tự tin. Nếu như nói hôm qua thì hẳn không nắm chắc, nhưng hôm nay, sau khi cùng Xuân Lan luận bàn, Lãng Tiếu cơ bản đã nhận thức được thực lực của Kiếm Thị bậc 9, hy vọng thắng tương đối lớn.

Thượng Quan Vũ Đồng cũng biết, nếu như chính mình tùy tiện tuyên bố hủy trận đấu, như vậy danh tiếng sẽ ảnh hưởng rất lớn, danh vọng của Lãng gia cũng rớt xuống ngàn trượng, phải trốn tránh... Chỉ có kẻ nhu nhược mới có thể làm ra chuyện này.

Hít sâu một hơi, biết chuyện đã không thể挽 hồi. Thượng Quan Vũ Đồng than nhẹ một tiếng, bàn tay trắng nõn lộn lại, xuất hiện một trường kiếm tạo hình lạ thường, hẹp hơn so với kiếm bình thường khác rất nhiều, vỏ kiếm cổ kính, trên vỏ có rất nhiều dấu vết, nếu không nhìn kỹ còn tưởng rằng đây là một cây côn to bằng cánh tay trẻ con.

- Cầm đi

Thượng Quan Vũ cầm kiếm ném về phía Lãng Tiếu:

- Phụ ma kiếm, tinh hạch ma thú phong hệ bậc hai, kết hợp kiếm kỹ gia truyền của nhà cậu sẽ trợ giúp rất nhiều.

- A.....

Lãng Tiếu đưa tay đón lấy, nhìn ra thanh kiếm này đã trải qua chiến đấu rất nhiều, chuôi kiếm đã sáng bóng, không giống Xích Viêm Kiếm mà Isa cho mượn, hoàn toàn mới tinh.

Lãng Tiếu liếc mắt nhìn Xích Viêm Kiếm trên lưng Xuân Lan, muốn nói gì đó nhưng lại nhin lại, cự tuyệt trợ giúp của người khác cũng là phụ người.

Hơn nữa, căn cứ thực lực của Lãng Tiếu lúc này... thanh ma kiếm phong hệ có hiệu quả tốt hơn một chút, vũ khí phụ ma Phong hệ có thể khiến vũ khí nhẹ nhàng hơn, tốc độ nhanh hơn !

Thấy thời gian đã tới, tại sân huấn luyện lúc này, đám người đột nhiên dao động, không biết người nào hô một tiếng:

- Lãng Tiếu tới !

Lập tức, ánh mắt mọi người cùng hướng về phía Lãng Tiếu, có điều ánh mắt khinh bỉ của họ thu lại rất nhanh, bởi theo Lãng Tiếu còn có giáo sư của học viện Thượng Quan Vũ Đồng. Thượng Quan Vũ Đồng là tinh nhân trong mộng của rất nhiều nam giáo sư cũng như vô số con cháu quý tộc nhà giàu.

Nàng dịu dàng, thiện lương, nói chuyện nhẹ nhàng, giỏi khích lệ học sinh, hay trợ giúp học sinh khó khăn.... Hiển nhiên những người này cũng không may mắn như Lãng Tiếu, chưa được nhìn thấy Thượng Quan giáo sư thi triển mà Sư Tử Hồng.

- Ta, Kiếm Thần ời, Thượng Quan giáo sư như thế nào đi theo tên rác rưởi kia ? thật rất khó tin !

- Khốn kiếp, Thượng Quan giáo sư hồ đồ ?

- Rác rưởi Lãng Tiêu này, hẳn nhất định dùng quyền thế thúc ép Thượng Quan giáo sư.

Cả một mảnh xôn xao, trên mặt mọi người cũng đầy kinh ngạc, không dám tin rằng, Lãng Tiêu có nhiều người bên cạnh, thật tiếc cho hai thị nữ xinh đẹp, theo chủ nhân cảm thú, thật là nhục cho các nàng.

- Đi thôi, Lãng Tiêu

Thượng Quan Vũ Đồng không nói thêm gì, nhìn Lãng Tiêu một cái thật sâu, cấp cho hắn một ánh mắt cổ vũ. Đọc Truyện Online

Lãng Tiêu tiếp nhận Xích Viêm Kiếm từ trong tay Xuân Lan, tay trái cầm chuôi kiếm Thượng Quan Vũ Đồng cho mượn, chậm rãi tiến lên lối dài.

Trong đám người có vài tiếng nghị luận truyền tới:

- Ha ha, không ngờ mang theo hai thanh kiếm, hẳn có phải hồ đồ không ? chẳng lẽ tưởng cầm nhiều kiếm có thể thắng đối phương ?

- Không thể... Người này không những là rác rưởi mà còn là một tên ngu ngốc.

Thượng Quan Vũ Đồng lúc này cũng nhìn thấy Xích Viêm Kiếm, nhưng chỉ sững sờ một chút, trên mặt hiện ra ánh mắt suy nghĩ.

Ô Lan Thác cũng dùng vẻ mặt buồn cười nhìn Lãng Tiêu, đứng dậy, hoạt động tay chân, hướng phía Lãng Tiêu, chế nhạo nói:

- Lãng Tiêu thiếu gia, chẳng lẽ ngươi cho rằng cầm hai thanh kiếm là có thể chiến thắng ta ?

Giọng vịt đực của Ô Lan Thác nghe rất khó chịu. Đám thủ hạ bên cạnh hắn cười ha hả, Lý Giang cao giọng châm chọc nói:

- Lãng thiếu gia tưởng rằng cầm hai thanh kiếm thì Kiếm Thị bậc có thể trực tiếp thành Kiếm Sư cấp một, ha ha ha !

Người xem náo nhiệt phía dưới cũng cười rộ, Isa cắn môi, nhìn Lãng Tiêu trên đài tự nhủ "Lãng Tiêu ca ca, huynh nhất định phải đánh bại hắn, cho mọi người biết, huynh không phải rác rưởi !"

Mary ở bên cạnh nhìn Lãng Tiêu cười, tâm lý bắt đầu hình dung cảnh Lãng Tiêu bị đánh thành đầu heo bộ dáng thế nào, nhất định rất buồn cười !

- Nhiều lời vô ích, phải đánh.

Lãng Tiêu ngẩng đầu hờ hững nhìn Ô Lan Thác nói:

- Thì đánh !!

Ngạo Kiếm Lãng Vân - Chương #17

Bạn đang đọc truyện *NGẠO KIẾM LÃNG VÂN* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 18: CHIẾN!

Ô Lan Thác cười lạnh vài tiếng, sau đó tay chỉ Lãng Tiêu nói:

- Lãng Tiêu! Ngươi rất muốn chứng minh ngươi không phải rác rưởi? Ngươi dám ký sinh tử khế ước với ta không?

Ô Lan Thác cố ý đề cao thanh âm lên, mặc dù giọng hắn như thể vịt đực nhưng mọi người ở đây cũng đều nghe rõ, toàn trường bỗng yên tĩnh hẳn, tất cả cùng nín thở, giật mình nhìn Ô Lan Thác.

Tuy nơi này không ai muốn thấy một rác rưởi như Lãng Tiêu nhưng cũng không tưởng tới chuyện giết hắn. Trong Học viện Đế quốc đúng là hướng tới kẻ mạnh làm vua nhưng loại sinh tử quyết đấu này ít lại càng ít, nói chung học viện luôn chủ trương các học sinh nên đoàn kết.

Câu nói của Ô Lan Thác thành công khơi dậy hưng phấn của rất nhiều người, là sinh tử quyết đấu nha, cái này hấp dẫn rồi đây!

- Rác rưởi, người dám đáp ứng sao?

- Lãng thiếu gia của chúng ta trên tay cầm hai thanh kiếm kia, sao lại không dám chứ! Người lại mượn hấn một thanh đi, hấn rất có dũng khí đó, ha ha ha...

Ô Lan Thác thấy mọi người chú ý đến mình thì cực kỳ đắc ý, ánh mắt khinh miệt nhìn Lãng Tiêu:

- Người dám không?

- Không cần đáp ứng!

Thượng Quan Vũ Đồng không quản người ta nghĩ mình thế nào liền hướng về trên lôi đài nghiêm giọng hỏi:

- Các học sinh nên đoàn kết! Ô Lan Thác đồng học, cậu cùng Lãng Tiêu có cừ hận gì mà lại muốn như thế?

- Á!

Ô Lan Thác cũng có chút e ngại đối với người tình trong mộng của toàn thể giáo sư này nên chỉ xấu hổ cười cười mà không trả lời, hấn đành quay về phía Lãng Tiêu, về cười trên mặt càng thêm rõ:

- Hắc hắc, Lãng Tiêu thiếu gia, không dám thì coi như thôi đi, ôi, người cũng thật là may mắn!

Nghe thấy thanh âm châm chọc từ dưới đài ào ào đến như thủy triều, ánh mắt Lãng Tiêu xẹt qua phía Thượng Quan Vũ Đồng cùng Xuân Lan, Thu Nguyệt, thấy các nàng đang khần trương nhìn hấn

- Ta ký....!

Lãng Tiêu bình tĩnh nhìn Ô Lan Thác và nói.

- Không.

Isa đang ở trong góc cùng Xuân Lan, Thu Nguyệt đang ở cạnh Thượng Quan Vũ Đồng không nhận được đều thống khổ rên rỉ một tiếng, tuy nhiên thanh âm yếu ớt của các nàng bị âm thanh ồn ào dưới đài át đi.

Sau khi ký kết xong sinh tử khế ước, trọng tài tuyên đọc lại một lần nữa rồi hai bên cùng tán thành.

Điều này đã nói lên, dù trong chiến đấu có xảy ra án mạng cũng coi như là chuyện bình thường, những kẻ khác không được can thiệp nếu không sẽ bị xem là khiêu khích pháp luật đế quốc.

Ô Lan Thác tiếp nhận một thanh trường kiếm tinh xảo từ tay thủ hạ, chậm rãi rút ra, ánh mặt trời phản xạ trên mũi kiếm trắng như tuyết làm cho mọi người không khỏi nhắm chặt hai mắt. Ở dưới đài xuất hiện nhiều tiếng hô lên kinh ngạc, mọi người đều biết trong tay Ô Lan Thác là một thanh bảo kiếm, nhìn hình dáng có vẻ như là một thanh vũ khí phụ ma!

Lãng Tiêu rút thanh Tề Liễu kiếm ra, vỏ kiếm nhẹ nhàng đặt sang một bên. Kiếm giống như tên, Tề Liễu kiếm tựa như một cánh liễu thô sơ, nhìn càng giống như một thanh nhuyễn kiếm, thân kiếm rung rung thoát nhìn bình thường không có gì lạ nhưng cảm nó Lãng Tiêu cảm nhận được trong thân kiếm có một luồng chiến ý mãnh liệt!

Chỉ có loại vũ khí đã trải qua vô số lần chiến đấu mới có thể làm cho người ta có loại cảm giác này. Lãng Tiêu trầm ổn như nước, bình thản đứng thân nhiên nhìn phía Ô Lan Thác, kiếm chỉ về phía đối phương nhưng khoé miệng lại khẽ nhếch, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

- Hầy a!

Ô Lan Thác gầm lên giận dữ, trường kiếm trong tay cong lên, vẽ ra một đoàn kiếm hoa, chính là kiếm pháp Địa cấp bậc trung Lôi Đình Trảm, chiêu giống tên gọi, khí thế mạnh mẽ quét về phía Lãng Tiêu.

Âm hiểm hơn chính là, bất ngờ tại ngay chiêu đầu tiên đã phóng ra kỹ năng của phụ ma kiếm, một chùm ánh sáng màu hồng kéo dài ra từ phía mũi kiếm, đúng là muốn một chiêu này đưa luôn Lãng Tiêu vào chỗ chết.

Tâm địa tàn nhẫn, thật không giống với một tên thiếu niên mới mười bốn, mười lăm!

Sắc mặt Lãng Tiêu hơi đổi, Ô Lan Thác biểu hiện ra thực lực Kiếm Thị bậc chín mạnh hơn rất nhiều so với tỷ nữ Xuân Lan, không kể lực lượng, tốc độ hay chiêu thức đều có vẻ vô cùng thuần thực.

Thân thể Lãng Tiêu ngửa mạnh về phía sau, hai chân như cái đinh ghim chặt trên mặt lôi đài, hai tay chống trên mặt đất. Ở phía dưới có người kinh hãi hét lên, kiếm khí ngọn lửa của Ô Lan Thác xẹt qua trên quần áo Lãng Tiêu, trong nháy mắt đã đốt cháy mấy chỗ y phục đến cả da thịt cũng cảm thấy rất

bồng.

Ô Lan Thác không nghĩ đến khoảng cách gần như vậy mà người này còn có thể né tránh. Mặc dù thấy hơi tiếc nuối, nhưng một kích không trúng lập tức thối lui, bởi vì hắn nhìn thấy sau khi Lăng Tiêu bật dậy thanh kiếm giống cành liễu trong tay cũng bất ngờ bắn ra một chùm kiếm khí màu trắng nhạt nương theo đà bật lên của Lăng Tiêu bắn nhanh về phía hắn.

Ô Lan Thác cảm giác được luồng kiếm khí cường đại kia chợt loé qua chớp mũi mình, mọi người ở dưới cũng ngừng thở, không ngờ hai người thuộc ban cấp thấp cũng có thể đánh một trận đặc sắc như vậy.

Rất hiển nhiên, Ô Lan Thác cùng Lăng Tiêu đều cực kỳ tàn nhẫn, Ô Lan Thác ngay chiều đầu đã dùng đến kỹ năng của vũ khí phụ ma mà Lăng Tiêu cũng không kém gì, thanh nhuyễn kiếm tầm thường kia không ngờ cũng là vũ khí phụ ma!

Ô Lan Thác cảm nhận chớp mũi đau xót, lấy tay sờ một chút, không nghĩ đã chảy một giọt máu!

Hiển nhiên là bị kiếm khí của Lăng Tiêu tạo thành, về mặt hắn lập tức trở nên dữ tợn, thu trường kiếm, lại một lần nữa vọt về phía đối phương. Nói về lực lượng hay độ linh hoạt thì Kiếm Thị bậc chín mạnh hơn Kiếm Thị bậc năm rất nhiều!

Nhìn hai người lại xáp lại chiến đấu, có vài kẻ vốn luôn khinh thị Lăng Tiêu nay cũng chăm chú hẳn lên, có chút khó tin quan sát trận chiến trên đài.

Tất cả đều biết Ô Lan Thác dùng chính là Địa cấp bậc trung kiếm pháp Lôi Đình Trảm gia truyền, nhưng Lăng Tiêu sử dụng kiếm pháp không giống Thiên cấp bậc trung Cự Phong Phá mà họ đã thấy, điều này khiến cho mọi người rất kinh ngạc.

Nếu Lăng Tiêu sử dụng Cự Phong Phá mà nói, bằng vào kiếm kỹ để bổ khuyết phần thực lực chênh lệch và sử dụng thêm vũ khí phụ ma cũng có khả năng cùng Ô Lan Thác đánh một trận. Nhưng hôm nay kiếm pháp hắn sử dụng lại chưa ai từng thấy qua, thậm chí rất nhiều động tác căn bản không phù hợp với lý luận của kiếm kỹ thông thường! Dần dần, kể cả Thượng Quan Vũ Đồng cùng mấy vị giáo sư thực lực khá cao ở dưới đài đều chuyển chú quan sát hắn.

Lúc đầu Ô Lan Thác nghĩ, mình có thực lực Kiếm Thị bậc chín lại cảm thêm phụ ma kiếm, cho dù Lăng Tiêu cũng có phụ ma kiếm và dùng kiếm kỹ gia truyền nhà hắn đi chăng nữa cũng không thể là đối thủ của mình, bởi vì hắn còn có bài tẩy chưa lật, nhưng không nghĩ đến đối phương chỉ dùng một kiếm kỹ kỳ lạ mà lại đánh ngang tay với mình.

Điều này làm cho mục đích ban đầu của Ô Lan Thác thất bại, khiến hắn rất phẫn nộ, bắt đầu có chút nóng vội. Trong lúc cả hai đang người lui ta tới giằng co, Ô Lan Thác bỗng nhiên cười lạnh, trường kiếm trong tay lại lần nữa phát ra kiếm khí sắc bén, giận dữ hét:

- Lăng Tiêu, đi chết đi!

Trường kiếm vung lên, bất ngờ chùm hồng quang nọ bỗng thoát ly thân kiếm, hình thành một vòng hình bán nguyệt chém về phía Lăng Tiêu, ngay sau đó lại thêm vòng bán nguyệt thứ hai, thứ ba cũng theo trường kiếm Ô Lan Thác bắn về phần eo của Lăng Tiêu!

- Hà! phụ ma kiếm bậc ba!

Thượng Quan Vũ Đồng ở dưới đài giật mình kinh hô, đồng thời cũng có vài giáo sư khác cũng thất kinh.

Chỉ có phụ ma kiếm bậc ba trở lên mới có thể có kỹ năng bắn kiếm khí ra, mà không giống vũ khí phụ ma bậc hai, kiếm khí chỉ nương theo thân kiếm.

Không ai nghĩ tới một kẻ ở ban cấp thấp thực lực Kiếm Thị bậc chín lại có thể sở hữu một thanh phụ ma kiếm gần tinh hạch bậc ba! Điều này thật khiến người ta kinh hãi rồi.

Đừng nhìn thấy hằng năm số lượng tinh hạch do những kẻ mạo hiểm thu về rất nhiều mà nhầm, vũ khí phụ ma chế tạo cực kỳ khó khăn đến mức khiến kẻ khác phát điên, không nói đến càng là tinh hạch bậc cao thì càng khó dung hợp cùng vũ khí!

Một thanh vũ khí phụ ma bậc hai tại phòng đấu giá có thể bán trên trăm vạn kim tệ, nếu không Isa tại sao phải đem Xích Viêm trở thành bảo bối như thế chứ!

Toàn trường đều tĩnh mịch hẳn! Tất cả mọi người đều ngưng cả hô hấp trọn mắt nhìn lên đài.

Ở một góc lồi đài, lúc Isa nhìn thấy mấy chùm hồng quang nọ liền thất thanh kêu lên, sau đó hai mắt, một giọt lệ châu theo khoé mi lặng lẽ rơi xuống. -

- Lăng Tiêu ca ca xong hết rồi!

Hai người Xuân Lan cùng Thu Nguyệt cũng hoa dung thất sắc, nếu như không phải Thượng Quan Vũ Đồng nắm chặt lấy tay các nàng, sợ rằng đã cùng nhau vọt lên trên đài rồi.

- Không còn kịp nữa... không kịp nữa rồi!

Thượng Quan Vũ Đồng đỡ đỡ thoát.

Ngao Kiếm Lăng Vân - Chương #18

Bạn đang đọc truyện *NGAO KIẾM LĂNG VÂN Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 19: MAY MẮN QUÁ

Khỏe miệng Lăng Tiêu nhếch lên một tia cười khô, thật sơ suất, ai mà ngờ gia tộc Ô Lan lại có thể giao cho một tên Kiếm Thị bạc chín mang theo bên mình một thanh kiếm phụ mà bậc ba chứ? Con bà nó, cũng không sợ bị người ta cướp đoạt sao?

Vốn Lăng Tiêu đã nghĩ rằng xem ra chỉ cần có thể miễn cưỡng đã bại đối phương là được rồi, coi như vì gia tộc giành lại một chút thể diện, vừa vứt bỏ danh hiệu kẻ vô dụng đội trên đầu của mình để làm người tốt một chút. Nào có ai muốn suốt ngày bị gọi là kẻ vô dụng?

Không nghĩ tới thiếu chút nữa biến khéo thành vụng.

Nói thì chậm mà chuyện xảy ra thì rất nhanh, ba đạo kiếm khí cấp tốc bắn về phía Lăng Tiêu, trong đám người xem ở phía dưới, thậm chí có những cô gái nhất gan đã bắt đầu hét rầm lên. Bình thường thì hô đánh hô giết, nhưng bọn thiếu nam thiếu nữ đó lại có mấy người đã nhìn thấy qua cảnh tượng máu thịt bay tứ tung chứ?

Hai mắt Thượng Quan Vũ Đồng phát ra hàn quang khiến cho người ta sợ hãi, tập trung ánh mắt vào Ô Lan Thác, những gì hôm nay Lăng Tiêu biểu hiện đã khiến cho nàng cảm thấy rung động!

Tin rằng những giáo sư đang giấu mình trong đám học viên kia cũng cùng có một nhận định giống như mình, kiếm kỹ và công pháp của Lăng Tiêu thật khác lạ, dường như chưa bao giờ nhìn thấy ở bất kỳ môn phái nào. Thoạt nhìn lại giống như là từ các môn phái cổ xưa lánh đời trong truyền thuyết! Người như thế, cho dù hắn là một người bị Thiên Mạch chỉ có thể tu luyện đến Kiếm Sư bậc sáu, nhưng có ai còn dám nói hắn là đồ vô dụng? Nếu như công pháp kia của hắn quả đúng là của... Thượng Quan Vũ Đồng đã có chút không dám nghĩ tiếp nữa.

Trong đám người, một cô gái che mặt khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, mắt tròn to nhìn Lăng Tiêu trên lôi đài, khỏe miệng hơi co giật, trong lòng lại hồ hững nói thầm: "Lăng Tiêu, an tâm lên đường, tuy rằng nguoi và ta cắt đứt ân tình, nhưng mỗi thù ngày hôm nay, sau này nếu ta có thể đứng trên đỉnh cao, nhất định sẽ tự tay giết Ô Lan Thác trả mỗi hận cho nguoi!"

Đúng lúc này, Lăng Tiêu bỗng nhiên lao đảo một cái, thân mình thoạt nhìn giống như là người bù nhìn không có xương, với một tư thế vô cùng quý dị... ngã nhào, xem ra hết sức chật vật quăng mình ngã một cái bốn vó chổng lên trời!

Nhưng, không một ai dám cười!

Bởi vì ba đạo kiếm khí chết người kia lướt qua sát thân mình của Lăng Tiêu, làm cho thiết mộc ngàn năm lột trên lôi đài kia bị kích thành mấy lỗ hồng thật lớn! Đầy trời khói bụi bay mù mịt, nhưng dường như mọi người đều cảm giác được, ba đạo kiếm khí rực lửa kia... hình như đánh hụt rồi ư?

Trên mặt mọi người đều ngưng đọng lại, thoạt nhìn trông thật buồn cười: toàn bộ mấy nghìn người trên sân huấn luyện khối cấp thấp này hiện ra một vẻ im lặng thật quý dị, đến mức mũi châm roi cũng có thể nghe được!

- Khái khái...

Theo hai tiếng ho nhẹ, Lăng Tiêu hết sức chật vật đứng lên từ trên mặt đất, toàn bộ quần áo phía trước ngực bị vạt đi, lộ ra một khối máu thịt lẫn lộn, đúng là kiếm khí rực lửa vừa rồi lướt qua tạo thành một mảng thương bên ngoài.

Ngoài ra, Lăng Tiêu cũng không có bị thêm chút thương tích nào khác!

- Ta ngất mất! Kiếm Thần ở trên cao! Chẳng lẽ tiểu tử này được Thần che chở sao?

- A. Là ta mất mớ sao? Hay là ta đang nằm mơ đây?

- Mẹ nó, sao hắn lại may mắn như vậy?

- Trời ạ, Lăng Tiêu, ta yêu nguoi! Ta chẳng quan tâm nguoi là người bị Thiên Mạch! Nguoi quả thực chính là ngôi sao may mắn không gì sánh được!

Một cô gái si mê điên cuồng gào to về hướng lôi đài.

Tất cả mọi người vào giờ khắc này đều như điên hết rồi, ba đạo kiếm khí rực lửa chết người kia không ngờ bị người ta dùng cách như vậy né tránh

được? Phía dưới xôn xao náo động hồi lâu, lúc này có người tinh mắt nhìn thấy rõ nói:

- Các người nhìn kia, chỗ Lăng Tiêu vừa mới ngã nhào xuống là cái hố do đạo kiếm khí đầu tiên của thiếu gia Ô Lan Thác lưu lại! Lăng Tiêu đập trúng cái hố đó nên mới ngã xuống!

Lời vừa nói ra, trên mặt mọi người đều lộ vẻ cực kỳ phấn khích, nhìn chằm chằm cái hố bị kiếm khí đánh trúng tạo thành, cũng không biết là nên tiếc cho Ô Lan Thác, hay là tán thưởng vì vận may chó ngáp phải ruồi thật khó tin của Lăng Tiêu.

Cũng không ai chú ý tới, cái hố kia cho dù là người bình thường đập phải rồi té ngã xuống đi nữa cũng không cách nào kịp thời tránh được ba đạo kiếm khí rực lửa chết người đó!

Isa đứng ở một góc vắng mặc cho lệ chảy đầy mặt nhìn lên bầu trời xanh thẳm cười:

- Kiếm Thần ở trên cao, ngài thật tốt đối với Isa! Sau này Isa nhất định sẽ thường xuyên cầu nguyện.

Xuân Lan và Thu Nguyệt hai người buông nắm tay đang nắm chặt ra, không may may để ý tới trong lòng bàn tay bị móng tay đâm thủng, thỏa sức reo hò âm ỹ.

Thượng Quan Vũ Đồng cũng thờ phào nhẹ nhõm, ánh mắt chan chứa nhìn về phía Lăng Tiêu thầm nghĩ: "Tiểu tử thú, không ngờ cậu dám hù dọa giáo sư như vậy! Cậu hãy đợi đây!"

Ô Lan Thác cũng choáng váng, hần ngơ ngác đứng ở nơi đó, vẫn còn bị chấn động mới rồi chưa thể phục hồi tinh thần lại. Bỗng nhiên, hần thấy ánh mắt của Lăng Tiêu không có hảo ý nhìn mình, không hiểu sao cả người run cầm cập. Lúc này, hần quả thật muốn xoay người bỏ chạy, nhưng nhìn thấy thanh Tê Liễu kiếm trong tay Lăng Tiêu đã đâm tới, Ô Lan Thác trong lúc vội vàng vùng kiếm chặn lại...

Võ giả trong lúc quyết đấu, tối kỵ chính là phân tâm, chỉ sợ sẩy trong nháy mắt là có thể bị người ta lấy đi tính mạng rồi!

Lăng Tiêu tâm tình ổn định, cũng không lưu lại chút đường sống may nào, đâm thẳng vào bụng dưới của Ô Lan Thác!

Người muốn lấy mạng của ta! Tại sao ta phải lưu lại cho người!

Lăng Tiêu trên mặt đầy vẻ lạnh lùng, Tê Liễu kiếm run lên hung hăng kích vào thân dưới của Ô Lan Thác.

- Oa

Ô Lan Thác phát ra một tiếng hét thảm thiết, thân mình giống như mảnh lá trong gió thu bay đi thật xa, té lăn trên mặt đất gặp người như con tôm, sau đó hai tay ôm chặt lấy thân dưới lớn tiếng kêu rên, phối hợp với tiếng vệt đục kia có vẻ cực kỳ thê lương.

Lăng Tiêu lạnh lùng cười, Tê Liễu kiếm chợt căng thẳng nhắm ngay ngực của Ô Lan Thác đâm vào tới.

- Tiểu tử ngươi dám!

Dưới lời đài bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm chấn động bầu trời, một người áo xám như một luồng khói nhẹ bay tới, trong tay không có vũ khí gì, khi cách Lăng Tiêu còn khoảng hai ba thước xa chợt vùng chông đánh tới Lăng Tiêu. Lăng Tiêu ngay tức thì bị đánh bay đi, trên không trung liền phun ra một ngụm máu tươi đỏ sẫm như mưa rơi trên lời đài.

Lăng Tiêu cực kỳ chặt vật rơi xuống bên cạnh lời đài:

- Được, tốt lắm!

Lăng Tiêu từ từ gượng đứng lên, thân mình tuy là loạng choạng ngã tới ngã lui làm cho đám người Xuân Lan Thu Nguyệt nhìn thấy vô cùng lo sợ, thế nhưng cuối cùng vẫn đứng vững lại.

Lăng Tiêu lạnh lùng nhìn chăm chú vào lão già áo xám trước mắt, quệt vết máu nơi khóe miệng:

- Người là ai?

- Người không đủ tư cách biết!

Người áo xám là một lão già, cũng không thèm liếc mắt nhìn Lăng Tiêu lạnh lùng nói, sau đó cúi xuống xem xét thương thế ở thân dưới của Ô Lan Thác.

Trên mặt Lăng Tiêu hiện ra thần sắc dữ tợn, lạnh lùng nhìn chòng chọc vào lão già áo xám:

- Chúng ta chính là đã ký kết sinh tử khế ước giữa quý tộc, chẳng lẽ người xem luật pháp của đế quốc là trò đùa?

Nói xong, Lăng Tiêu ngẩng cao đầu ngạo nghễ, lạnh lẽo nhìn chằm chằm lão già áo xám, toàn thân trên dưới rách toạc đầy thương tích, nhưng lại phát ra một khí thế kinh người, ánh mắt lại giống như một con sói đang thoi miên con mồi.

Rốt cuộc lại khiến lão già áo xám có được tu vi Ma Kiếm Sĩ bậc hai không kìm nổi thối lui ra sau một bước, trên mặt mất đi vẻ thung dung lúc đầu.

Lão già áo xám lập tức xua đi nỗi thẹn thùng bưng bưng nổi giận. Nhớ lại năm đó, lão ở để đồ cũng là tay uy danh hiển hách, hôm nay lại bị một tên tiểu tử ngay cả Kiếm Sư cũng không đạt tới hù dọa cho phải thối lui, hơn nữa tên này còn là người bị Thiên Mạch! Thử hỏi sau này lão còn mặt mũi nào mà ra ngoài gặp người ta?

Lão hừ một tiếng cười lạnh nói:

- Cái pháp luật chó má gì của đế quốc, lão phu cũng không sợ! Không sai, hôm nay các ngươi là ký vãn ước sinh tử, nhưng phụ thân của Ô Lan Thác từng có ân với lão phu, lão phu không thể lấy mắt nhìn đứa con của ân nhân chết dưới kiếm của ngươi! Vì thế đã ra tay, ngươi nếu không phục, cứ việc đi tìm phụ thân của ngươi bảo hắn tới tìm ta!

Khi lão già áo xám vừa nói xong, ánh mắt cũng không ngừng phát ra hung quang nhìn chăm chăm vào Lăng Tiêu, không biết ý niệm trong đầu đang suy tính cái gì.

- Vô sỉ!

Xuân Lan và Thu Nguyệt tức giận mặt đỏ bừng, căm tức nhìn lão nhân áo xám trên đài. Lúc này Thượng Quan Vũ Đồng đang đứng bên cạnh các nàng bỗng nhiên không thấy đâu, Xuân Lan và Thu Nguyệt lại quay nhìn về phía trước thật kinh ngạc phát hiện Thượng Quan sư phụ đã đứng trên lôi đài.

- Hải Thiên Ma Kiếm Sĩ, ngài làm gì mà chấp nhặt với một đứa nhỏ thế? Cũng không sợ hạ thấp tên tuổi của ngài sao?

Thượng Quan Vũ Đồng đứng bên cạnh Lăng Tiêu, lạnh lùng nhìn chăm chú lão già áo xám.

Lăng Tiêu lúc này mới biết lão già áo xám tên là Hải Thiên, trong lòng âm thầm ghi nhớ tên của hắn, quân tử báo thù mười năm không muộn!

Hải Thiên hơi kinh ngạc nhìn thoáng qua Thượng Quan Vũ Đồng, không thể tưởng được nhiều năm như vậy, không ngờ còn có người có thể liếc mắt một cái nhận ra mình, cười mỉa vài tiếng, sau đó nói:

- Hôm nay tiểu tử này ta nhất định phải mang đi, về phần hắn... Đọc Truyện Online

Nói xong chỉ vào Lăng Tiêu, cười một tiếng:

- Tiểu tử, nhìn ra được ngươi không phục lắm, tuy nhiên, đây là thế giới thực lực là vua, đợi đến ngày nào đó ngươi có năng lực trả thù ta, hoan nghênh ngươi tìm đến ta, có điều là, hắc hắc, ngươi là một người bị Thiên Mạch, phỏng chừng ngươi vĩnh viễn cũng không thể có cơ hội rồi!

Sự xuất hiện của Thượng Quan Vũ Đồng, làm cho hắn có chút kinh hãi đã đánh tan ý niệm trong đầu của Hải Thiên định phế bỏ ngay tại chỗ tên tiểu tử này. Không biết vì sao, đối phương rõ ràng là người bị Thiên Mạch, nhưng rõ ràng lại có một khí thế kinh người, mà dường như còn mạnh hơn so với Ma Kiếm Sĩ như hắn. Bỏ mặc một thời gian, không chừng đứa nhỏ này thực sự sẽ phá giải được Thiên Mạch. Với người có thực lực cỡ như lão già áo xám này, loại thuốc ngâm để phá giải Thiên Mạch cũng không phải là điều bí ẩn gì.

Đại lục Thương Lan rất rộng lớn, từng có lời đồn đãi: người bị Thiên Mạch nếu có thể may mắn đánh thông kinh mạch, thành tựu sẽ không thể định mức giới hạn được!

Vì thế trong lòng Hải Thiên có hơi lo lắng, nhưng khí tức từ trên người nữ nhân tuổi trẻ xinh đẹp Thượng Quan Vũ Đồng này truyền tới lại không kém hơn chút nào so với mình, hơn nữa rõ ràng che chở cho Lăng Tiêu khiến Hải Thiên phải thay đổi chủ ý.

Lăng Tiêu bước một bước về phía trước, gắng kiềm cơn phẫn nộ đang bốc lên trong lòng, lạnh lùng nhìn Hải Thiên:

- Ngươi đừng chết quá sớm!

- Hắc hắc, có cá tính!

Hải Thiên phì cười một tiếng, nhắc Ô Lan Thác đang hôn mê bất tỉnh lên, mũi chân điểm nhẹ trên lôi đài, trong tay mang theo một người nặng như vậy, nhưng cứ như là không có trọng lượng thân hình nhoáng lên hai ba lần liền biến mất.

Thượng Quan Vũ Đồng thần tình thâm thiết nhìn Lăng Tiêu, lo lắng hỏi:

- Cậu không sao chứ?

Lăng Tiêu lắc đầu, trên mặt rảnh rạn ra một vẻ tươi cười, mới vừa định nói mình không việc gì, thân mình lại loạng choạng mềm nhũn ngã xuống. Thượng Quan Vũ Đồng vội vàng bước tới đỡ lấy, phát hiện Lăng Tiêu đúng là bị nội thương rất nghiêm trọng.

Ngạo Kiếm Lăng Vân - Chương #19

CHƯƠNG 20: THẦN KIẾM KỸ!

Lúc Lăng Tiêu tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường mềm mại, chân đắp trên người vẫn còn lưu lại một làn hương dịu nhẹ, nhìn căn phòng đơn giản mà sạch sẽ.

Thân mình vừa nhúc nhích đã cảm thấy mỏi như nhưng tình hình bị thương đã khá hơn rất nhiều, Lăng Tiêu thầm cười khỏ, vừa đi đến thế giới này chưa được bao lâu đã hai lần chịu nội thương, hẳn lập tức nhớ đến lão già tên là Hải Thiên, trong lòng thầm phát ra lời thề: "không báo thù này thề không làm người!"

Lăng Tiêu lại hồi tưởng lại trận chiến hôm nay, nói tóm lại bản thân cũng thật quá sơ suất rồi!

Đầu tiên Lăng Tiêu muốn bảo tồn thực lực. Kiếm kỹ của mình không giống với kiếm kỹ trên đại lục Thương Lan này là một chuyện lớn, nếu để kẻ hữu tâm đề ý thì với thực lực Lăng Tiêu bây giờ còn rất khó để chống lại người ta. Uy lực của Ma Kiếm Sĩ, xem như Lăng Tiêu đã được lãnh giáo rồi!

Hiện tại đừng nói là Ma Kiếm Sĩ, cho dù là Đại Kiếm Sư, Lăng Tiêu cũng chưa phải là đối thủ, lúc đó đúng là như cá nằm trên thớt rồi, cảnh này cũng không phải là điều hắn muốn thấy.

Hơn nữa, Lăng Tiêu hiểu biết rất ít đối với vũ khí phụ ma của thế giới này. Trong trí nhớ, vũ khí phụ ma cũng chỉ là một khái niệm mờ mịt mà thôi, ví dụ như phụ ma kiếm bậc hai của phụ thân Lăng Thiên Khiếu, trong ấn tượng của Lăng Tiêu, phụ thân vẫn xem nó như là bảo bối cần được nâng niu che chở, thậm chí hắn cũng mới chỉ thấy được có vài lần, đừng nói là đưa ra mà chơi đùa.

Thời điểm cùng Ô Lan Thác đối chiến, cảm giác được phụ ma kiếm bậc hai cũng chỉ như thế mà thôi, kiếm khí cũng không thể rời thân kiếm, chẳng qua nếu đối chiến lâu thì hơi sắc bén hơn một chút. Dựa vào các kiếm kỹ cùng công pháp mà hắn biết, muốn đánh bại Ô Lan Thác thì chỉ cần một chiêu là đủ.

Bên trong Thục Sơn kiếm pháp có một môn kiếm pháp rất có lai lịch thuộc ngoại môn cấp thấp, không cần linh lực cao thâm phối hợp, toàn bộ chỉ dựa vào kỹ xảo để đối địch, được xưng là phá hết võ học thiên hạ, đề cao tốc độ.... Tốc độ phán đoán cùng tốc độ ra tay.

Trong nháy mắt địch nhân ra tay, phát hiện sơ hở của đối phương, sau đó nhân lúc đối phương chưa kịp biến chiêu dùng tốc độ chế địch!

Tục truyền kiếm pháp này do một người ở thế tục giới gọi là Độc Cô Cầu Bại sáng tạo. Độc Cô Cầu Bại tung hoành cả giang hồ trong thế tục hơn ba mươi năm, giết khắp cửu châu, bại hết anh hùng, thiên hạ không ai kháng nổi, sau đó ẩn cư thâm cốc lấy chim chóc làm bạn. Hơn năm mươi tuổi, ông ta bỗng nhiên ngộ ra vô kiếm chi đạo, có thể bạch nhật phi thăng, trở thành một hiện tượng hiếm hoi trong tu chân giới.

Vào tu chân giới, Độc Cô Cầu Bại bái nhập làm môn hạ Thục Sơn, trở thành một ngoại môn đệ tử tầm thường vì rằng người thế tục ở tu chân giới dù hiếm nhưng không hẳn là không có, vả lại nếu so trụ cột thì bọn họ kém rất xa người tu luyện ở Thục Sơn từ nhỏ. Truyền Tiên Hiệp

Nhưng Độc Cô Cầu Bại này lại là một ngoại lệ, sau khi Trúc Cơ chỉ cần gần bảy trăm năm mươi năm liền phi thăng, tiến vào Tiên giới, trở thành chuyện lạ làm chấn động cả tu chân giới suốt mấy trăm năm.

Thời đó linh khí tại tu chân giới đã không còn quá nồng đậm, vậy mà người này lại có thể trong thời gian ngắn như vậy mà đắc đạo phi thăng, quả thực đã không thể dùng hai chữ thiên tài để hình dung, nếu không Lăng Tiêu chẳng phải là vô dụng trong vô dụng sao?

Sự thật không như vậy, đã có thể vào nội môn của môn phái trên tu chân giới, không kể là ngộ tính hay căn cốt đều là một trong hàng vạn! Cho nên chỉ có thể nói Độc Cô Cầu Bại là tên biến thái, không thể dùng tiêu chuẩn thường nhân mà đánh giá được!

Tuy Độc Cô Cầu Bại - kiếm pháp Độc Cô Cầu Bại dùng khi ở thế tục - chỉ là kiếm pháp cấp thấp nhưng vẫn được trích lại để trong Tàng Thư các, coi như là một dạng hoài niệm, dù sao vị kiếm tu siêu cấp thiên tài kia cũng là Thục Sơn tiên bối.

Ở tu chân giới, lúc quyết đấu chủ yếu là dùng các loại đạo pháp, quan trọng là linh lực, cho dù kỹ xảo của người có tài giỏi đến đâu mà người ta thi pháp khuôn một ngọn núi đặt ngay trên người thì người chỉ có thể..... chết!

Bởi vậy môn kiếm kỹ ở thế tục được xem là tuyệt học từ đây về sau ở Thục Sơn không ai ngó ngang tới.

Vì là nội môn đệ tử nên thừa nhỏ Lăng Tiêu có quyền xem tất cả sách trong Tàng Thư các. Hồi đó hắn cũng khá hứng thú loại kiếm kỹ này nên đã ghi tạc trong đầu nhưng vẫn chưa có cơ hội dùng đến.

Thế mà giống như là trời định, từ trước tới nay Lăng Tiêu đều không nghĩ tới mình có thể đi qua một thế giới lạ lẫm, còn trở thành một kẻ không thể tu

luyện nội lực – người bị thiên mạch, vì thế liền nhờ tới kiếm kỹ này.

Nhưng bất kể là luận bàn cùng Xuân Lan hay chiến đấu với Ô Lan Thác, Lăng Tiêu đều chưa sử dụng đến Độc Cô Cửu Kiếm, bởi vì nếu một tên Kiếm Thị bậc năm một chiêu đã bại một gã Kiếm Thị bậc chín, không cần nói thì ai cũng sẽ nghĩ đúng là kiếm kỹ thần cấp!

Tại phòng đấu giá, một bản kiếm kỹ Địa cấp bậc trung có thể bán ra cả trăm vạn kim tệ, giống như bản kiếm kỹ Thiên cấp bậc trung của nhà Lăng Tiêu thì không thể lường nổi giá trị rồi. Nếu không, với tu vị Ma Kiếm Sĩ bậc ba như Lăng Thiên Khiếu làm sao có sức mạnh như vậy?

Thần cấp. Nếu mình sử dụng Độc Cô Cửu Kiếm mà bị cho là thần cấp thì sợ rằng tất cả các thế lực trên đại lục đều sẽ chen đến Nhã Lan ngay. Cứ nghĩ đến cảnh này, Lăng Tiêu lại cảm thấy sợ hãi, chỉ một Ma Kiếm Sĩ đã khiến mình chật vật thế này, trong thiên hạ cao nhân vô số thì sao? Khi đó mới chính là khóc không ra nước mắt đấy.

Cho nên lập tức phải tìm một biện pháp che dấu loại kiếm kỹ này, hoặc là sẽ không ra tay hoặc những kẻ đã xem mình ra tay đều chết hết!

Vì vậy, phần lớn thời gian vẫn cần phải làm bộ đáng thương rồi!

Lăng Tiêu khẽ nhếch lên một vẻ tươi cười bắt đầu dĩ, trong lòng lại nghĩ tốt nhất không nên có kẻ đuôi mù nào tự dưng lại tìm mình gây sự, khi đó tuyệt đối sẽ không lưu tình rồi.

Cửa phòng lúc này bị đẩy ra, Xuân Lan cùng Thu Nguyệt đồng thời tiến vào, bỗng thấy Lăng Tiêu tỉnh lại, trên mặt cả hai đều lộ vẻ ngạc nhiên lẫn vui mừng. Khế đặt hộp thức ăn trong tay xuống bàn, Xuân Lan cùng Thu Nguyệt lại cẩn thận kiểm tra miệng vết thương của Lăng Tiêu, sau đó mới nhẹ nhàng thở ra, Xuân Lan nói:

- Đan dược của giáo sư Thượng Quan thật tốt quá, không ngờ còn hơn cả dược liệu trong phủ nữa!

Thu Nguyệt cũng dịu dàng nói:

- Phải chú ý cảm ơn Giáo sư Thượng Quan mới được!

- Không cần cảm tạ ta!

Thượng Quan Vũ Đồng vừa nói vừa bước vào phòng, trước tiên là thân thiết nhìn qua Lăng Tiêu một chút, thấy hần tinh thần đã tốt hơn mới yên lòng, có đôi chút nén giận nói:

- Lần sau đừng có làm chuyện lỗ mãng như vậy nữa, cậu biết rõ Ô Lan Thác không có ý tốt, vậy mà sao không phòng bị gì?

Nguyên bản Lăng Tiêu còn đang lo lắng Giáo sư Thượng Quan hỏi hần chuyện lời dài luận vô, thấy đối phương không nói ra, lúc này mới hơi chút yên tâm, hồ thẹn nói:

- Thật xin lỗi, làm ngài lo lắng rồi!

- Được rồi.

Thượng Quan Vũ Đồng lấy tay ngăn Lăng Tiêu nói mấy lời khách sáo ấy

- Không cần nói những lời này, ta là bạn tốt của tỷ tỷ cậu, ta không quan tâm cậu thì quan tâm ai!

Nghe thế, Lăng Tiêu cũng chỉ có thể mỉm cười cảm kích.

Hai nàng Xuân Lan cùng Thu Nguyệt biết Thượng Quan Vũ Đồng còn có chuyện muốn nói nên chỉ để lại hộp thức ăn rồi cáo từ đi ra.

Thượng Quan Vũ Đồng tìm tìm nhìn hai nàng rồi ngồi xuống giường, cầm lấy hộp thức ăn, bên trong lập tức truyền lên hương vị cháo bát bảo.

- A, cậu thật là có phúc nha, hai cô bé này tay nghề thật là tốt nhỉ!

Thượng Quan Vũ Đồng kinh hô một tiếng, sau đó không kìm được mà múc một muỗng nhỏ nếm thử, Lăng Tiêu nhìn thấy muỗng cháo đưa vào trong đôi môi hồng nhuận gọi cảm của nàng thì không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, "cái này hình như cho ta mà!"

- Muốn ăn không?

Thượng Quan Vũ Đồng cười trêu tức, sau đó múc một muỗng đưa đến gần miệng Lăng Tiêu:

- Ngoan, trả lời giáo sư một vấn đề, giáo sư liền cho ngươi ăn!

- Ách!

Khuôn mặt Lăng Tiêu bỗng nhiên hồng rực, cảm nhận được mùi thơm cơ thể Thượng Quan Vũ Đồng, chính hần lại còn đang nằm trong ổ chăn của nàng, lập tức cảm thấy không khí trong phòng trở nên bức bối vô cùng. Nếu tính tuổi cả kiếp trước và kiếp này, hần cũng coi như là lão quái vật mấy trăm năm

nhưng ở phương diện tình cảm, Lăng Tiêu vẫn như là tờ giấy trắng thuần khiết.

- Giáo sư, ta... ta không đói!

Lăng Tiêu rút đầu lại nhìn Giáo sư Thượng Quan đang tươi cười dụ hoặc trong lòng thầm mắng: "Yêu tinh!" Lập tức lại nghĩ đây là nhân vật "dịu dàng, thiện lương, mũm mĩu, hiền lành, nữ nhân hoàn mỹ" trong mộng của tất cả các nam giáo sư sao? Trong bụng không kìm nổi thở dài ai than: "Đáng thương cho các người, các người đều bị lừa rồi!"

- Không đói?

Trên mặt Thượng Quan Vũ Đồng lại như càng mập mờ cười, bỗng dưng đề cao tiếng nói:

- Không đói bụng cũng phải ăn cho ta!

Nói xong đem muỗng cháo vào trong miệng hắn, Lăng Tiêu theo bản năng ngậm miệng lại, sau đó dùng đầu lưỡi liếm liếm cái muỗng.

Thượng Quan Vũ Đồng sắc mặt ửng hồng, trong lòng thầm thốt: "Nam nhân không ai tốt cả!"

- Được rồi tiểu tử, cậu ăn cháo ta dứt, ngủ trên giường ta, dùng linh đan vô giá của ta! Tiểu tử, cậu nói xem làm sao báo đáp đây?

Lăng Tiêu không nói gì, nhìn nhìn Thượng Quan Vũ Đồng, nghĩ thấy thanh hương trên thân thể nàng, thực sự hắn không biết làm sao để trả lời nàng, tri ân thì phải báo đáp nhưng quả thật điều này thật khó...

- Hìhì, không cần khó xử như vậy!

Giờ phút này biểu hiện của Thượng Quan Vũ Đồng không khác gì Tiểu ma nữ, làm sao còn có vẻ ôn nhu dịu dàng khi có người ngoài:

- Ta rất ngạc nhiên khi thấy kiếm kỹ cùng công pháp khi cậu đánh bại Ô Lan Thác. Lăng Tiêu, cậu có thể tiết lộ cho giáo sư một chút được không?

Nói xong còn lắc lắc bả vai Lăng Tiêu:

- Cậu đừng có nói với ta là lại đốt trong chậu than rồi nha!

Bộ ngực sữa cao ngất theo cái xoay người của nàng lại lộ ra một mảnh tuyết trắng, làm Lăng Tiêu phải dồn hết định lực mới nhắm được mắt, rầu rĩ nói:

- Giáo sư, ngài làm sao mà biết thế?

- Cậu...

Thượng Quan Vũ Đồng tức giận nắm tai Lăng Tiêu:

- Ta với tỷ tỷ của cậu là tỷ muội, tự nhiên cũng là tỷ tỷ của cậu. Tiểu quý nhà cậu quả là nhỏ nhen, không thấy thế là không nên sao? Giáo sư sao có thể hại cậu được?

Lăng Tiêu cảm nhận sự mềm mại từ vành tai mình truyền tới. Thực tế là Thượng Quan Vũ Đồng chỉ làm bộ làm dáng véo tai hắn mà thôi, trong lòng hắn cảm thấy ấm áp, nghĩ quả thực từ khi biết nàng, nữ nhân yêu tinh này chưa từng đối xử dịu dàng như vậy với ai ngoài mình, quả thực vẫn rất tốt đối với mình.

Lăng Tiêu than nhẹ một tiếng nói:

- Thần cấp.

- A...

Thượng Quan Vũ Đồng giạt mình hô lên, bất giác buông tai Lăng Tiêu ra, ngây ra như phỗng nhìn Lăng Tiêu:

- Thần... Thần cấp?

- Ta cũng không biết.

Lăng Tiêu nhếch miệng, trong mắt tràn ngập ý cười nhìn Thượng Quan Vũ Đồng.

- Cậu dám đùa cợt ta!

Thượng Quan Vũ Đồng đang muốn nổi giận.

Lăng Tiêu về mặt bắt đắc dĩ nói:

- Kỳ thật, ta cũng không biết.

Ngạo Kiếm Lăng Vân - Cầu Nguyệt Phiếu cho truyện

Bạn đang đọc truyện *NGẠO KIẾM LĂNG VÂN Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.